

รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน:
กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน

โดย รศ.พูนพงษ์ งามเกษม และคณะ

ธันวาคม 2557

สัญญาเลขที่ ABCUP5605

รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน:
กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน

คณะผู้วิจัย

สังกัด

รศ.พูนพงษ์	งามเกษม	คณะศิลปศาสตร์
ดร.วรวรรณ	ศรียาภัย	คณะศิลปศาสตร์
ผศ.ดร.จารุวรรณ	เบญจาทิกุล	คณะศิลปศาสตร์
ผศ.ดร.พรสวรรค์	สุวรรณธาดา	คณะศิลปศาสตร์
ดร.ดารินทร์	อินทัชทิม	คณะศิลปศาสตร์
ดร.จิตติมา	กาวิระ	คณะศิลปศาสตร์
ดร.เพ็ญภา	คล้ายสิงห์โต	คณะศิลปศาสตร์
ดร.น้ำฝน	กันมา	วิทยาลัยการศึกษา
ดร.รัชศรี	เกียรติบุตร	คณะรัฐศาสตร์และสังคมศาสตร์
ดร.ประยงค์	จันทร์แดง	คณะรัฐศาสตร์และสังคมศาสตร์

ชุดโครงการ การพัฒนางานวิจัยและการสนับสนุนเชิงพื้นที่จังหวัดพะเยา

สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัยและมหาวิทยาลัยพะเยา
(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของคณะผู้วิจัย สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
และมหาวิทยาลัยพะเยาไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

บทสรุปผู้บริหาร (Executive Summary)

โครงการ กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน:

กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน

คณะผู้วิจัย: รศ.พูนพงษ์ งามเกษม และคณะ

ปีที่ทำวิจัย: 2557

หน่วยงาน: คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

กระบวนการแก้ไขปัญหามาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน: กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน มีวัตถุประสงค์การวิจัย 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษากระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอปง จังหวัดพะเยา ตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้กันทีเดียว” ของศิวรักษ์ ปทุมสูติ (2554) ในประเด็นย่อย 3 ประเด็น ได้แก่ สภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ กระบวนการตามนวัตกรรมการแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ และบริบทปัญหา อุปสรรคและการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ได้อย่างยั่งยืน 2) เพื่อพัฒนาระบบการบริหารจัดการงานวิจัยเชิงพื้นที่ในระดับคณะ

หนึ่งในข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัยได้แก่การรายงานผลการวิจัย ตามวัตถุประสงค์การวิจัยประการ ที่ 2 เพื่อพัฒนาระบบการบริหารจัดการงานวิจัยเชิงพื้นที่ในระดับคณะ ไว้อีกหนึ่งเล่มหนึ่งต่างหากจากการรายงานผลการดำเนินงานวิจัยในเล่มนี้ เนื่องจากกระบวนการบริหารจัดการงานวิจัยเชิงพื้นที่ในระดับคณะเป็นผลที่ปรากฏและสรุปสังเคราะห์ได้จากกระบวนการวิจัย ดังนั้นการรายงานผลการวิจัยเล่มนี้จึงเป็นการรายงานผลการดำเนินงานเฉพาะวัตถุประสงค์ ประการที่ 1 ใน 3 ประเด็นย่อยเท่านั้น

การดำเนินงานวิจัยแบ่งเป็น 3 ระยะ ได้แก่

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนที่เรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 86 คน ครูผู้สอนและผู้บริหารของโรงเรียน จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสำรวจมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

ระยะที่ 2 ศึกษากระบวนการนวัตกรรมการแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน ได้จัดทำเป็นโครงการอ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา และได้ดำเนินการ 2 ช่วง คือ ช่วงแรกวันที่ 12 พฤศจิกายน 2555-26 มีนาคม 2556 และช่วงที่ 2 วันที่ 21 พฤษภาคม 2556-10 ตุลาคม 2556 ผู้เข้าร่วมโครงการได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่

ที่ 2-6 ของโรงเรียน จำนวน 60 คน และ 24 คน ตามลำดับ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบสัมภาษณ์และแบบบันทึกข้อมูล

ระยะที่ 3 ศึกษาบริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ได้อย่างยั่งยืน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-6 ที่เคยเข้าร่วมโครงการ อ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา จำนวน 35 คน ในการเก็บข้อมูลการเขียนและลดเหลือ 34 คน ในการเก็บข้อมูลการอ่าน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบทดสอบการเขียนจำนวน 53 คำ และแบบทดสอบการอ่านจำนวน 30 คำ

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณใช้สถิติเชิงบรรยาย ด้วยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความตรง ค่าความยาก และค่าอำนาจจำแนก ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา

สรุปผลการวิจัย

1. สภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดู่เมน ตำบลผาซำน้อย อำเภอปาง จังหวัดพะเยา มีดังนี้

1.1 สภาพการจัดการเรียนรู้ ตามความคิดของครูและนักเรียนมีความสอดคล้องกันในเรื่อง สอนนักเรียนพร้อมกันทั้งชั้น ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.0, 4.7$) สอนโดยใช้หนังสือเรียน ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.0, 4.29$) มีการใช้ชุดแบบฝึกหัดในระดับมาก ($\bar{X} = 4.0, 3.62$) มีการบ้านในระดับมาก ($\bar{X} = 4.0, 3.51$) และมีความเห็นไม่สอดคล้องกันคือ ครูมีความคิดเห็นในระดับมาก แต่นักเรียนมีความเห็นในระดับปานกลาง ได้แก่ ขอความร่วมมือกับผู้ปกครอง ($\bar{X} = 4.0, 3.17$) มีการสอนซ่อมเสริม ($\bar{X} = 3.70, 3.01$) มีการแก้ปัญหาเด็กเป็นรายบุคคล ($\bar{X} = 4.0, 3.0$) มีการใช้สื่อประเภท ICT ($\bar{X} = 4.0, 3.0$) มีการสอนโดยใช้แหล่งเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.0, 3.34$) มีการสอนแบบบูรณาการ ($\bar{X} = 3.90, 2.83$) มีกิจกรรมเรียนรู้จากห้องสมุด / มุมหนังสือ ($\bar{X} = 4.0, 3.47$) กิจกรรมแข่งขัน ประกวดชิงรางวัล ($\bar{X} = 4.0, 3.15$) และจัดแสดงผลงานด้านการอ่าน-การเขียน ($\bar{X} = 3.60, 3.27$)

1.2 ศักยภาพของผู้เรียน เป็นการประเมินศักยภาพของผู้เรียนด้วยตัวของผู้เรียนเองและครูผู้สอน พบว่า ผลการประเมินมีความสอดคล้องกันคือ อยู่ในระดับมากทุกด้าน ได้แก่ ด้านความกระตือรือร้นในการเรียน ($\bar{X} = 3.76, 3.97$) ความรับผิดชอบในฐานะผู้เรียน (การเตรียมตัวก่อนเรียน การทบทวนบทเรียน การทำแบบฝึกหัด) ($\bar{X} = 3.67, 3.71$) การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ($\bar{X} = 3.67, 3.73$) และทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ($\bar{X} = 3.67, 4.0$)

1.3 งบประมาณและสิ่งสนับสนุน เป็นการสำรวจความคิดเห็นจากครู และผู้บริหาร พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน คือ ความเหมาะสมของงบประมาณที่ได้รับจัดสรรในการจัดการเรียนการสอน

($\bar{X} = 3.76$) ความเหมาะสมของสถานที่ในการจัดการเรียนการสอน (ห้องเรียน) ($\bar{X} = 3.67$) และความเหมาะสมของวัสดุ อุปกรณ์ และสื่อการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.67$)

2. กระบวนการนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน เป็นผลการศึกษาตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้กันเดียว” ของศิริกานท์ ปทุมสูติ (2554)

การดำเนินงานได้จัดทำเป็นโครงการ อ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา โดยแบ่งเป็นช่วง คือ ช่วงแรกดำเนินการตั้งแต่วันที่ 12 พฤศจิกายน 2555 ถึง 22 มีนาคม 2556 นักเรียนที่เข้าร่วมโครงการคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-6 ปีการศึกษา 2555 ที่ไม่ผ่านการทดสอบการเขียนตามคำบอกจากคำมาตรฐานชุดที่ 1 จำนวน 50 คำ มีจำนวน 57 คน รวมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพิ่มอีก 3 คน รวมเป็น 60 คน

ช่วงที่สอง ดำเนินการตั้งแต่วันที่ 21 พฤษภาคม 2556 ถึง 16 ตุลาคม 2556 นักเรียนที่เข้าร่วมโครงการคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-6 ปีการศึกษา 2556 ที่ไม่ผ่านการทดสอบการเขียนตามคำบอกจากคำมาตรฐานชุดที่ 2 จำนวน 50 คำ มีจำนวน 24 คน

ทั้งสองช่วงใช้เวลาเรียน 18 สัปดาห์ รวม 90 ชั่วโมงเท่ากัน ผลการดำเนินงานดังตาราง

รายละเอียดกลุ่ม	ผลการดำเนินงานช่วงที่ 1			รายละเอียดกลุ่ม	ผลการดำเนินงานช่วงที่ 2		
	ทดสอบ ก่อน	ทดสอบ หลัง	การ พัฒนา		ก่อน (ทดสอบ)	หลัง (ทดสอบ)	การ พัฒนา
กลุ่ม 1 จำนวน 9 คน (สอบผ่าน 8 คน ไม่ผ่าน 1 คน)	19.55	34.28	14.73	กลุ่ม 1 จำนวน 11 คน (สอบผ่าน 10 คน ไม่ผ่าน 1 คน)	17.82	28.18	10.36
กลุ่ม 2 จำนวน 13 คน (สอบผ่าน 12 คน ไม่ผ่าน 1 คน)	18.46	30.38	11.92	กลุ่ม 2 จำนวน 12 คน (สอบผ่าน 9 คน ไม่ผ่าน 3 คน)	6.27	25.17	18.96
กลุ่ม 3 จำนวน 16 คน (สอบผ่าน 15 คน ไม่ผ่าน 1 คน)	18.38	33.13	14.75	กลุ่ม 3 จำนวน 1 คน เป็นเด็กพิเศษไม่มีรายงานผล	-	-	-
กลุ่ม 4 จำนวน 15 คน (ไม่มีรายงานผล หลังห้องเรียน)	5.27	-	-		-	-	-
กลุ่ม 5 จำนวน 7 คน (เป็นเด็กพิเศษไม่มีรายงานผล)	-	-	-		-	-	-

จากตารางสรุปได้ว่า ผลการแก้ปัญหการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืน ตามนวัตกรรม
ต้นแบบ ในช่วงที่ 1 มีผู้เรียนสอบผ่านจำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 92.11 และสอบไม่ผ่านจำนวน 3
คน คิดเป็นร้อยละ 7.89 ส่วนช่วงที่ 2 มีผู้เรียนสอบผ่านจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 82.61 และสอบ
ไม่ผ่านจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 17.39

3. การศึกษาบริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มี ประสิทธิภาพ เพื่อแก้ปัญหการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืน

3.1 ปัญหาการเขียนคำไทย จากการทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 จำนวน 35
คน โดยใช้แบบทดสอบการเขียนคำไทยจำนวน 53 คำ พบว่า มี 3 ปัญหา คือ 1) ปัญหาการเขียน
พยัญชนะแยกเป็นปัญหา การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวพบว่า มี หน่วยเสียงที่เป็นปัญหา 12 หน่วยเสียง
ได้แก่ /p, k, ph, kh, b, ch, f, s, h, r, l, j/ พยัญชนะต้นคู่ (ควบกล้ำ) มีหน่วยเสียงที่เป็นปัญหา 5
หน่วยเสียง ได้แก่ /pr, phl, khl, kw, khw/ ปัญหาการเขียนพยัญชนะตัวสะกดที่มีตัวสะกดไม่ตรง
มาตราและปัญหาการเขียนตัวการันต์ (ทร, ศ, ร์, ห์, ตร) 2) ปัญหาการเขียนสระแยกเป็นปัญหาการ
เขียนสระเดี่ยว ได้แก่ /i, e, e:, ε, ε:, u:, a, u, o, o:, ʔ/ ปัญหาการเขียนสระประสม ได้แก่ /ia, ua/
และ 3) ปัญหาเขียนรูปวรรณยุกต์ หมายถึง การใช้รูปวรรณยุกต์ที่ไม่ตรงกับ เกณฑ์การเขียน เช่น
พื้นที่ แทนคำว่า พื้นที่, กว้างเดี่ยว แทนคำว่า กว้างเดี่ยว เป็นต้น

3.2 ปัญหาการอ่านคำไทย จากการทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 จำนวน 34
คน โดยใช้แบบทดสอบการอ่านคำไทยจำนวน 30 คำ พบว่าในภาพรวมนักเรียนสามารถอ่านคำไทยได้
ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 69.71 ส่วนปัญหาการอ่าน คำไทยพบว่ามี 4 ปัญหา คือ 1) ปัญหาการอ่านไม่
ออก พบว่ามีคำไทยที่นักเรียนไม่สามารถอ่านได้ทั้งคำ จำนวน 16 คำ ได้แก่ ระกะระกะ , สวรรค์,
วิญญาณ, แว่ววาว, เขียวชาญ, เอกลักษณ์, มัคคุเทศก์, พิสูจน์, เว็พเพจ, พัพพาน, สัญจร, สัมผัส,
อพยพ, โพล์เพล้, ส่วนหย่อม และฉวัดเฉวียน 2) ปัญหาการอ่านไม่ออกบางส่วน ได้แก่ การอ่าน
พยัญชนะไม่ถูกต้อง เช่น โฉ่งฉ่าง อ่านเป็น โส่ส่าง อ่านสระไม่ถูกต้อง เช่น สัญจร อ่านเป็น โสจอน
อ่านวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง เช่น ไฉ่ละเห่ อ่านเป็น ไฉ่ละเห 3) ปัญหาการออกเสียงระดับพยางค์ ได้แก่
การไม่ออกเสียงพยางค์ เช่น เอกลักษณ์ อ่านเป็น เอกลัก การออกเสียงเกินพยางค์ เช่น นิพพาน อ่าน
เป็น นิบพะพาน และการออกเสียงเรียงพยางค์ เช่น อพยพ อ่านเป็น อะพะยะบ 4) ปัญหาการอ่านเป็น
คำอื่น เช่น นิพพาน อ่านเป็น นิินจา หรือ นิทาน เป็นต้น

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลงานวิจัยไปใช้

สถานศึกษาและสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สามารถนำรูปแบบต่อไปนี้

1.1 เสนอแนะให้นำกระบวนการ แก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืน ของโรงเรียน
ตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตล็ดมาใช้เป็นแนวทางปฏิบัติการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน

1.2 โรงเรียนแต่ละแห่งมีบริบทแตกต่างกัน ดังนั้นก่อนที่จะใช้นวัตกรรมแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้แ่งายนิดเดียว” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) หรือนวัตกรรมอื่นๆ ควรได้มีการศึกษาบริบทของโรงเรียนให้รอบด้านและเข้าใจเป็นอย่างดีก่อน หากมีประเด็นที่ไม่เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียน ก็ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในสาระย่อยให้สอดคล้องกับสภาพของโรงเรียน ก็จะเกิดผลประโยชน์ที่ดีกว่า

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 เสนอแนะให้วิจัยเชิงเปรียบเทียบการใช้ นวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้แ่งายนิดเดียว” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) ในโรงเรียนต่างพื้นที่และบริบทกัน เช่น ในเมืองกับชนบท ภาคเหนือกับภาคใต้ หรือโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนเอกชน

2.2 เสนอแนะให้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการใช้ นวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้แ่งายนิดเดียว” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) กับนวัตกรรมการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ลักษณะอื่นๆ

2.3 ควรศึกษาความพึงพอใจของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้นวัตกรรม ได้แก่ นักเรียน ผู้เข้าร่วมโครงการ ครูผู้สอนในโครงการ ครูผู้เกี่ยวข้อง/ครูในโรงเรียน ผู้บริหาร ผู้ปกครอง และชุมชน

ชื่อเรื่องวิจัย

กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืน:

กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน

ผู้วิจัย

รศ.พูนพงษ์ งามเกษม และคณะ

ปีที่ทำวิจัย

2557

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษากระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืนของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอปาง จันทบุรี ตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ปัญหานิดเดียว” ของศิริกานท์ ปทุมสูติ (2554) ใน 3 ประเด็น ได้แก่ สภาพปัญหา กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหา และบริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหา วิธีวิจัยแบ่งเป็น 3 ระยะ ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน โดยใช้แบบสำรวจสภาพปัญหา ของครู/ผู้บริหาร และแบบสำรวจสภาพปัญหา ของนักเรียน ระยะที่ 2 ศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ โดยใช้แบบสัมภาษณ์และแบบบันทึกข้อมูลและระยะที่ 3 ศึกษาบริบทปัญหาอุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืน โดยใช้แบบทดสอบการเขียนและการอ่าน คำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ผลการวิจัยโดยสรุปมี 3 ประเด็น

1. สภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ พบว่าครูและนักเรียนมีความเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่า ครูสอนนักเรียนพร้อมกันทั้งชั้นอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนความเห็นในระดับมากที่สุดทั้งสองฝ่ายเห็นสอดคล้อง คือการสอนโดยใช้หนังสือเรียน การใช้ชุดแบบฝึก และการบ้าน ข้อคิดเห็นที่ครูและนักเรียนมีความแตกต่างกัน คือ การขอความร่วมมือกับผู้ปกครอง การสอนซ่อมเสริม การแก้ปัญหาเด็กเป็นรายบุคคล การใช้สื่อประเภท ICT การสอนโดยใช้แหล่งเรียนรู้ การสอนแบบบูรณาการ กิจกรรมเรียนรู้จากห้องสมุด /มุมหนังสือ กิจกรรมแข่งขัน ประกวด ชิงรางวัล และการจัดแสดงผลงานด้านการอ่าน- การเขียน ในด้านศักยภาพของ ผู้เรียน ครูและนักเรียนมีความเห็นที่สอดคล้องกันในทุกด้าน คือ ความกระตือรือร้น ความรับผิดชอบ การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน และการมีทัศนคติที่ดี ในการจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ได้ในระดับดีมาก สถานที่ในการจัดการเรียนการสอนหาที่ ห้องเรียนมีความเหมาะสมในระดับดีมาก

2. กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ มี 7 ขั้นตอน คือ ออกคำสั่งมอบหมายหน้าที่ ครูอาสาทำการทดสอบนักเรียน เขียนตามคำบอก แบ่งกลุ่มนักเรียนตามผลคะแนน สอบ จัดทำตารางสอน 18 สัปดาห์ เขียนชาร์ตแผนภูมิ ดำเนินการสอนแบบบันไดทักษะ 4 ขั้น

3. บริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืน ในด้านปัญหาการเขียนคำไทย มี 3 ปัญหา คือ ปัญหาการเขียนพยัญชนะ ปัญหาการเขียนสระ และปัญหาการเขียนวรรณยุกต์ ส่วนปัญหาการอ่านคำไทย มี 4 ปัญหา คือ ปัญหาการอ่านไม่ออกทั้งคำ ปัญหาการอ่านไม่ออกบางส่วน ปัญหาการออกเสียงระดับพยางค์ และปัญหาการอ่านเป็นคำอื่น

Research Title	The Sustainable Solution Process for Illiteracy: A Case Study of Betty Dumen Border Patrol School
Researchers	Assoc. Prof. Phunphong Ngamkasem and others
Year	2014

Abstract

The objective of this study was to examine the sustainable solution process for illiteracy of Betty Dumen Border Patrol School, Pong District, Phayao Province. This study was based on the innovation of Siwakarn Patoommasoot (2010). The present study reported three issues as problem, sustainable solution process for illiteracy, problem of the context, obstacle, and effective teaching and learning standard for the resolution. The research methodology was divided into three stages. The first stage was the study of illiteracy problem surveyed by questionnaire eliciting the data from teachers, administrators, and students. The second stage was the study of sustainable solution process for illiteracy using interview and recording form. The third stage was the problem of the context, obstacle, as well as effective teaching and learning standard for the sustainable solution process for illiteracy using Thai word writing and reading test for primary school students.

The results revealed three important issues as follows.

1. With regard to the problem of illiteracy responded by teachers and students, there was an agreement among them in “much level” in the item of teachers teaching the whole class not grouping them based on their proficiency levels. Both the teachers and the students agreed in “much level” that the teaching activity was relied on books, exercises, and homework. The teachers and the students had different opinion on the request for parent cooperation, remedial teaching, problem solving of each student, ICT teaching media, teaching by using source of information, integrated teaching, learning activity from the library/ book corner, academic competition, and reading and writing activity exhibition. For the students’ efficacy, it was found that both the teachers and the students had an agreement in “much level” in all aspects. These were their enthusiasm, responsibility, class participation, positive attitude, the suitability of teaching and learning. The classroom was also viewed in “much level”.

2. There were six stages of the solution process for illiteracy. This was started from assigning the responsibility for teachers involved. It was followed by testing the students by using dictation method, grouping them based on the scores, scheduling the 18-week teaching table, constructing chart. Finally, the volunteer teacher taught the students based on the four-step skills pattern.

3. There were three problems found when examining the problem of the context, obstacle, as well as effective teaching and learning standard for Thai word writing. These problems were writing character, vowel, and tonal mark. Also there were four problems found in reading Thai word as being unable to read the whole word, being unable to read some part of the word, pronouncing wrong syllable, and pronouncing wrong word.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์จากบุคคล และสถานประกอบการหลายฝ่ายและผู้วิจัยขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอขอบคุณศูนย์เครือข่ายความร่วมมือเพื่อการพัฒนาเชิงพื้นที่แบบสร้างสรรค์ มหาวิทยาลัยพะเยา และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย ที่กรุณาสับสนุนทุนการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ศิวานนท์ ปญฺญสุติ แห่งทุ่งสักอาศรม สุพรรณบุรี ที่จุดประกายให้เห็นโจทย์ของการวิจัย ทั้งยังให้ข้อความรู้อันเป็นประโยชน์ในการวิจัย

ขอขอบพระคุณ พันตำรวจโท ปรีชา วังจินา ผู้บัญชาการกองร้อยตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 ผู้บุกเบิกการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนในเขตพื้นที่ภาคเหนือ ทั้งให้ความอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกให้การวิจัยครั้งนี้ดำเนินไปสู่ความสำเร็จ

ขอขอบพระคุณร้อยตำรวจเอกอารี ทุนอินทร์ ครูใหญ่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน ที่ให้ความอนุเคราะห์และความร่วมมือทุกประการที่ผู้วิจัยร้องขอตั้งแต่เริ่มต้นจนการวิจัยสำเร็จ ผล ตลอดจนขอขอบคุณดาบตำรวจหญิงรุจิรา อินสมบัติ และคณะครูโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์ อำนวยความสะดวกในการวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมเกียรติ รัชฆะมณี , ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กัลยา กุลสุวรรณ, อาจารย์ ดร.จุไรรัตน์ รัตติโชติ , ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ราชันย์ นิลวรรณภา , อาจารย์ ดร.สมัย วรรณอุตร ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ขอขอบคุณครูสุพัตรา วิรัตน์เกษม ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านต้าดอนมูล , ครูจิราพร คำสมุทร ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก, ครูศิริวรรณ คำภีระ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านต๋อม , ครูบังอร ศรีใจ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านร่องห้า , ครูเสาวลักษณ์ กิพงษ์ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านป่าคา ที่ให้ความอนุเคราะห์คัดเลือกรายการคำสำหรับใช้ออกแบบเครื่องมือวิจัย

ขอขอบพระคุณ โรงเรียนบ้านป่าไร่หลวงวิทยา (ตชด.ช่างกลปทุมวันอนุสรณ์ 9) ตำบลบ้านแซว อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย ที่กรุณาให้คณะผู้วิจัยทดสอบเครื่องมือวิจัยกับนักเรียนในสังกัดโรงเรียน

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ความเป็นมาของปัญหาการวิจัย	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
สมมุติฐานการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามคำศัพท์เฉพาะของการวิจัย	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน-เบตตี่ตูเมน	8
บริบทโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน-เบตตี่ตูเมน	8
งานวิจัยที่เกี่ยวกับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน	18
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการเขียนการอ่านคำไทย	23
หลักการเขียนการอ่านคำไทย	23
งานวิจัยและนวัตกรรมเกี่ยวกับการเขียนการอ่านคำไทย	28
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทย	35
หลักการสอน แบบเรียน หลักสูตรและมาตรฐานการเรียนรู้	
วิชาภาษาไทย	35
งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทย	50
3 วิธีดำเนินการวิจัย	54
ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน	54
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	54
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	54
การเก็บข้อมูล	59
การวิเคราะห์ข้อมูล	59

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ระยะที่ 2 ศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหา	
อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้	61
ข้อมูลการวิจัย	61
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	62
การเก็บข้อมูล	65
การวิเคราะห์ข้อมูล	65
ระยะที่ 3 ศึกษาบริบทปัญหา อุปสรรคและมาตรฐานการจัดการเรียนการสอน	
ที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน	66
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	66
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	66
การเก็บข้อมูล	71
การวิเคราะห์ข้อมูล	71
4 ผลการวิจัย	73
ผลการศึกษาสภาพปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน	73
สภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	73
ศักยภาพของผู้เรียน	76
งบประมาณและสิ่งสนับสนุนการสอน	77
ผลการศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้	78
กระบวนการดำเนินโครงการครั้งที่ 1	78
ข้อมูลเบื้องต้นของโครงการ	78
กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้	79
ขั้นตอนการดำเนินงานตามนวัตกรรมต้นแบบ	79
ออกคำสั่งมอบหมายหน้าที่	80
ครูอาสาทำการทดสอบนักเรียน	80
แบ่งกลุ่มนักเรียนตามผลคะแนนสอบ	80
จัดทำตารางสอน 18 สัปดาห์	81
เขียนชาร์ตแผนภูมิ	81
ดำเนินการสอน	81

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ขั้นตอนการสรุปผล ประเมินผล และข้อเสนอแนะ	84
กระบวนการดำเนินโครงการครั้งที่ 2	85
ผลการศึกษาบริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอน ที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืน	88
ปัญหาการเขียนคำไทย	88
ปัญหาการเขียนพยัญชนะ	96
ปัญหาการเขียนสระ	101
ปัญหาการเขียนวรรณยุกต์	103
ปัญหาการอ่านคำไทย	105
ปัญหาการอ่านไม่ออกทั้งคำ	109
ปัญหาการอ่านไม่ออกบางส่วน	110
ปัญหาการออกเสียงระดับพยางค์	115
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	117
สรุปผล	117
อภิปรายผล	121
ข้อเสนอแนะ	125
บรรณานุกรม	126
ภาคผนวก	132
1. เครื่องมือวิจัยระยะที่ 1	133
2. เครื่องมือวิจัยระยะที่ 2	136
3. เครื่องมือวิจัยระยะที่ 3	139
4. บทความสำหรับการเผยแพร่	147
5. กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการนำผลจากโครงการไปใช้ประโยชน์	163
6. ตารางเปรียบเทียบวัตถุประสงค์ กิจกรรมที่วางไว้ และกิจกรรม ที่ดำเนินการและผลที่ได้รับตลอดโครงการ	168
ประวัติผู้วิจัย	170

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหาการวิจัย

โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็ดูเมน หมู่ 3 บ้านปางพริก ตำบลผาซางน้อย อำเภอปาง
จังหวัดพะเยา เป็นโรงเรียนอยู่ภายใต้การกำกับดูแล ของกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32
ภาค 3 กองบัญชาการตำรวจแห่งชาติ จัดตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 18 มกราคม 2510 โดย
ได้รับการสนับสนุนเงินทุนการก่อสร้างจากท่านผู้หญิงเบ็ดเต็ดูเมน พระสหายในสมเด็จพระศรีนคริน
ทราบรมราชชนนี

ในปี 2511 ผู้ก่อการร้ายคุกคามเผาทำลายโรงเรียนและหมู่บ้าน ชาวบ้านอพยพไปอาศัยใน
หมู่บ้านใกล้เคียงโรงเรียนจึงยุบลง กระทั่งปี 2528 สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีทรงมีพระ
มหากรุณาธิคุณโปรดฯ ให้สร้าง โรงเรียนขึ้นใหม่ในบริเวณที่ตั้งปัจจุบัน พระราชทานนามโรงเรียน
เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ท่านผู้หญิงเบ็ดเต็ดูเมน หลังจากทีสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี สิ้นพระชนม์
และสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์สิ้นพระชนม์แล้ว
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีทรงสืบพระราชกรณียกิจต่อจากทั้งสองพระองค์
ปัจจุบันโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็ดูเมนแห่งนี้อยู่ในเขตพื้นที่การศึกษา พะเยา เขต 2
นอกจากจะดำเนินการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการแล้ว ยังดำเนินงานตาม โครงการ
พระราชดำริ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีจำนวน 7 โครงการ อาทิ โครงการเกษตร
เพื่ออาหารกลางวัน โครงการควบคุมโรคขาดสารไอโอดีน และโครงการส่งเสริมคุณภาพการศึกษา

ปัญหาการเรียนการสอนสำคัญประการหนึ่งที่เกิดขึ้นกับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็ดูเมน
และยังมีอาจแก้ไขให้ลุล่วงไปได้ คือปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ในรายวิชาภาษาไทยซึ่งมีความซับซ้อน
และโยงใยไปสู่ปัญหาอื่นๆ หลายกรณี ทั้งเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับโรงเรียนอนุบาลศึกษา ประถมศึกษา และ
มัธยมศึกษาทั่วประเทศ จากการสำรวจโดยวิธีแบบทดสอบเขียนอ่านคำไทยเก็บข้อมูลปัญหานี้ทั่วประเทศ
ของศิวกันท์ ปทุมสูติ (2556) ให้ผู้ทดสอบเขียนคำไทยจำนวน 50 คำ เมื่อได้ยินการเปล่งเสียงคำนั้นๆ ตาม
ความรู้ของตนเอง หากได้คะแนน 25 คะแนนขึ้นไปจะถือว่าผ่านเกณฑ์ ผลปรากฏดังนี้

ภาค/จังหวัด	ช่วงชั้น	จำนวนนักเรียน	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ร้อยละ
เหนือ	ป.2-3	27 -		27	100
	ป.4-6	42	2	40	95.24
	รวม	69	2	67	97.10

กลาง	ป.1-3	88	29	59	67.05
	ป.4-6	106	15	91	85.85
	รวม	194	44	150	77.32
ตะวันออก	ป.2-6	120	51	69	57.50
	ป.2-6	135	34	101	74.81
	ป.2-ม.3	106	15	91	85.85
	รวม	361	100	261	72.30
กรุงเทพฯ	ป.2-6	462	246	216	46.75
	ป.2-6	1,393	868	525	37.69
	รวม	1,855	1,114	741	39.95
	รวมทั้งสิ้น	2,479	1,260	1,219	49.17

จากรายงานดังกล่าวเห็นได้ว่าจำนวนนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์มีมากกว่าจำนวน นักเรียนที่ผ่าน เกณฑ์ สะท้อนให้เห็นถึงความรู้ที่อยู่ในเกณฑ์ต่ำ แม้จากรายงานนั้นจะจำเพาะแต่รายวิชาภาษาไทย แต่ ก็สันนิษฐานไปสู่วิชาอื่นได้ว่าคงมีผลสัมฤทธิ์ต่ำเช่นเดียวกัน เพราะภาษาไทยเป็นฐานความรู้ในการ เรียนวิชาต่างๆ หากอ่านไม่ออกและเขียนไม่ได้แล้ว ไม่ว่าวิชาใดก็เรียนให้มีความรู้ได้ยาก

ปัญหาทางด้านการศึกษาของชาติโดยเฉพาะปัญหาที่เกิดขึ้นกับการเรียนการสอนในรายวิชา ภาษาไทยนั้นมีมานานแล้ว อีกทั้งไม่ได้รับการแก้ไขให้ลุล่วงไปได้ แต่จะทวีความรุนแรงขึ้นและโยนโย ไปสู่ปัญหาอื่นๆ อีกหลายปัญหา สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (2529) ทรง ตระหนักในความสำคัญของการแก้ปัญหาเป็นอย่างดี ทรงนิพนธ์ดุชนิพนธ์ระดับปริญญาเอก สาขา วิชาพัฒนศึกษาศาสตร์ เรื่อง “การพัฒนานวัตกรรมเสริมทักษะการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย” แม้ครูอาจารย์และนักวิชาการส่วนหนึ่งจะยึดถือแนวทางที่พระองค์ ทรงเสนอไว้ แต่ก็อาจแก้ปัญหาได้อย่างเป็นรูปธรรม ทั้งนี้เพราะปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทย มี ความซับซ้อนเกินกว่าจะแก้ไขได้ด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่ง

“การอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้” นับได้เป็นปัญหาแรกและปัญหาใหญ่ซึ่งเป็นต้นตอให้เกิดปัญหา ทางการศึกษาอื่นๆ อีกหลายประการตามมา เพราะหากอ่านหนังสือไม่ออกเขียนไม่ได้นั้นก็ ย่อมแสดง ถึงความอ่อนแอทางปัญญาที่จะศึกษาวิชาใดให้แตกฉานได้ยาก ตามที่กล่าวไปในข้างต้นแล้วว่าปัญหา การอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้นั้นเกิดขึ้นทั่วประเทศในทุกระดับชั้น และยังไม่อาจแก้ไขให้ลุล่วงไปได้ แม้จะ มีการศึกษาวิจัยหาวิธีการแก้ไขกันอย่างหลากหลาย แต่ก็เป็นเพียงการศึกษาที่ไม่สามารถปฏิบัติได้ อย่างเป็นรูปธรรม ปัจจุบันนี้ไม่มีนักวิชาการทางภาษาไทยคนใดที่จะกล้ายืนยันถึงผลงานหรือวิธีการ แก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่ง ยกเว้นศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) ยืนยัน

ว่าวิธีการ “แจกลูกสะกดคำ” ของครูเมธีที่สืบทอดมาแต่โบราณนั้น หากปฏิบัติตามรูปแบบและขั้นตอน ที่ถูกต้องแล้วจะแก้ปัญหาดังกล่าวได้จริง แต่ทว่ารูปแบบและขั้นตอนดังกล่าวยังมิได้มี การศึกษาตาม ระเบียบวิธีวิจัย เพื่อการยืนยัน แนวทางที่ชัดเจนและมีประสิทธิภาพ ในการแก้ปัญหาคำอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้

โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตี๊ญเม่น ตำบลผาซำ งามน้อย อำเภอบง จังหวัดพะเยา เป็น หนึ่งในโรงเรียนส่วน มากที่ประสบปัญหาใหญ่ด้านการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทยซึ่งผลการ สอบโอ-เน็ต (O-NET-Ordinary National Educational Test) ของนักเรียนยังไม่ผ่านเกณฑ์ และอยู่ใน ระดับต่ำกว่าเกณฑ์มาก ด้วยเหตุที่ การเรียนภาษาไทยให้มีผล สัมฤทธิ์ที่ได้นั้นผู้เรียนจะต้องอ่านออก เขียนได้อย่างคล่องแคล่วก่อน แล้วจึงจะเรียนใน วิชาการอื่นๆ ที่สูงขึ้นไปได้ แต่ด้วยสภาพพื้นที่ สังคม วัฒนธรรม และชาติพันธุ์ของนักเรียนกอบกับหลักสูตรสถานศึกษาที่ต้องจัดตามที่กระทรวง ศึกษาธิการกำหนดไว้รวมกันเป็นฐานให้เกิดปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนจำนวนหนึ่งที่ แม้จะยากต่อการแก้ไขให้เป็นรูปธรรม แต่ก็จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน

มหาวิทยาลัยพะเยามีปณิธานอันแน่วแน่ในการดำเนินงานว่าปัญญาเพื่อความเข้มแข็งของชุมชน (Wisdom for Community Empowerment) คณะศิลปศาสตร์ก็มีปณิธานดังกล่าวร่วมกับมหาวิทยาลัยจึงมี ความตระหนักในปัญหา “การอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้” ในกลุ่มสาระวิชาภาษาไทยของนักเรียนไทยโดย เฉพาะที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตี๊ญเม่น ตำบลผาซำ งามน้อย อำเภอบง จังหวัดพะเยาเป็น อย่างยิ่ง จึง เห็นสมควร ทำวิจัยเรื่อง “กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน : กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตี๊ญเม่น ” เพื่อเรียนรู้และพิสูจน์กระบวนการแก้ปัญหา อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตี๊ญเม่น อำเภอบง จังหวัด พะเยา ตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ปัญหานิดเดียว” ของศิริกานท์ ปทุมสูติ (2554) นอกจากจะช่วยเหลือแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวน ชายแดนเบ็ดเตี๊ญเม่นโดยตรงแล้ว โรงเรียนหรือสถานศึกษาอื่นๆ ยังสามารถนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปปรับ ประยุกต์ใช้แก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อันเป็นปัญหาพื้นฐานในการเรียนวิชาภาษาไทยได้ เช่นกัน นอกจากนี้ยังเป็นการตอบสนองของพระ ราชกรณียกิจในสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีและ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ โดยมีสมเด็จพระเทพ รัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีทรงสืบพระราชกรณียกิจต่อจากทั้งสองพระองค์อีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากระบวนการแก้ปัญหา อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตี๊ญเม่น อำเภอบง จังหวัดพะเยา ตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้แก้ปัญหานิดเดียว” ของศิริกานท์ ปทุมสูติ (2554) ใน 3 ประเด็น ได้แก่

- 1.1 สภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้
- 1.2 กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้
- 1.3 บริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยิ่งย่น
2. เพื่อพัฒนาระบบการบริหารจัดการงานวิจัยเชิงพื้นที่ในระดับคณะ

สมมุติฐานการวิจัย

1. สภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ในด้าน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น ครูสอนนักเรียนพร้อมกันทั้งชั้น การสอนโดยใช้หนังสือเรียน และการใช้ชุดแบบฝึก ในด้านศักยภาพของผู้เรียน เช่น ความกระตือรือร้น ความรับผิดชอบ และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน และในการจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ เช่น สถานที่ในการจัดการเรียนการสอน และงบประมาณสนับสนุน

2. กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ มี 6 ขั้นตอน คือ ออกคำสั่งมอบหมายหน้าที่ ครูอาสาทำการทดสอบนักเรียน เขียนตามคำบอก แบ่งกลุ่มนักเรียนตามผลคะแนนสอบ จัดทำตารางสอน 18 สัปดาห์ เขียนชาร์ตแผนภูมิ ดำเนินการสอนแบบบันไดทักษะ 4 ขั้น เป็นไปตามที่ศิวากานท์ ปทุมสูติ (2554) วางเอาไว้

3. บริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยิ่งย่น ในด้านการเขียนคำไทย จะเป็นปัญหาการเขียนพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ส่วนปัญหาการอ่านคำไทย จะอยู่ในลักษณะ อ่านไม่ออกทั้งคำ อ่านไม่ออกบางส่วน ออกเสียงพยางค์บางพยางค์ไม่ถูกต้อง และการอ่านเป็นคำอื่น

ขอบเขตของการวิจัย

ประกอบด้วยขอบเขตด้านพื้นที่ ขอบเขตด้านเวลา และขอบเขตด้านเนื้อหา ดังนี้

1. ขอบเขตด้านพื้นที่

โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมน หมู่ 3 บ้านปางพริก ตำบลผาซางน้อย อำเภอปาง จังหวัดพะเยา

2. ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาในการวิจัยครั้งนี้อยู่ในช่วง 1 ตุลาคม 2556 ถึง 31 ธันวาคม 2557

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษากระบวนการแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยิ่งย่นของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมน อำเภอปาง จังหวัดพะเยา ตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้แกล้งนิดเดียว” ของศิวากานท์ ปทุมสูติ (2554) ใน 3 ประเด็น ได้แก่

3.1 สภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ คือสภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้เรื่องอ่านออกเขียนได้ของนักเรียน ครู ผู้บริหาร และผู้ปกครอง

3.2 กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เป็นกระบวนการแก้ปัญหการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้่ายนิตเดียว” ของคิวกานท์ ปทุมสูติ (2554)

3.3 บริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้้อย่างยั่งยืน เป็นปัญหาที่ยังปรากฏอยู่หลังจากที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนดำเนินการตาม แนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้่ายนิตเดียว” ของคิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) แล้ว โดยเน้นที่ปัญหาภายในภาษา ระดับเสียงและอักษร โดยปัญหาระดับเสียง คือเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ของคำที่ เป็นปัญหาในการอ่าน และปัญหาระดับอักษร คืออักษรพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่เป็นปัญหาเมื่อเขียนประกอบเป็นคำ

นิยามคำศัพท์เฉพาะของการวิจัย

1. กระบวนการแก้ปัญหการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้้อย่างยั่งยืน หมายถึง กระบวนการแก้ปัญหการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอบง จังหวัดพะเยา

2. สภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ หมายถึง ลักษณะปัญหาในการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียน ครู ผู้บริหาร และผู้ปกครอง

3. กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ หมายถึง ขั้นตอนหรือวิธีการนำนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้่ายนิตเดียว ” ของคิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) มาใช้ในการแก้ปัญหการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของ โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอบง จังหวัดพะเยา

4. บริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอน หมายถึง ลักษณะของปัญหาภายในภาษาระดับเสียงและอักษร โดยปัญหาระดับเสียง คือเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ของคำที่เป็นปัญหาในการอ่าน และปัญหาระดับอักษร คืออักษรพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่เป็นปัญหาเมื่อเขียนประกอบเป็นคำ

5. นวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้่ายนิตเดียว ” ของคิวกานท์ ปทุมสูติ หมายถึง ชุดความรู้ในหนังสือเด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้่ายนิตเดียวของคิวกานท์ ปทุมสูติ ในด้านเหตุแห่งปัญหา กุศโลบายแห่งการแก้ ปัญหา กระบวนการแก้ปัญหาเดือนที่ 1, 2, 3, 4 การสอนอ่านเขียนต่อยอดโครงการ รวมทั้งศิลปะการสอนและการวัดประเมินผล

6. ระบบการบริหารจัดการงานวิจัยเชิงพื้นที่ในระดับคณะ หมายถึง ระบบการบริหารจัดการงานวิจัยเชิงพื้นที่เรื่อง “กระบวนการแก้ปัญหการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้้อย่างยั่งยืน: กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน” ของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

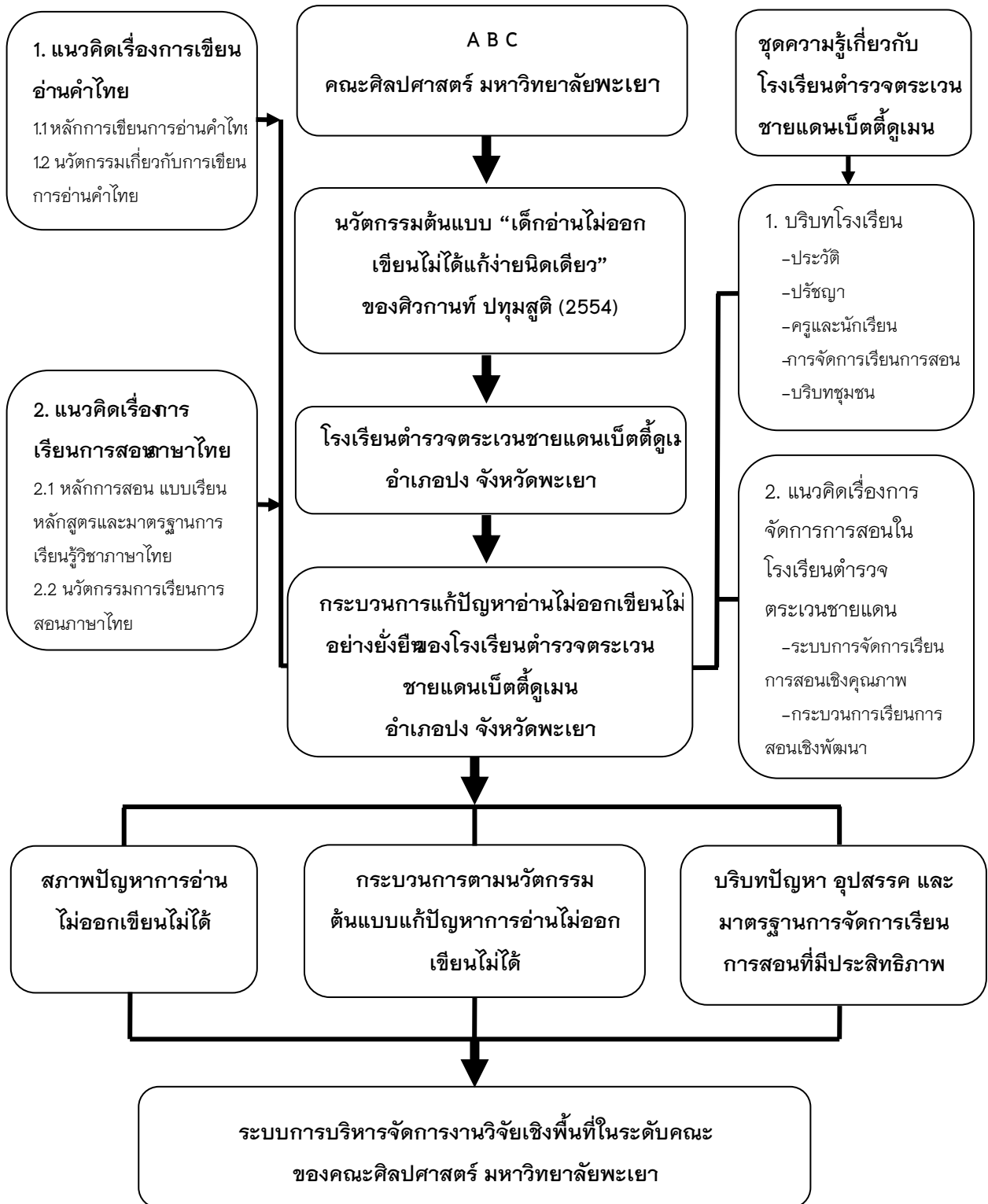
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ชุดความรู้เกี่ยวกับกระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืนของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอปาง จังหวัดพะเยา ตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบดี้อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้แ่ง่ายนิตเดียว ” ของศิวกันท์ ปทุมสูติ (2554) ในด้านสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้และบริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน
2. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยามีการพัฒนากระบวนการบริหารจัดการงานวิจัยเชิงพื้นที่
3. ได้มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาและวางแนวทางป้องกันการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนให้กับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอปาง จังหวัดพะเยา
4. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยามีคณะนักวิจัยรุ่นใหม่ที่จะพัฒนาศักยภาพทางการวิจัยของกลุ่มและเฉพาะบุคคล ทั้งจะเป็นแนวทางให้นักวิจัยอื่นได้ศึกษาและขอติดอันมีประโยชน์ จากการวิจัย

ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย

ระบบการบริหารจัดการงานวิจัยเชิงพื้นที่ในระดับคณะตามที่ระบุไว้ในวัตถุประสงค์การวิจัยข้. มิได้เป็นผลการวิจัยของโครงการวิจัยแต่เป็นผลที่ปรากฏขึ้นและสรุปสังเคราะห์ได้จากกระบวนการวิจัย จึงไม่นำเสนอไว้ในเล่มรายงานการวิจัยนี้ โดยคณะผู้วิจัยจะเขียนสรุปรายงานแยกไว้ต่างหากอีกชุดหนึ่ง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน : กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน ” ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานในการกำหนดกรอบแนวคิด กำหนดระเบียบวิธีวิจัย ตลอดจนการสรุปผลและอภิปรายผล โดยมีเนื้อหาสาระที่จะกล่าวถึง 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องและส่วนที่เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 ประเด็น ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน-เบ็ตตี้ดูเมน
 - 1.1 บริบทโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน-เบ็ตตี้ดูเมน
 - 1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน
2. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการเขียนการอ่านคำไทย
 - 2.1 หลักการเขียนการอ่านคำไทย
 - 2.2 งานวิจัยและนวัตกรรมเกี่ยวกับการเขียนการอ่านคำไทย
3. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทย
 - 3.1 หลักการสอน แบบเรียน หลักสูตรและมาตรฐานการเรียนรู้วิชาภาษาไทย
 - 3.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทย

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน-เบ็ตตี้ดูเมน

ผู้วิจัยจำแนกประเด็นการศึกษาค้นคว้าให้ได้ซึ่งความรู้เกี่ยวกับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนและโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อันจะเป็นความรู้พื้นฐานสำคัญสำหรับการวิจัย โดยแบ่งประเด็นเนื้อหาที่จะกล่าวถึง 2 ประเด็น ได้แก่ 1) บริบทโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน-เบ็ตตี้ดูเมน และ 2) งานวิจัยเกี่ยวกับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน กล่าวดังนี้

1. บริบทโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน-เบ็ตตี้ดูเมน

การวิจัยครั้งนี้พื้นที่เป้าหมายคือโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน สังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 ค่ายพญาภิรามเมือง จังหวัดพะเยา โดย กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 นี้ เป็นหน่วยงานย่อยของกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนภาค 3 หน่วยงานในสังกัดกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน (บช.ตชด.) เป็นส่วนสนับสนุนการป้องกันและปราบปราม

อาชญากรรม ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษารวบรวม และสังเคราะห์องค์ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนและโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตล็ดคู่มือใน 5 ประเด็น ได้แก่ 1) ประวัติโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน –เบ็ดเตล็ดคู่มือ 2) ประสิทธิภาพ 3) ครูและนักเรียน 4) การจัดการเรียนการสอน และ 5) บริบทชุมชน ดังต่อไปนี้

1.1 ประวัติโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน-เบ็ดเตล็ดคู่มือ

เพื่อให้รู้และเข้าใจเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน และโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน เบ็ดเตล็ดคู่มือ อย่างรอบด้าน ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอลำถึงประวัติความเป็นมาของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน-เบ็ดเตล็ดคู่มือ 2 ประเด็น

1.1.1 ประวัติความเป็นมาของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน

ประวัติความเป็นมาของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนนี้เรียบเรียงจากข้อมูลในเว็บไซต์ของ กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน เรื่อง **ประวัติความเป็นมาของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน**(กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน2557, ออนไลน์)

กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน (บช.ตชด.) เป็นตำรวจหน่วยหนึ่งในสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แต่การปฏิบัติหน้าที่มีความแตกต่างกับตำรวจหน่วยอื่น เช่น ต้องตระเวนตรวจพื้นที่ชายแดน ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบ มีหน้าที่เสมือนรั้วของชาติและเป็นแนวป้องกันด่านแรกในการปกป้องอธิปไตยของชาติไทย การปฏิบัติภารกิจดังกล่าวนี้หมู่ลาดตระเวนจะถูกส่งออกไปจากที่ตั้งปกติเพื่อตรวจตรารักษาความสงบเรียบร้อยตามแนวชายแดนป่าเขาทุรกันดาร ทำให้ได้พบเห็นประชาชน ผู้เดือดร้อนเกี่ยวกับการครองชีพและโรคภัยไข้เจ็บเป็นจำนวนมาก ตำรวจตระเวนชายแดนได้ให้ความช่วยเหลือเท่าที่จะสามารถช่วยได้ เช่น แจกอาหาร เสื้อผ้า ให้การรักษาพยาบาลผู้เจ็บป่วย และแนะนำการประกอบอาชีพ สิ่งหนึ่งที่หมู่ลาดตระเวนได้พบเห็น คือตามหมู่บ้านต่างๆ จะมีเด็กซึ่งอยู่ในวัยเรียนเป็นจำนวนมากยังไม่ได้เรียนหนังสือ เนื่องจากหน่วยงานซึ่งรับผิดชอบด้าน การศึกษาไม่สามารถเข้าไปจัดตั้งโรงเรียนได้ ทั้งนี้เพราะเป็นพื้นที่ซึ่งเป็นป่าเขาทุรกันดาร อีกทั้งบางพื้นที่มีสถานการณ์ก่อการร้ายของฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาล

ประมาณ พ.ศ.2498 หมู่ลาดตระเวนได้เข้าไปในหมู่บ้านชาวเขาแห่งหนึ่ง ชาวเขาเห็นเป็นคนแปลกหน้าไม่ไว้ใจ ไม่ยอม พบปะพูดคุยด้วย อุปสรรคสำคัญที่ทำให้ไม่สามารถ ติดต่อสื่อสารทำความเข้าใจกันได้ ก็คือภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ตำรวจตระเวนชายแดนเล็งเห็นว่าสิ่งเหล่านี้ หากปล่อยทิ้งไว้จะไม่เป็นผลดีต่อประเทศชาติ จึงได้คิดที่จะจัดตั้งโรงเรียนขึ้น เพื่อสอนหนังสือให้ชาวเขาได้เรียนรู้ภาษาไทย อันจะติดต่อทำความเข้าใจกันได้สะดวก ทั้งยังเป็นการเผยแพร่ความรู้และวิทยาการในการพัฒนาความเป็นอยู่ตลอดจนทำให้เกิดความมั่นคงในด้านการปกครองอีกด้วย

โรงเรียนชาวเขาและประชาชนไกลคมนาคมกำเนิดขึ้นเป็นครั้งแรก เมื่อ พ.ศ.2499 ที่หมู่บ้านดอนหมาวัน อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย เปิดทำการสอนเมื่อวันที่ 7 มกราคม 2499 ซึ่งใช้ชื่อว่า

“โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบารุงที่ 1” การจัดตั้งโรงเรียนสอนหนังสือให้แก่ชาวเขาและประชาชน ไกลคมนาคมนั้นจะเห็นได้ว่าในระยะเริ่มแรกไม่มีงบประมาณสนับสนุน ใช้ตำรวจตระเวนชายแดน เป็นครู ส่วนนักเรียนก็เป็นเด็กยากจน ไม่มีปัจจัยที่จะจัดซื้อหนังสือ สมุด และดินสอ บางครั้งเด็กเหล่านี้จะได้รับแจกหนังสือและอุปกรณ์การเรียนจากผู้มีจิตเมตตาบริจาคผ่านตำรวจตระเวนชายแดน บางส่วนก็เดินทางไปเยี่ยมเด็กถึงโรงเรียนพร้อมกับแจกสิ่งของให้ใช้ประโยชน์ด้วย กิจกรรมโรงเรียนชาวเขาและประชาชนไกลคมนาคมได้เจริญก้าวหน้ามาเป็นลำดับ นอกจากจะได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานราชการองค์การภาคเอกชน ตลอดจนคณะบุคคลต่างๆ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือแล้ว ยังได้รับพระมหากรุณาธิคุณ จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ทรงสนพระทัยเกี่ยวกับชาวเขาที่เข้ามาอาศัยพระบรมโพธิสมภาร ตลอดจนประชาชนไทยไกลคมนาคมจึงได้พระราชทานพระราชทรัพย์สร้างโรงเรียนให้กับพลสกนิกรของพระองค์อย่างสม่ำเสมอ

ในเดือนมีนาคม พ.ศ.2507 สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีเสด็จพระ ราชดำเนินแปรพระราชฐานประทับแรมที่พระตำหนักภูพิงคราชนิเวศน์และได้เสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์ไปยังชายแดนไทย –พม่าที่อำเภอฝางจังหวัดเชียงใหม่ ทรงพบเห็นหน่วยตำรวจตระเวนชายแดนและทรงทราบว่านอกจากจะทำหน้าที่ลาดตระเวนชายแดนแล้วยังได้จัดตั้งโรงเรียนสอนหนังสือเด็กชาวเขาด้วย ด้วยน้ำพระทัยที่เปี่ยมด้วยพระเมตตากรุณาต่อประชาราษฎร์ จึงทรงให้ความอุปถัมภ์ค้ำชู โดยพระราชทานทรัพย์ส่วนพระองค์และเงินที่มีผู้บริจาคถวายโดยเสด็จพระราชกุศลนำไปจัดตั้งโรงเรียนชาวเขาและประชาชนไกลคมนาคม ซึ่งสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีจะเสด็จพระราชดำเนินเปิดโรงเรียนด้วยพระองค์เองทุกแห่ง

จากการที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้โดยเสด็จพระราชดำเนินตามพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถทรงเยี่ยมเยียนราษฎรจึงได้ทรงทราบว่า เยาวชนในชนบทส่วนใหญ่ประสบกับปัญหาทุพโภชนาการ ปัญหาด้านสุขภาพอนามัย ซึ่งจะมีผลเชื่อมโยงไปสู่ปัญหาด้านการศึกษา เพราะเมื่อเด็กเยาวชนสุขภาพไม่ดี ก็ไม่สามารถจะเข้ารับการการศึกษาได้ดี จึงมีพระราชดำริให้จัดทำโครงการเกษตรเพื่ออาหารกลางวัน และโครงการส่งเสริมคุณภาพการศึกษา โดยให้เริ่มดำเนินการในโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ต่อมาทรงมีพระราชดำรินักเรียนที่จบการศึกษาชั้นสูงสุดจากโรงเรียน ตำรวจตระเวนชายแดนแล้ว แทบไม่มีโอกาสที่จะได้รับการศึกษาต่อในระดับที่สูงต่อไปได้ เนื่องจากครอบครัวมีฐานะยากจนและขาดทุนทรัพย์ที่จะสนับสนุนได้ กอปรกับนักเรียนเหล่านี้มีภูมิลำเนาอยู่ห่างไกล หากต้องการที่จะศึกษาต่อก็ต้องเข้ามาศึกษาในสถานศึกษาของอำเภอหรือจังหวัด เด็กเหล่านี้ก็จะประสบกับปัญหาในเรื่องที่พักอาศัย จึงมีพระราชประสงค์ที่จะช่วยเด็กนักเรียนเหล่านี้โดยการพระราชทานทุนการศึกษาแก่นักเรียนที่เรียนดี มีสติปัญญาที่จะศึกษาต่อไปได้ ให้ได้รับการศึกษาต่อจนถึงขั้นสูงสุดตามระดับสติปัญญาความสามารถและความเหมาะสม ส่วนที่ไม่สามารถเข้ารับการการศึกษาต่อไปได้ รวมทั้งพวกที่ไม่มีสัญชาติ ก็มีพระราชประสงค์ให้ฝึกอาชีพที่สามารถประกอบได้ในท้องถิ่นนั้น

1.1.2 ประวัติโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน

ประวัติความเป็นมา และพัฒนาการ ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน เบ็ตตี้ดูเมนนี้ เรียบเรียงจากข้อมูลในเว็บไซต์ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน (2557, ออนไลน์)

โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน ตั้งอยู่ ที่บ้านปางพริกหมู่ที่ 3 ตำบลผาซางน้อย อำเภอปาง จังหวัดพะเยา 56140 สังกัด กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 ค่ายพญาเงาเมือง ตำบลต๋อม อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา อยู่ในเขตพื้นที่การศึกษาพะเยา เขต 2 อยู่ห่างจากอำเภอปาง ประมาณ 45 กิโลเมตรและอยู่ห่างจากศาลากลางจังหวัดพะเยา ประมาณ 110 กิโลเมตร

ประวัติการก่อตั้งโรงเรียนนั้น สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีฯ ได้เสด็จเยี่ยมหมู่บ้านชาวเขาและประชาชน ที่ทางไกลคมนาคม ในพื้นที่ทางภาคเหนือ โดยมีท่านผู้หญิงเบ็ตตี้ ดูเมน พระสหายได้ตามเสด็จด้วย ทรงเห็นว่าหมู่บ้านแม่วหม้อ ตำบลผาซางน้อย อำเภอปาง จังหวัดเชียงราย (ในขณะนั้น) มีเยาวชนอยู่ในวัยเรียนเป็นจำนวนมาก แต่ไม่มีโรงเรียน ท่านผู้หญิงเบ็ตตี้ ดูเมน ได้บริจาคเงินส่วนตัว จำนวนเงิน 51,65 บาท เพื่อทำการก่อสร้างโรงเรียนขึ้น โดยมอบหมายให้กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดน เขต 5 ดำเนินการก่อสร้าง เมื่อ 10 มิถุนายน 2509 จนแล้วเสร็จ และได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระศรีนครินทราบรม ราชชนนี ทรงเป็นองค์ประธานในพิธีเปิดอาคารเรียน พร้อมด้วยท่านผู้หญิงเบ็ตตี้ดูเมน เมื่อ 18 มกราคม 2510 และพระราชทาน นามว่า “โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน” และวันดังกล่าวก็เป็นวันเริ่มการเรียนการสอนครั้งแรก มีนักเรียน 71 คน ชาย 48 คน หญิง 23 คน โดยมี สิบตำรวจตรีมูล กองมะลิ เป็นครูใหญ่คนแรก

14 กุมภาพันธ์ 2511 หมู่บ้านปางพริกถูกผู้ก่อการร้ายคุกคาม และเผาทำลายโรงเรียนจนหมดสิ้น ราษฎรได้อพยพไปอาศัยในหมู่บ้านใกล้เคียง โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน จึงได้ยุบตั้งแต่ บัดนั้นเป็นต้นมาจนกระทั่งเดือนกันยายน 2527 สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีฯ ทรงมีรับสั่งให้กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน จัดตั้งโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน ขึ้นใหม่ในบริเวณใกล้เคียงกับสถานที่เดิม โดยพระราชทานเงินจากกองทุนมูลนิธิสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีฯ มาดำเนินการก่อสร้าง เพื่อฟื้นฟูความทรงจำและเจตนารมณ์ของท่านผู้หญิงเบ็ตตี้ดูเมน ที่มีมาแต่เริ่มแรก กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน มอบหมายให้กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดน เขต 5 สำรวจเห็นว่าบ้านปางพริก หมู่ที่ 3 ตำบลผาซางน้อย อำเภอปาง จังหวัดพะเยา เป็นพื้นที่ที่เหมาะสมจึงเริ่มดำเนินการก่อสร้างขึ้น เมื่อวันที่ 13 สิงหาคม 2528 โดยใช้แบบอาคารเรียน 447 / 28 ขนาด 9 x 18 เมตร จำนวน 6 ห้องเรียน บ้านพักครูจำนวน 3 หลัง เรือนโขนนาการ 1 หลัง เรือนพยาบาล 1 หลัง และห้องน้ำห้องส้วม จำนวน 1 หลัง แล้วเสร็จเมื่อ 16 ตุลาคม 2528 รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 1,310,000 บาท

เมื่อ 12 มกราคม 2529 ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ เสด็จเป็นองค์ประธานในพิธีเปิด และทรงปลูกต้นมะม่วงเขียวเสวย จำนวน 1 ต้น โรงเรียนได้เปิดทำการสอน เมื่อวันที่ 13 มกราคม 2529 โดยเปิดทำการสอนตั้งแต่ชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 1-ประถมศึกษาปีที่ 4 มีนักเรียนรวม 79 คน ชาย 37 คน หญิง 42 คน มีครูตำรวจตระเวนชายแดน จำนวน 2 นาย ครูพลเรือน 1 คน ครูอาสาช่วยสอน 1 คน โดยมีนายดาบตำรวจไพโรจน์ กองมงคล เป็นครูใหญ่

ปี 2534 กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 ได้สร้างบ้านพักนักเรียนบ้านไกล ขนาด 6×30 เมตร จำนวน 1 หลัง นอกจากจะทำการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการแล้ว โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน ได้ดำเนินงานตามโครงการพระราชดำริสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีจำนวน 7 โครงการ อาทิ โครงการเกษตรเพื่ออาหารกลางวัน โครงการควบคุมโรคขาดสารไอโอดีน และโครงการส่งเสริมคุณภาพการศึกษา

เมื่อ 17 กุมภาพันธ์ 2537 ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีเสด็จเยี่ยมโรงเรียน ทรงติดตามโครงการพระราชดำริ และทรงปลูกต้นมะม่วงพันธุ์เขียวเสวย ณ บริเวณ ทางลงบ่อเลี้ยงปลา ทรงปล่อยพันธุ์ปลา และพระราชทานสิ่งของให้กับโรงเรียน จำนวน 24 รายการ

ปี 2537 กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 ได้สร้างห้องนํ้านักเรียน ขนาด 2×13 เมตร จำนวน 1 หลัง

ปี 2538 กองร้อยตำรวจตระเวนชายแดนที่ 326 ได้ทำการก่อสร้างโรงครัวนักเรียนบ้านไกล ขนาด 8×15 เมตร จำนวน 1 หลัง

ปี 2539 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน ได้ดำเนินโครงการตามพระราชดำริเพิ่มอีก จำนวน 1 โครงการ คือ โครงการส่งเสริมโภชนาการและสุขภาพอนามัยแม่และเด็กในถิ่นทุรกันดาร รวมดำเนินการทั้งสิ้น 8 โครงการ

ปี 2540 วิทยาลัยเทคนิคพะเยา ได้ทำการก่อสร้างโรงเรียนตัดผม ตามโครงการฝึกอาชีพนักเรียน ขนาด 4×4 เมตร จำนวน 1 หลัง

ปี 2543 นายวีระ รอดบุญเรือง ผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรปราการ และนางนิตยา รอดบุญเรือง พร้อมคณะเหล่ากาชาดจังหวัดสมุทรปราการ บริจาค เงินก่อสร้าง บ้านพักนักเรียนบ้านไกล ขนาด 8×16 เมตร จำนวน 1 หลัง รวมมูลค่า 280,000 บาท

ปี 2544 กรมอาชีวศึกษาจังหวัดพะเยา ได้ก่อสร้างอาคารห้องสมุด ขนาด 6×8 เมตร จำนวน 1 หลัง

ปี 2544 มูลนิธิกองทุนการกุศลสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี บริจาคเงินก่อสร้างอาคารเอนกประสงค์ ขนาด 10×24 เมตร จำนวน 1 หลัง

ปี 2545 สำนักงานคณะกรรมการนโยบายพลังงานแห่งชาติ ได้สร้างโรงไฟฟ้าพลังงานแสงอาทิตย์ ขนาด 12×18 เมตร จำนวน 1 หลัง

เมื่อ 5 กุมภาพันธ์ 2547 ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีเสด็จเยี่ยมโรงเรียน พระราชทานสิ่งของให้กับคณะครูและนักเรียน พระราชทานเงินจำนวน 5,000 บาท เป็นครั้งที่สอง

ปี 2548 นายกเหล่ากาชาด จังหวัดพะเยา พร้อมคณะเหล่ากาชาดจังหวัดพะเยาร่วมกับสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ สร้างห้องน้ำห้องส้วมนักเรียน จำนวน 1 หลัง มี 4 ห้อง และทำการสร้างแทงก์น้ำ จำนวน 2 แทงก์ พร้อมตะแกรงกรองน้ำ

ปี 2549 กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 อนุมัติให้ใช้เงินกองทุนอาหารนักเรียนบ้านไกล โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน จำนวนเงิน 137,000 บาท ทำการสร้างห้องน้ำห้องส้วม ขนาด 4 x 4 เมตร จำนวน 1 หลังและทำการก่อสร้างรั้วคอนกรีตโรงเรียน เป็นระยะทาง 150 เมตร ตามแนวถนนหมู่บ้าน

ปี 2549 ได้รับงบประมาณจากกรมส่งเสริมสหกรณ์กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เป็นจำนวนเงิน 335,000 บาท สร้างอาคารสหกรณ์ร้านค้าในโรงเรียน ขนาด 5 x 10 เมตร จำนวน 1 หลัง

เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2551 สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีเสด็จเยี่ยมโรงเรียนเป็นครั้งที่ 3

เมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2556 สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีเสด็จเยี่ยมโรงเรียนเป็นครั้งที่ 4

1.2 ปรัชญา

ปรัชญาของ โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน คือ “สร้างภูมิปัญญา พัฒนาคุณภาพชีวิต สัมฤทธิ์ผลความมั่นคง”

1.3 ครูและนักเรียน

โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน เบ็ตตี้ดูเมน มีครูตำรวจตระเวนชายแดน จำนวน 10 นาย ผู้ดูแลเด็กก่อนวัยเรียนจำนวน 2 คน ครูอัตราจ้าง 1 คน รวมเป็น 12 คน ดังรายนามและตำแหน่งต่อไปนี้

 ร้อยตำรวจเอกอารี ทุนอินทร์ คุณวุฒิ ค.บ., น.บ. ครูใหญ่	 ดาบตำรวจหญิงรุจิรา อินสมบัติ คุณวุฒิ ร.บ.บ. ครูผู้สอน	 จำลองตำรวจนฤตล ตำริเลิศวรกุล คุณวุฒิ ศษ.บ. ครูผู้สอน
--	--	---

 จำลองตำรวจอำนาจ ศรีสมบัติ คุณวุฒิ ศศ.บ. ครูธุรการ	 นางวิไลรัตน์ เพชรภักทรพงศ์ คุณวุฒิ ปวช. ครูชั้นเด็กก่อนวัยเรียน	 ดาบตำรวจหญิงวาสิกาญ์ พัฒนลิตกุล คุณวุฒิ ศษ.บ. ครูผู้สอน
 สืบตำรวจเอกสิริวิทย์ อุด้วัน คุณวุฒิ ค.บ. ครูผู้สอน	 สืบตำรวจโทวิวัฒน์แจ่มจรรยาไพโร คุณวุฒิ ปวช. ครูผู้สอน	 สืบตำรวจโทหญิงปรีดา ดำดง คุณวุฒิ ม.6 ครูผู้สอน
 นางสาวสุภา ปัตติอนันต์ คุณวุฒิ ค.บ. ครูศูนย์ก่อนวัยเรียน	 ดาบตำรวจพลาริป อภิรักษ์พงษ์ใส คุณวุฒิ ศษ.บ., ศศ.บ. ผู้ช่วยครูใหญ่	 จำลองตรีหญิงอากาศกร ปิสินย์ คุณวุฒิ บธ.บ. ครูผู้สอน

มีนักเรียนของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตี๋ยคูเม่น ตั้งแต่ชั้นศูนย์พัฒนาเด็กเล็กจนถึง
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวน 151 คน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ลำดับ	ชั้นเรียน	จำนวน		รวม
		ชาย	หญิง	
1.	ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก	12	12	24
2.	ก่อนประถมศึกษา	13	3	16
3.	ป.1	5	5	10
4.	ป.2	7	10	17
5.	ป.3	8	15	23
6.	ป.4	8	7	15
7.	ป.5	13	8	21
8.	ป.6	12	13	25
รวม		78	73	151

ในจำนวนนักเรียน 151 คนนั้น มีจำนวน 121 คน ชาย 56 คน และหญิง 65 คน อาศัยอยู่หอพักของโรงเรียนเนื่องจากบ้านอยู่ไกล

1.4 การจัดการเรียนการสอน

ปัจจุบันโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบตต์ติตูเมนเปิดสอนตั้งแต่ศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน ชั้นเด็กก่อนวัยเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1–ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.5 บริบทชุมชน

ชุดความรู้อันเกี่ยวข้องกับบริบทชุมชนของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบตต์ติตูเมน อันจะช่วยให้รู้จักและเข้าใจชีวิตความเป็นอยู่ของประชากร ในละแวกชุมชนรอบโรงเรียน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึง ประเด็นสำคัญ 2 ด้าน ได้แก่ ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของชุมชนกับภาษา วัฒนธรรม และการสื่อสารของชุมชน ดังนี้

1.5.1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของชุมชน

โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบตต์ติตูเมน ตั้งอยู่ในเขตหมู่บ้านปางพริก ชาวบ้านเป็นชาวเขาเผ่าเย้า (เมี่ยน) มีจำนวน 63 ครัวเรือน ประชากรรวมประมาณ 377 คน แบ่งเป็นชาย 190 คน หญิง 187 คน โดยใช้ภาษาเย้า (เมี่ยน) เป็นภาษาหลัก และภาษาไทยเป็นภาษารอง

ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม เช่น ทำไร่ ปลูกข้าว ข้าวโพด และชิงบ้างก็ทำสวนผลไม้ ปลูกลิ้นจี่ และลำไย ลักษณะทางเศรษฐกิจของชาวบ้านนั้นค่อนข้างยากจน เนื่องจากกิจการเพาะปลูกไม่ได้มุ่งเน้นเพื่อผลทางธุรกิจเป็นหลัก ส่วนหนึ่งเพื่อดำรงชีวิต หากมีมากพอและมีมูลค่าทางการตลาดก็จะนำไปขายเพื่อเพิ่มรายได้ให้กับครอบครัว

เนื่องจากชุมชนอยู่ใกล้กับพื้นที่ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบตต์ติตูเมน มีครูและบุคลากรของโรงเรียนที่เป็นทั้งครูและตำรวจในเวลาเดียวกัน ทำให้ชุมชนมีความเรียบร้อย ไม่มีอาชญากรรมและการระบาดของยาเสพติด

1.5.2 วัฒนธรรม ภาษา และการสื่อสาร

เมี่ยน หรือ เย้าอยู่ใน กลุ่มเชื้อชาติมองโกลอยด์ มีภาษาพูดอยู่ใน ตระกูลจีน – ทิเบต (Sino-Tibetan) เมื่อประมาณ 2,000 กว่าปีมาแล้วบรรพชนได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ บริเวณ ที่ราบรอบทะเลสาบตงตึง (Dongting Lake) ราวศตวรรษที่ 15–16 ชาวเย้าเผ่าเปี่ยน อพยพเข้ามาสู่ภาคเหนือของเวียดนามผ่านประเทศลาว และพม่า อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทยในราว 100 ปีที่ผ่านมา (มูลนิธิกระจกเงา, 2557) ในประเทศไทย ชาวเมี่ยนอาศัยอยู่มากในจังหวัด เชียงราย พะเยา และน่าน รวมทั้งในจังหวัด กำแพงเพชร เชียงใหม่ ตาก เพชรบูรณ์ ลำปาง สุโขทัย (ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร องค์การมหาชน 2557)

ภาษาเมี่ยนมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับภาษาม้งมากกว่าภาษาชาวเขาอื่นๆ โดยมีภาษาเขียนซึ่งได้รับอิทธิพลจากภาษาจีน เมี่ยนที่อยู่ในเมืองไทยส่วนใหญ่พูดภาษาไทยเหนือหรือคำเมือง ได้บ้างและภาษาไทยกลางได้ คนที่มีอายุพูดภาษาจีนกลางและจีนฮ่อได้ ผู้ชายชาวเมี่ยนมีคำนำหน้าว่า

“เลา” ส่วนผู้หญิงมีคำนำหน้าว่า“อ่า” บุตรชายคนแรกเรียก ต่อนโหหรือต่อนเก้า ลูกสาวคนแรกเรียกอ๋อหม่ว (ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร องค์การมหาชน . 2557) ประชาชนจะ นับถือ ศาสนาพุทธ คริสต์ และเต๋า นอกจากนี้ยังนับถือผีบรรพบุรุษ

ในด้านภาษาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน คือ ภาษาเมี่ยน เป็นภาษาตระกูลจีน-ทิเบต สาขาแม้ว-เย้า สุภาพร พลพัฒน์ (2550) กล่าวว่า ภาษาเมี่ยนมีพยัญชนะจำนวน 33 หน่วยเสียง ทุกหน่วยเสียงสามารถปรากฏเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว นอกจากนี้ยังมีพยัญชนะควบกล้ำที่เกิดจากการปรากฏรวมของหน่วยเสียงพยัญชนะจำนวน 44 เสียง เป็นพยัญชนะต้นเท่านั้น สระเดี่ยวจำนวน 14 หน่วยเสียง สระประสมจำนวน 2 หน่วยเสียง และวรรณยุกต์จำนวน 6 หน่วยเสียง ดังนี้

หน่วยเสียงพยัญชนะภาษาเมี่ยนมีพยัญชนะจำนวน 33 หน่วยเสียง ดังตารางต่อไปนี้

ลักษณะการออกเสียง		ฐานที่เกิดเสียง				
		ริมฝีปาก	ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	เส้นเสียง
เสียงกัก	ไม่ก้อง ไม่พ่นลม	p	t		k	?
	ไม่ก้อง พ่นลม	ph	th		kh	
	ก้อง	b	d		g	
เสียงกักเสียดแทรก	ไม่ก้อง ไม่พ่นลม		ts	tɕ		
	ไม่ก้อง พ่นลม		tsh	tɕh		
	ก้อง		dz	dʒ		
เสียงนาสิก	ไม่ก้อง	hm	hn	ɲ	hɲ	
	ก้อง	m	n	ɳ	ɳ	
เสียงเสียดแทรก	ไม่ก้อง	f	s			h
เสียงข้างลิ้น	ไม่ก้อง		hl			
	ก้อง		l			
เสียงเปิด	ไม่ก้อง	hw		hy		
	ก้อง	w		y		

จากตารางสรุปได้ว่า

ภาษาเมี่ยนมีพยัญชนะทั้งหมด 33 หน่วยเสียง และเป็นพยัญชนะต้นได้ทั้ง 33 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, t, k, ʔ, ph, th, kh, b, d, g, ts, tɕ, tsh, tɕh, dz, dʒ, hm, hn, ɲ, hɲ, m, n, ɳ, ŋ, f, s, h, hl, l, hw, hy, w, y/ แต่ปรากฏในตำแหน่ง พยัญชนะท้ายได้ 10 หน่วยเสียง ได้แก่ /-p/, /-t/, /-k/, /-ʔ/, /-m/, /-n/, /-ɳ/, /-w/, /-y/, /-h/

นอกจากนี้ยังเกิดร่วมกันเป็นพยัญชนะต้นควบกล้ำได้ 44 หน่วยเสียง แยกปรากฏร่วมกันเป็น 2 แบบ คือ

1) พยัญชนะควบกล้ำปรากฏในตำแหน่งที่ 1 ของเสียงควบกล้ำ ได้แก่

(1) พยัญชนะนาสิก ก้อง /m, n, ŋ, ɲ/ เกิดร่วมกับหน่วยเสียงพยัญชนะอื่นอีก 1 เสียง เป็นเสียงพยัญชนะควบกล้ำทั้งหมด 19 หน่วยเสียง ได้แก่ /mp-, mpy-, mb-, mk-, mg-, mts-, mdz-, mm-, mn-, mf-, ms-, mw-, ml-, nt-, ndz-, nn-, ŋg-, ɲdz-, ɲw-/

(2) พยัญชนะเสียงกัก /ʔ/ เกิดร่วมกับหน่วยเสียงพยัญชนะอื่นอีก 1 หน่วยเสียง เป็นเสียงพยัญชนะควบกล้ำทั้งหมด 4 หน่วยเสียง ได้แก่ /ʔw-, ʔn-, ʔy-, ʔɲ-/

2) พยัญชนะควบกล้ำปรากฏในตำแหน่งที่ 2 ของเสียงควบกล้ำ คือ พยัญชนะเสียงเปิด ก้อง /w, y/ เกิดร่วมกับหน่วยเสียงพยัญชนะต้นอื่น 1 เสียง เป็นเสียงควบกล้ำทั้งหมด 19 เสียง ได้แก่ /pw-, phw-, bw-, kw-, khw-, gw-, tsw-, tshw-, tɕw-, tshy-, dzy-, hmw-, sw-, yw-, py-, phy-, by-, fy-, ly-/

หน่วยเสียงสระ ประกอบด้วย สระเดี่ยว 14 หน่วยเสียง สระที่เป็นคู่สั้นยาว 12 หน่วยเสียง ได้แก่ สระ /i-/ i:/, /e-/ e:/, /ɛ-/ ɛ:/, /a-/ a:/, /u-/ u:/ และ /o-/ o:/ และสระที่มีความสั้นยาวไม่มีย้ายสำคัญ 2 หน่วยเสียง คือ /ə/ และ /o/ ในภาษาเมียนดั้งเดิม (Proto-Mjenuic หรือ Proto-Mienic) ความสั้นยาวของเสียงสระไม่มีย้ายสำคัญ ต่อมา สระ *ə > a และ *a > a: ดังนั้นคู่สระ /a-/ a -/a:/ เริ่มมีความสั้นยาวและก่อให้เกิดความแตกต่างด้านความหมายเป็นคู่แรก จนถึงปัจจุบันได้กระจายสู่สระอื่นๆ ด้วย

ระบบเสียงสระเดี่ยวในภาษาเมียน มีดังนี้

ส่วน ของ ระดับ ลิ้น	ตำแหน่งหน้าหลังของลิ้น					
	หน้า		กลาง		หลัง	
	สระสั้น	สระยาว	สระสั้น	สระยาว	สระสั้น	สระยาว
สูง	i	i:			u	u:
กลาง	e	e:	ə		o	
ต่ำ	ɛ	ɛ:	a	a:	ɔ	ɔ:

สระประสมมีเพียง 2 หน่วยเสียง ได้แก่ /iə/ และ /uə/

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ มี 6 หน่วยเสียง วรรณยุกต์ทั้ง 6 หน่วยเสียง สามารถปรากฏในพยางค์เป็นได้ทั้งหมด ส่วนพยางค์ตายนั้นมีวรรณยุกต์เพียง 2 หน่วยเสียงซึ่งอาจวิเคราะห์ให้เป็นหน่วยเสียงย่อยของวรรณยุกต์ที่ 3 /453/ (ในพยางค์เป็น คือ [453] และในพยางค์ตาย คือ [45]) และวรรณยุกต์ที่ 6 /22/ (ในพยางค์เป็น คือ [22] และในพยางค์ตาย คือ [21])

ระบบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเมียน มีดังนี้

วรรณยุกต์	สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์			
	พยางค์เป็น	ตัวอย่างคำ	พยางค์ตาย	ตัวอย่างคำ
1 /33/	กลางระดับ	๓๖:๓33 “จบ”		
2 /31/	กลาง-ตก	๓๖:๓31 “น้ำตาล”		
3 /453/, /45/	สูง-ขึ้น-ตก	๓๖:๓453 “คุย”	สูง-ขึ้น	dzu?45 ‘ตอก (n)’
4 /232/	ต่ำ-ขึ้น-ตก	๓๖:๓232 “ทอดแห”		
5 /24/	ต่ำ-ขึ้น	๓๖:๓24 “ตัวผู้”		
6 /22/, /21/	ต่ำระดับ	๓๖:๓22 “หลงทาง”	ต่ำ-ตก	dzu?21 ‘มีด’

2. งานวิจัยที่เกี่ยวกับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน

จากการศึกษาเชิงสำรวจ ผลงานการวิจัย ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนนั้นพบว่า มีการศึกษากันอย่างกว้างขวางและหลากหลาย เช่น การจัดการเรียนการสอน การประกันคุณภาพการศึกษา และสื่อวัตกรรมการศึกษา อย่างไรก็ตามในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนหรือสื่อวัตกรรมการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาไทยโดยตรงนั้นไม่เป็นที่ปรากฏ ดังนั้นในการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนซึ่งจะเป็นฐานความรู้และเสริมกรอบแนวคิดในการวิจัย กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืน : กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตล็ดคูเมน นี้ จำแนกได้ 2 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มระบบการจัดการเรียนการสอนเชิงคุณภาพ และ 2) กลุ่มกระบวนการเรียนการสอนเชิงพัฒนา ดังนี้

2.1 กลุ่มระบบการจัดการเรียนการสอนเชิงคุณภาพ

วิทยานิพนธ์ของ นภา คงเมือง (2532) เรื่อง การศึกษาการจัดการศึกษาสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน กำหนดประเด็นการวิจัยอย่างชัดเจนไปที่การจัดการศึกษาสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนโดยศึกษาใน 2 ด้าน คือด้านตามสภาพความเป็นจริง และด้านตามความคาดหวังของครูใหญ่และครูผู้สอน ประชากรการวิจัยประกอบด้วยครูใหญ่ที่บริหารอย่างเดี่ยว ครูใหญ่ที่บริหารและสอนด้วย และครูผู้สอน รวมแล้วมี 55 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามครูใหญ่ แบบสอบถามครูผู้สอน และแบบสังเกต

นภา คงเมือง (2532) พบว่าครูใหญ่มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันในด้านการบริหารและการนิเทศการศึกษา สิ่งที่ครูใหญ่ปฏิบัติกันอย่างสม่ำเสมอ ได้แก่ การมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี การให้คำปรึกษาแก่ครูนอกเหนือการเรียนการสอน และครูใหญ่มีความคาดหวังในกิจกรรมการเรียนการสอนในทางที่ส่งเสริมระบบประชาธิปไตยและความคิดสร้างสรรค์ ครูใหญ่มีการกระตุ้นเตือนให้ครูผู้สอนมีความคิดสร้างสรรค์ในการทำงาน หากมีปัญหาใดก็เข้าพบตนได้ตลอดเวลา ส่วนครูผู้สอนมีความเห็นว่านักเรียนไม่ค่อยได้รับการฝึกฝนอย่างถูกต้องตามหลักความสนใจและการสังเกต มีความคาดหวังมากต่อคู่มือครู นอก จากนี้ในด้านการนิเทศการศึกษาพบว่า ครูใหญ่ไม่ค่อยให้ความสนใจและเห็น

ความสำคัญของการนิเทศ และครูผู้สอนประสงค์ที่จะให้ครูใหญ่เปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมในการวางแผนการนิเทศ

นอกจากระบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนดังกล่าวข้างต้นแล้ว วิทยานิพนธ์ของโสภณ นาปริง (2543) เรื่อง **การพัฒนามาตรฐานการศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน** เป็นการพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานการศึกษา ของโรงเรียน ตำรวจตระเวนชายแดน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบ สัมภาษณ์และแบบสังเกต กลุ่มตัวอย่างวิจัยได้แก่ กลุ่มผู้บังคับบัญชาระดับสูงจากหน่วยงานกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ผู้เชี่ยวชาญที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ครู นักเรียน และนายตำรวจนิเทศโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ผลการวิจัยชี้ชัดว่ามาตรฐานการศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายเดนนั้นมี 3 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้เรียน ด้านกระบวนการ และด้านปัจจัย ส่วนมาตรฐานด้านผู้เรียนมี 12 มาตรฐาน ได้แก่ มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์, เป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และปฏิบัติตามระบอบประชาธิปไตย, มีจิตสำนึกที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม อนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม, มีความสามารถในการคิด วิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ มีวิจารณญาณ มีความคิดสร้างสรรค์ คิดไตร่ตรอง และมีวิสัยทัศน์, มีความรู้และทักษะที่จำเป็นตามหลักสูตร, มีทักษะในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง รักการเรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง, เห็นคุณค่าและภูมิใจในภูมิปัญญาไทย ศิลปวัฒนธรรมที่ดั่งามของไทย, รู้จักตนเอง พึ่งตนเองได้ มีบุคลิกภาพที่ดี, ทักษะในการทำงาน รักการทำงาน สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ และมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพสุจริต, มีสุขนิสัย สุขภาพกาย และสุขภาพจิตที่ดี, ปลอดภัยจากสิ่งเสพติดให้โทษและสิ่งมอมเมา และมีสุนทรียภาพและลักษณะนิสัยด้านศิลปดนตรีและกีฬา

นอกจากนี้โสภณ นาปริง (2543) ยังได้กำหนดมาตรฐานด้านกระบวนการไว้ 13 มาตรฐาน ซึ่งแต่ละมาตรฐานนั้นมีตัวบ่งชี้ด้วย มาตรฐานและตัวบ่งชี้เช่นมาตรฐานที่ 13 มีการจัดองค์กรหรือโครงสร้างบริหารงานอย่างเป็นระบบ ครบวงจร ให้บรรลุเป้าหมายการศึกษา ส่วนตัวบ่งชี้ อาทิ มีการจัดองค์กรหรือโครงสร้างการบริหารที่ ชัดเจน มีปรัชญา แผนพัฒนาหรือธรรมนูญสถานศึกษา แผนการดำเนินงานของสถานศึกษาและตัวชี้วัดสำเร็จ

ในช่วงปี 2544 เริ่มมีระบบการประกันคุณภาพการศึกษา ในประเทศไทย ในส่วนของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนก็มีผู้สนใจศึกษาระบบเพื่อ การประกันคุณภาพการศึกษานี้เป็นระบบกลไกในการพัฒนาการเรียนการสอนเชิงคุณภาพ วิทยานิพนธ์เรื่อง **การพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน** ของเพียงอาภา แดงสระน้อย (2544) มุ่งศึกษา พัฒนา และประเมินประสิทธิภาพระบบสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพในโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ผู้วิจัยลงศึกษาภาคสนามในโรงเรียนดังกล่าว ได้สร้างและทดลองใช้ระบบสารสนเทศและเขียนโปรแกรมเพื่อใช้งานระบบสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา

เพียงอาภา แดงสระน้อย (2544) สรุปว่า ข้อมูลสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพโรงเรียนตำรวจตระเวนชายเดนนั้น แบ่งได้ 4 หมวด คือ ข้อมูลโรงเรียน ข้อมูลครู ข้อมูลนักเรียน และข้อมูล

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นอกจากนี้โปรแกรม Microsoft Access 2000 สามารถจัดเก็บข้อมูล ประมวลผล และนำเสนอข้อมูลด้วยไมโครคอมพิวเตอร์ และนำเสนอเป็นรายงานเพื่ออธิบายคุณภาพ การศึกษาของโรงเรียนได้ โดยผลการประเมินระบบสารสนเทศดังกล่าวมีความถูกต้อง ครบถ้วน ตรง ตามความต้องการ และสะดวกรวดเร็ว อันจะเป็นการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาของ โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้ยังมีวิทยานิพนธ์ของสุเมธ นิยมธรรม (2544) เรื่อง **การศึกษาเกณฑ์มาตรฐานสื่อ การเรียนการสอนสำหรับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน** ที่เน้นประเด็นการวิจัยไปที่เกณฑ์ มาตรฐานสื่อการเรียนการสอนของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน สุเมธ นิยมธรรม (2544) ตั้ง วัตถุประสงค์ไว้ว่า เพื่อสำรวจวิธีการเรียนการสอนและสภาพการใช้สื่อการเรียนการสอนและเพื่อ กำหนดเกณฑ์มาตรฐานสื่อการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน โดยเก็บ ข้อมูลจากครูผู้สอนในโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนที่เข้าร่วมโครงการจัดการศึกษาแนวใหม่ จำ นวน 303 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลนั้นเป็นแบบสอบถาม 3 ชุด ใช้เก็บข้อมูลกับครูผู้สอนและผู้เชี่ยวชาญ ด้านการใช้สื่อ

ผลการวิจัยโดยสรุปแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนแรกพบว่าครูมีการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน เตรียมสื่อและการวัดผลประเมินผลอย่างสม่ำเสมอ วิธีการสอนที่ใช้ เช่น สอนแบบบูรณาการ และแบบบรรยาย ส่วนสภาพการใช้สื่อการเรียนการสอนนั้นพบว่า ครูใช้สื่อกันค่อนข้างน้อยมาก สื่อที่ ใช้เช่น แผนที่ รูปภาพ บัตรภาพ สื่อที่ต้องการ อาทิ แผ่นโปสเตอร์ เครื่องบันทึกเสียง ชุดการสอน ชุดเกม การศึกษา และเกณฑ์มาตรฐานสื่อการเรียนการสอนนั้น ควรจะมีสื่อจำพวกวัสดุ เช่น รูปภาพ แผ่น ภาพ บัตรภาพ บัตรคำ วิดีโอเทป ภาพพลิก โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ม้วนเทป แผนที่ หุ่นจำลอง และ แผ่นใส นอกจากนี้ควรมีอุปกรณ์ ได้แก่ เครื่องบันทึกเสียง เครื่องขยายเสียง เครื่องฉายสไลด์ โทรทัศน์ เครื่องเล่นวีดิทัศน์ และคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ส่วนสื่อประสมที่ควรมี ได้แก่ ชุดการสอน ชุด เกมเพื่อ การศึกษา ชุดสไลด์ชุดสไลด์ประกอบการสอน บทเรียนโปรแกรม และชุดทดลองทางวิทยาศาสตร์

2.2 กลุ่มกระบวนการเรียนการสอนเชิงพัฒนา

นอกจากงานวิจัยใน กลุ่มระบบการจัดการเรียนการสอนเชิงคุณภาพ ตามที่กล่าวข้างต้นแล้ว งานวิจัยกลุ่มกระบวนการเรียนการสอนเชิงพัฒนา ซึ่งมุ่งไปที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ก็มีการ วิจัยได้อย่างกว้างขวาง แต่ในงานวิจัยนี้คัดสรรมาเฉพาะเรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยเท่านั้น

รายงานการวิจัยของณรงค์ อุ้ยหนอง และคนอื่นๆ (2544) เรื่อง **โครงการพัฒนาความร่วมมือ ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน : ศึกษากรณีโครงการส่งเสริมคุณภาพการศึกษาในโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนภาคใต้** แม้พื้นที่วิจัยจะอยู่ที่ชายแดนภาคใต้ แต่ก็ยังอยู่ในโครงสร้างของโรงเรียน ตำรวจตระเวนชายแดน โดยผู้วิจัยมุ่งศึกษาข้อมูลการจัดการศึกษาในพื้นที่ทุรกันดารที่ตำรวจตระเวน ชายแดนดำเนินอยู่ซึ่งแตกต่างไปจากการจัดการศึกษาของหน่วยงานที่มีหน้าที่โดยตรง นอกจากนั้นยัง

ศึกษาชุมชนที่ตั้งโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนซึ่งอยู่ในที่ทุรกันดาร และศึกษาความร่วมมือกันระหว่างโรงเรียนกับชุมชนด้วย

ในผลการวิจัยณรงค์ อ้วนทอง และคนอื่นๆ (2544) ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ประวัติศาสตร์และบริบทของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนและชุมชนแต่ละแห่ง มีอัตลักษณ์ความเป็นมา ความเป็นอยู่ที่แตกต่างกัน แต่ก็มีเอกลักษณ์บางประเด็นที่สอดคล้องกัน สามารถนำมา วิเคราะห์กำหนดเป็นนโยบายและแผนกลยุทธ์การพัฒนาให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นจริง นอกจากนี้กระบวนการความร่วมมือ กระบวนการเรียนรู้ร่วมกัน การแก้ปัญหา การช่วยเหลือเกื้อกูลและสร้างสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนและชุมชนสามารถสนับสนุนให้มีคุณค่ามากขึ้น และนำไปเผยแพร่สู่โรงเรียนอื่นได้อย่างเป็นรูปธรรม

ณรงค์ อ้วนทอง และคนอื่นๆ (2544) ย้ำถึงจุดแข็งของการดำเนินงานเสริมสร้างความเข้มแข็งต่อกันระหว่างโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนกับชุมชนว่า ความสามารถในการใช้โรงเรียนเป็นศูนย์กลางกิจกรรมของชุมชน ความสามารถในการระดมสรรพกำลังของครูตำรวจตระเวนชายแดน ความมีวินัย และความสามารถทำให้โรงเรียนและชุมชนปลอดภัยเสถียรได้ แต่อย่างไรก็ตามจุดอ่อนของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนคือ คุณภาพของการเรียนการสอนและปัจจัยพื้นฐานจะเป็นอุปสรรคมาก เนื่องจากอยู่ในพื้นที่ทุรกันดาร และประชาชนก็ยากจนด้วย

ในประเด็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนนั้น น้ำทิพย์ เจริญสุข (2548) ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง **ศึกษาการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนในสังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 12** กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนดังกล่าวตั้งอยู่ที่อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว วัตถุประสงค์ของการวิจัยนั้นเพื่อศึกษาสภาพ ปัญหา และการนำเสนอแนวทางในการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นทางด้านเกษตรกรรมมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนที่ 12

น้ำทิพย์ เจริญสุข (2548) สรุปว่าผู้บริหารและครูผู้สอนพบว่า มีสภาพการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นและมีปัญหาการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นทางด้านเกษตรกรรมมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนในระดับปานกลาง ในส่วนของการนำเสนอแนวทางในการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นในด้านนี้ของผู้บริหารและครูผู้สอนมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษานั้น มีการนำไปบูรณาการในเนื้อหาวิชาหลักสูตรแกนกลางในกลุ่มสาระวิทยาศาสตร์ กลุ่มสาระสังคม ศาสนาและวัฒนธรรม และกลุ่มสาระการงานอาชีพเทคโนโลยี

ผลงานวิจัยในทำนองเดียวกันกับของน้ำทิพย์ เจริญสุข(2548) นั้น คือผลงานวิจัยของศุภลักษณ์ สัตย์เพริศพราย (2556) เรื่อง **การประยุกต์ใช้แนวทางการทรงงานตามรอยพระยุคลบาท (SAPAE) เพื่อพัฒนาพฤติกรรมเศรษฐกิจพอเพียงและพฤติกรรมใฝ่รู้ของครูและนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน (ตชด.) จังหวัดกาญจนบุรี** โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเศรษฐกิจพอเพียงและพฤติกรรมใฝ่รู้ของครูและนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน จังหวัด

กาญจนบุรี วิธีการวิจัยนั้นดำเนินการตามแนวทางการตามรอยพระยุคลบาท (SAPAE) 5 ขั้นตอน คือ การสำรวจปัญหา (S), การวิเคราะห์ปัญหา (A), การวางแผนแก้ปัญหา (P), การดำเนินการแก้ปัญหา (A), และการประเมินผล(E)

น้ำทิพย์ เจริญสุข (2548) พบว่า ตัวบ่งชี้พฤติกรรมเศรษฐกิจพอเพียงมี 5 ประการ คือ ความมีเหตุผล ความพอประมาณ มีภูมิคุ้มกัน เงื่อนไขความรู้ และเงื่อนไขคุณธรรม ส่วนเงื่อนไขใฝ่รู้ ได้แก่ การแสวงหาความรู้ และเจตคติต่อการแสวงหาความรู้ เมื่อทดลองใช้แนวทางการทรงงานตามรอยพระยุคลบาทในการพัฒนาพฤติกรรมเศรษฐกิจพอเพียงและพฤติกรรมใฝ่รู้ของครูและนักเรียนพบว่า การทดลองใช้นั้นนักเรียนและครูมีความเข้าใจการประยุกต์ใช้แนวทางการทรงงานตามรอยพระยุคลบาทสูงกว่าก่อนใช้นอกจากนี้ยังพบว่า จากการประยุกต์ใช้แนวทางการทรงงานตามรอยพระยุคลบาทสูงกว่าก่อนใช้ความเป็นคนไทยและการสร้างความมั่นคงให้กับชุมชนและประเทศชาติในระดับสูง

จากที่กล่าวมาเรื่อง งานวิจัยเกี่ยวกับ โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน สรุปได้ว่าการวิจัยเกี่ยวกับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน 2 กลุ่ม คือ กลุ่มระบบการจัดการเรียนการสอนเชิงคุณภาพ โดยนภา คงเมือง (2532) เน้นเรื่องการจัดการศึกษาสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน โสภณ นาปรัง (2543) ทำวิจัยเพื่อพัฒนามาตรฐานการศึกษา ครั้นเมื่อมีระบบประกันคุณภาพการศึกษาในแวดวงการศึกษาไทย เพียงอาภา แดงสระน้อย ย (2544) ทำวิจัยพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน เป็นการเฉพาะ ขณะที่ สุเมธ นิยมธรรม (2544) ยังคงศึกษาเกณฑ์มาตรฐานสื่อการเรียนการสอน ซึ่งล้วนแล้วแต่มุ่งพัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพเป็นสำคัญ ส่วนกลุ่มกระบวนการเรียนการสอนเชิงพัฒนา นั้น เป็นการนำเอาองค์ความรู้ในศาสตร์อื่นมาบูรณาการเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน โดย ณรงค์ อ้วนทอง และคนอื่นๆ (2544) ใช้ความร่วมมือกับชุมชนในการส่งเสริมคุณภาพการศึกษา ขณะที่น้ำทิพย์ เจริญสุข (2548) เน้นการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา และศุภลักษณ์ สัตย์เพริศพราย (2556) มุ่งประยุกต์ใช้แนวทางการทรงงานตามรอยพระยุคลบาท (SAPAE) เพื่อพัฒนาพฤติกรรมเศรษฐกิจพอเพียงและพฤติกรรมใฝ่รู้ของครูและนักเรียน

อย่างไรก็ตาม ความเป็นโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ซึ่งอยู่ในพื้นที่ทุรกันดาร ประชากรยากจน และอื่นๆ ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตล็ดดูเม่น ตลอดจนการจัดการเรียนการสอนที่ต้องดำเนินไปท่ามกลางปัญหานานาประการ ก็มีลักษณะเช่นเดียวกับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนที่อื่นๆ แต่อาจต่างนัยกันตามเหตุและปัจจัยเชิงพื้นที่ซึ่งมีภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมที่ต่างก็มีอัตลักษณ์ปัญหาเชิงระบบของการจัดการเรียนการสอน จำเป็นต้องอาศัยฐานความรู้ความคิดที่ได้มาจากการวิจัยมาเป็นกลไกในการพัฒนา ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตล็ดดูเม่น ก็เป็นปัญหาหนึ่งที่แก้ไขได้ โดยอาศัยแนวคิดเรื่องกระบวนการจัดการเรียนการสอนเชิงคุณภาพและพัฒนาตามที่กล่าวไปข้างต้นได้เป็นอย่างดี

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการเขียนการอ่านคำไทย

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการประเมินการเขียนการอ่านคำไทยนี้ จำแนกออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ 1) หลักการเขียนการอ่านคำไทย และ 2) งานวิจัยและนวัตกรรม เกี่ยวกับการเขียนการอ่านคำไทย เพื่อให้เห็นภาพรวมทั้งในส่วนที่เป็นองค์ความรู้เฉพาะเรื่องนี้และส่วนที่เป็น การทำวิจัย โดยใช้แนวคิดและหลักการเขียนการอ่านคำไทย กล่าวดังนี้

1. หลักการเขียนการอ่านคำไทย

สังเขปความรู้เรื่องหลักการเขียนการอ่านคำไทยที่จะนำเสนอในงานวิจัยนี้ เพื่อความกระชับและเหมาะสม จึงเสนอใน 2 ประเด็น ได้แก่ 1) หลักการเขียนคำไทย และ 2) หลักการอ่านคำไทย ดังนี้

1.1 หลักการเขียนคำไทย

สาระสำคัญที่จะกล่าวถึงในการเขียนคำไทยมี 2 ประการ คือ การเขียนตัวอักษร การประสมอักษร และการเขียนสะกดคำ รายละเอียดมีดังนี้

1.1.1 การเขียนตัวอักษร อักษรไทย หมายถึงรูปตัวเขียนที่เป็นพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวเลข และเครื่องหมาย ในที่นี้จะกล่าวถึง 3 ประการแรกเท่านั้นเนื่องจากสอดคล้องกับงานวิจัย และ 2 ประเด็นหลังไม่มีหลักการเขียนที่ซับซ้อนจึงไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง

การเขียนตัวพยัญชนะนั้น สอวศ์ ดำเนินสวัสดิ์ (2545, 69–70) ตั้งข้อสังเกตว่า ตัวตั้งตรง ความกว้างน้อยกว่าความสูง แต่ละตัวอาจมีความกว้างไม่เท่ากัน เช่น ข , ซ, ง กว้างน้อยกว่า ก , ค, ศ ส่วน ฉ, ญ, ฒ กว้างที่สุด พยัญชนะส่วนใหญ่ใช้เส้นตรง อาจมี หักมุม และแหลมบ้างเมื่อลากเปลี่ยนทิศ ตัวพยัญชนะที่มีหางจะลากยาวขึ้นบนเส้นเหนือบรรทัด เช่น ช, ซ, ป, ฟ บางตัวจะมีหางลากยาวลงมาล่างบรรทัดหรือมีเชิง เช่น ญ, ฐ, ฎ, ฏ

ตัวพยัญชนะไทยจำแนกได้ 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มหัวมีแหว คือมีหัวเป็นวง มี 2 แบบ คือ แบบหัวเข้า และแบบหัวออก พยัญชนะแบบหัวเข้า จะมีหัวอยู่ภายในตัวพยัญชนะ มี 16 ตัว ได้แก่ ง, ฉ, ญ, ฒ, ฌ, ด, ต, ถ, ผ, ฝ, ย, ล, ว, ส, อ, ฮ ส่วนพยัญชนะแบบหัวออก จะมีหัวอยู่นอกตัวพยัญชนะ มี 20 ตัว ได้แก่ ค, ฅ, จ, ฉ, ฎ, ฏ, ฐ, ท, น, บ, ป, ฟ, ฬ, ภ, ม, ร, ศ, ษ, ห, ฬ กลุ่มหัวสองชั้น คือจะมีหัวขมวด 2 ชั้น มี 2 ตัว ได้แก่ ช, ซ กลุ่มหัวแตก มีลักษณะคล้ายพยัญชนะหัวขมวด 2 ชั้น แต่เพิ่มรอยหยักก่อนจะลากเส้นไปจบหัว มี 4 ตัว ได้แก่ ซ, ซ, ฌ, ฑ และกลุ่มไม่มีหัว มี 2 ตัว ได้แก่ ก, ฅ (สอวศ์ ดำเนินสวัสดิ์, 2545, 70)

ส่วนตัวสระไทย สอวศ์ ดำเนินสวัสดิ์ (2545, 70) อธิบายว่ามี 3 รูป 21 หน่วยเสียง ได้แก่ ๓ แทน /i/, ๔ แทน /i:/, ๕, ๖ แทน /e/, ๗ แทน /e:/, ๘, ๙ แทน /ε/, ๑๐ แทน /ε:/, ๑๑ แทน /u/, ๑๒, ๑๓ แทน /u:/, ๑๔, ๑๕ แทน /ə/, ๑๖, ๑๗ แทน /ə:/, ๑๘, ๑๙ แทน /a/, ๒๐ แทน /a:/, ๒๑ แทน /u/, ๒๒ แทน /u:/, ๒๓ แทน /o/, ๒๔ แทน /o:/, ๒๕, ๒๖ แทน /ɔ/, ๒๗ แทน /ɔ:/, ๒๘, ๒๙ แทน /ia/, ๓๐ แทน /ua/, ๓๑, ๓๒ แทน /ua/

สำหรับตัววรรณยุกต์ไทย มี 4 รูป 5 เสียง โดยแบ่งเป็น ตัววรรณยุกต์มีหัว มี 2 รูปคือ – แทนเสียง โท, – แทนเสียง ตรี และตัววรรณยุกต์ไม่มีหัว มี 2 รูป ได้แก่ – แทนเสียง เอก, – แทนเสียง จัตวา ส่วนเสียง สามัญ ไม่มีรูปตัววรรณยุกต์

1.1.2 การประสมอักษรในงานวิจัยนี้จะกล่าวถึงการประสมอักษรไพเราะ 4 ลักษณะ ดังนี้

1) การประสมตัวพยัญชนะต้น ในภาษาไทยตัวพยัญชนะทั้ง 44 ตัว ได้แก่ ก, ข, ค, ต, ศ, ซ, ง, จ, ฉ, ช, ฌ, ญ, ฎ, ฏ, ฐ, ท, ฒ, ณ, ด, ต, ถ, ท, ฒ, น, บ, ป, ผ, ฝ, พ, ฟ, ภ, ม, ย, ร, ล, ว, ศ, ษ, ส, ห, พ, อ, ฮ ทั้ง 44 ตัวนี้ใช้เป็นพยัญชนะต้นได้ 3 กลุ่ม ได้แก่ (เปรมจิต ชนะวงศ์, 2538, 37, 46-49)

กลุ่มพยัญชนะต้นเดี่ยว เป็นได้ทั้ง 44 ตัว

กลุ่มพยัญชนะต้นควบกล้ำ คือตัวพยัญชนะต้น 2 ตัว ใช้สระเดียวกันในคำหรือพยางค์ พยัญชนะตัวแรก ได้แก่ ก, ข, ค, ต, ท, ป, ผ, พ พยัญชนะตัวที่ 2 คือ ร, ล, ว โดย ก, ข, ค, ควบได้ทั้ง ร, ล, ว ส่วน ต, ท ควบได้เฉพาะ ร เท่านั้น สำหรับ ป, ผ ควบได้กับ ร, ล และ ผ ควบได้เฉพาะ ล เท่านั้น ที่กล่าวมาทั้งหมดเรียกว่าพยัญชนะควบแท้ นอกจากนี้ยังมีพยัญชนะควบไม่แท้ คือไม่ออกเสียงพร้อมกันทั้ง 2 ตัวเป็น 1 เสียง แต่จะออกเสียง 2 แบบ คือออกเสียงเฉพาะตัวแรก ได้แก่ จร , ชร, ศร, สร และออกเสียงเป็นเสียงอื่น คือ ทร ออกเสียงเป็น ช

กลุ่มพยัญชนะต้นนำ หรืออักษรนำ หมายถึงตัวพยัญชนะต้น 2 ตัว ประสมอยู่ในตัว สระเดียวกัน แต่ออกเสียงเป็น 2 พยางค์ โดยออกเสียงตัวพยัญชนะแรกเป็น /อะ/ กึ่งมาตรา และออกเสียงพยัญชนะตัวที่ 2 ตามสระที่ประสมอยู่ เช่น ขนค- ขะหนด, สบาย- สะบาย กรณีใช้ ห , อ นำ ให้ ออกเสียงประสมเป็นเสียงเดียวกัน เช่น หงอย, หญ้า, อยู่, อยู่

2) การประสม ตัวพยัญชนะท้าย เปรมจิต ชนะวงศ์ (2538 , 49-50) กล่าวว่า พยัญชนะท้าย หมายถึงตัวพยัญชนะที่ปรากฏท้ายพยางค์หรือตามหลังสระ ในภาษาไทยจะมี 8 มาตรา แต่ละมาตรามีทั้งตัวพยัญชนะท้ายที่ตรงและไม่ตรงมาตรา กล่าวคือ

กก ตัวพยัญชนะท้ายที่ตรงมาตรา คือ ก ส่วนตัวที่ไม่ตรง ได้แก่ ข, ค, ฌ

กต ตัวพยัญชนะท้ายที่ตรงมาตรา คือ ต ส่วนตัวที่ไม่ตรง ได้แก่ จ, ช, ฌ, ฎ, ฏ, ฐ, ท, ฒ, ต, ถ, ท, ฒ, ศ, ษ, ส

กบ ตัวพยัญชนะท้ายที่ตรงมาตรา คือ บ ส่วนตัวที่ไม่ตรง ได้แก่ ป, พ, ฟ, ภ

กง ตัวพยัญชนะท้ายที่ตรงมาตรา คือ ง

กน ตัวพยัญชนะท้ายที่ตรงมาตรา คือ น ส่วนตัวที่ไม่ตรง ได้แก่ ญ, ณ, ร, ล, พ

กม ตัวพยัญชนะท้ายที่ตรงมาตรา คือ ม

เกย ตัวพยัญชนะท้ายที่ตรงมาตรา คือ ย

เกว ตัวพยัญชนะท้ายที่ตรงมาตรา คือ ว

3) การประสมตัวพยัญชนะกับตัวสระ การประสมอักษรลักษณะนี้เป็นการนำเอาตัวพยัญชนะกับตัวสระมาประกอบเข้าด้วยกันเป็นพยางค์หรือคำ สอวศ์ ดำเนินสวัสดิ์ (2545, 73-74) อธิบายหลักการไว้ 8 ประการ ดังนี้

(1) สระที่อยู่หน้าพยัญชนะ คือ เ-, แ- และที่อยู่หลังพยัญชนะ คือ -ะ, -อา, -อ, -ว มีขนาดสูงเท่าตัวพยัญชนะ มีช่องไฟเท่ากับพยัญชนะ

(2) สระ โ-, ใ-, ไ- อยู่หน้าพยัญชนะ และสูงกว่าตัวพยัญชนะ มีช่องไฟเท่าพยัญชนะ

(3) สระที่อยู่เหนือพยัญชนะ ได้แก่ ิ, ี, ึ, ุ ต้องมีส่วนท้ายตรงกับเส้นหลังของตัวพยัญชนะ และกว้างเท่ากับขนาดของตัวพยัญชนะขนาดกลางหรือแคบกว่าเล็กน้อย

(4) ไม้ - วางเหนือพยัญชนะ โดยให้ส่วนหัวอยู่ตรงกลางตัวพยัญชนะ ให้ส่วนหางยื่นไปเหนือพยัญชนะที่ตามมาเล็กน้อย

(5) ไม้ - และเครื่องหมาย - วางเหนือพยัญชนะในตำแหน่งกลางตัวพยัญชนะ

(6) สระที่อยู่ใต้พยัญชนะมี 2 ตัว คือ - , - จะมีเส้นหลังตรงกับเส้นหลังของตัวพยัญชนะ

(7) คำที่มีพยัญชนะต้นควบกล้ำ ตัวสระจะอยู่บนหรือใต้ตัวที่ 2

(8) สระ 17 ตัว ที่ประกอบด้วยตัวสระหลายรูป จะวางไว้หน้า หลัง บน หรือล่างพยัญชนะ ได้แก่ -ว, -า, -อ, -เ, -เอ, -อะ, -อ, แ-, แ-, -ะ, -เ, -ะ, -ะ, -ย, -ยะ, -เอ, -เ, -เ

4) การประสมตัวพยัญชนะ ตัวสระ กับตัววรรณยุกต์ เมื่อประกอบตัวพยัญชนะกับตัวสระตามหลักการประสมตัวพยัญชนะกับตัวสระ ตัววรรณยุกต์ให้วางไว้บนรูปพยัญชนะ หากมีตัวสระอยู่ด้านบนแล้ว ตัววรรณยุกต์ก็อยู่บนตัวสระ กรณีมีตัวสระ 2 ตัว ให้วางตัววรรณยุกต์ไว้ในตัวที่ 2

1.1.2 การเขียนสะกดคำ การเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถในการเขียนคำโดยเรียงลำดับพยัญชนะ สระวรรณยุกต์ให้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานและตามอักขรวิธีให้ได้ความหมายที่ต้องการ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสาร (ท้าวตัน ปฎิเวศ 2551, 129, พนมวัน วรตลย์ 2542, 25) การเขียนสะกดคำเป็นศิลปะหรือกลวิธีในการเรียงตัวอักษรให้เป็นไปตามแบบแผนที่คนยอมรับ (Webster, 1989, 2190)

การเขียนสะกดคำถูกต้องมีประโยชน์มากในการสื่อสารด้วยการเขียน เพราะทำให้เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร ภาษาไทยมีคำพ้องเสียงอยู่เป็นจำนวนมาก ดังนั้นการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องจึงเป็นสิ่งจำเป็น เช่น

กาญจน์	หมายถึง	ทอง
กาน	หมายถึง	ตัดเพื่อให้แตกใหม่
กานต์	หมายถึง	เป็นที่รัก
กานท์	หมายถึง	บทกลอน
การ	หมายถึง	งาน หรือสิ่งที่ทำ

การณ	หมายถึง	เหตุ ใ้ มูล
กาล	หมายถึง	เวลา คราว ครั้ง
กาฬ	หมายถึง	ดำ รอยดำหรือแดงที่ผุดตามร่างกายคนเมื่อตายแล้ว

นอกจากนั้นการเขียนสะกดคำถูกต้องยังช่วยรักษาภาษาของชาติและเป็นประโยชน์ต่อผู้เขียนในการแสดงออกซึ่งภูมิปัญญาทางด้านภาษาของตน ทั้งนี้เพราะตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงพูด หากเขียนสะกดผิด ความหมายก็จะแปรเปลี่ยนไปหรืออาจไม่มีความหมายก็ได้ (กำชัยทองหล่อ, 2537, 190) สภาพการเขียนภาษาไทยในปัจจุบันมีผู้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า ภาษาไทยกำลังอยู่ในภาวะอันตราย โดยเฉพาะการเขียนคำ คนไทยส่วนมากเขียนหนังสือไม่ถูกต้อง ไม่สามารถเขียนสื่อสารให้ผู้รับสารอ่านเข้าใจได้ และสะกดการันต์ไม่ถูกต้องด้วย เช่น แร้นแค้น เขียนเป็น แร้งแค้น , คุณเข่า เขียนเป็น คลุกเข่า, ตะเกียงลาน เขียนเป็น ตะเกียงโปลาณ(ประภัสสร เสวิกุล, 2555 อ้างถึงใน จารุวรรณเบญจาทิกุล, 2556, 2)

สาเหตุของการเขียนสะกดผิดมีหลายประการ กล่าวโดยสรุป คือ ใช้คำในภาษาไทยมีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด มีคำพ้องเสียง ทำให้เกิดความสับสนเนื่องจากไม่เข้าใจความหมายที่ชัดเจน การใช้แนวเทียบผิด การเห็นแบบอย่างของการสะกดผิดอยู่เสมอ การฟังและออกเสียงคำความคล้า ร ล ไม่ถูกต้อง ออกเสียงคำผิดจนติดปาก แล้วนำมาเขียน (รัชนี ศรีไพรวรรณ, 2539, 103-104, วรรณิ โสมประยูร, 2544, 157-159)

1.2 หลักการอ่านคำไทย

บุญลักษณ์ เอี่ยมสำอา(2545 78-114) ประเทือง คล้ายสุบรรณ(2537, 111-145) เอกฉันท จารุเมธีชน (2537, 187-210) และเปรมจิต ชนะวงศ์ (2538, 422-444) กล่าวถึงหลักการอ่านคำไทยโดย อาศัยหลักการเดียวกัน ซึ่งสรุปได้ 16 ประการ ดังนี้

1.2.1 การอ่านตามวิธีประสมอักษร เป็นการอ่านตามหลักการผันวรรณยุกต์ ซึ่งต้องใช้ฐานความรู้ในเรื่องไตรยางศ์หรืออักษร 3 หมู่ คืออักษรสูง 11 ตัว จะมีพื้นเสียงเป็นเสียงจัตวา อักษรกลาง 9 ตัว จะมีพื้นเสียงเป็นเสียงสามัญ อักษรต่ำ 24 ตัว มีพื้นเสียงเป็นเสียงสามัญ เมื่อประกอบเป็นพยางค์หรือคำจะผันเสียงวรรณยุกต์ไปตามหลักของพยัญชนะต้นกับตัวสะกด หรือที่เรียกว่าคำเป็น และคำตายนั่นเอง ทั้งนี้ต้องไม่ลืมว่าคำแต่ละคำมีเสียงพื้นฐานอยู่แล้ว

อักษรสูง คำเป็น ผันได้ 3 เสียง คือ จัตวา , เอก, โท เช่น หา , ห่า, ห้า คำตาย ผันได้ 2 เสียง คือ เอก, โท เช่น ขาด, ข้าด

อักษรกลาง คำเป็น ผันได้ 5 เสียง คือ สามัญ, เอก, โท, ตรี, จัตวา เช่น ปา, ป่า, ป้า, ป๊า, ป๋า คำตาย ผันได้ 4 เสียง คือ เอก, โท, ตรี, จัตวา เช่น จะ, จ๊ะ, จ๊ะ, จ๊ะ

อักษรต่ำ คำเป็น ผันได้ 3 เสียง คือ สามัญ, โท, ตรี เมื่อใส่รูปเอก จะเป็นเสียงโท ใส่รูปโท เป็นเสียงตรี เช่น นา, น่า, น้ำ ส่วนคำตายมี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มคำตายสระสั้น ผันได้ 3 เสียง คือ โท, ตรี

จัตวา เมื่อใส่รูปเอก เป็นเสียงโท เมื่อใส่รูปโท เป็นเสียง ตรี เช่น นะ , นะ , นะ และกลุ่มคำตายสระยาว ผันได้ 3 เสียง คือ โท , ตรี , จัตวา เช่นกันเมื่อใส่รูปโท เป็นเสียงตรี ใส่รูปตรี เป็นเสียงจัตวา เช่น นาก , นาก , นาก

1.2.2 การอ่านแบบเรียงพยางค์ เป็นการอ่านพยางค์หรือคำที่มีได้ประสมกับรูปสระ โดยออกเสียง อะ เช่น คณะ-คณะ, ทนาย-ทนาย, ปราชิด-ปราชิด

1.2.3 การอ่านเป็นเสียงสระ โ-ะ เมื่ออ่านคำหรือพยางค์ที่พยัญชนะสะกดมีใช้ ร ให้อ่าน โดยมีเสียงสระ โ-ะ ประสมอยู่ เช่น คน-โค่น, จน-โจ่น, พบ-โพบ

1.2.4 การอ่านเป็นเสียงสระ-อ เมื่อพยัญชนะที่ตามหลังพยัญชนะต้นมานั้นเป็นตัว ร ให้ ออกเสียงเป็นสระ ออ แล้วตัว ร เป็นตัวสะกด เช่น กร- กอน, จร-จอน กรณีเป็นคำ 2 พยางค์ เช่น ธรณี ตัว ร ให้ออกเสียง อะ เป็น ธรณี พยัญชนะต้นเป็นตัว บ ไม่มีรูปสระ ให้ออกเสียงเป็น บอ เช่น บดี-บอดี หากพยัญชนะต้นเป็น พร เช่น พรโลก ตัวแรกออกเสียง ออ ตัวที่ 2 ออกเสียง อะ เป็น ปอระโลก

1.2.5 การอ่านพยางค์ที่มีตัว ท เมื่อ ท เป็นพยัญชนะต้นของพยางค์เบา ให้ออกเสียง ท เช่น ท้นทขาด-ท้นทขาด เมื่อ ท เป็นพยางค์ต้นของคำเป็น ให้ออกเสียง ท เช่น บัณฑูร- บัณฑูร และ เมื่อ ท เป็นพยัญชนะต้นของคำตาย ให้ออกเสียงเป็น ด เช่น มณฑป-มนดป

1.2.6 การอ่านคำที่มีตัว ฤ ตัวนี้ออกเสียงเป็น ริ , รี หรือ เรอ ออกเสียง เรอ ได้แก่ ฤกษ์ ออกเสียง ริ เช่น ฤทธิ-ริด, ตฤณ-ตริน ออกเสียง รี เช่น ฤดู-ริดู

1.2.7 การอ่านคำที่มีพยัญชนะต้น 2 ตัว กรณีเป็นอักษรควบแท้ ให้ออกเสียงทั้ง 2 เสียงพร้อมกัน ได้แก่ กร, ขร, คร, ตร, พร, กล, ขล, คล, ปล, ผล, พล, กว, ขว, คว กรณี จร, ตร, สร, ชร ให้ออกเสียงเฉพาะพยัญชนะตัวหน้าตัวเดียว คือ ส , ช และเมื่อเป็น ทร ให้ออกเสียงเป็น ช แต่ บางคำก็ออกเสียงเป็น ทร เช่น จันทรา, นิทรา

1.2.8 การอ่านอักษรนำ พยัญชนะ 2 ตัว ปรากฏอยู่ในตำแหน่งพยัญชนะต้น ตัวหน้ามี อิทธิพลนำเสียงวรรณยุกต์ของตัวที่ตามมา ตัวหน้าจะเป็นอักษรสูง ได้แก่ ห หรืออักษรกลาง ได้แก่ อ เมื่อ ห อ นำอักษรต่ำ ได้แก่ หง , ญ, หน, หม, หย, หร, หล, หว, หย จะไม่ออกเสียง ห อ แต่เสียงวรรณยุกต์จะออกเสียงไปตามเสียง ห อ เช่น หงิก หลาน อยู่

กรณีที่ ห อ มิได้เป็นอักษรนำ แต่จะมีพยัญชนะอื่นมานำ พยัญชนะตัวนั้นจะออกเสียง อะ และพยัญชนะตัวที่ 2 จะอ่านประสมกับสระที่ตามมา โดยจะอ่านให้มี ห นะ เช่น ขนม- ขะนม , สมุทร-สะมุต แต่ก็มิใช่อยกเว้นบางคำ เช่น สมิต-สะมิต, สมาชิก-สะมาชิก

1.2.9 การอ่านเลียนแบบอักษรนำ คำ 2 พยางค์ ที่พยัญชนะต้นของพยางค์ที่ 1 ออกเสียงนำวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ 2 ในลักษณะเดียวกับการอ่านอักษรนำ โดยพยัญชนะต้นของพยางค์ที่ 1 เป็นอักษรสูงหรือกลาง และพยัญชนะต้นของพยางค์ที่ตามมาเป็นอักษรต่ำเดี่ยว เช่น ดิเรก- ดิเรก, ลิริ-ลิริ

1.2.10 การอ่านคำแผลง คำเดิมเป็นคำพยางค์เดียว เช่น กราบ , เกิด แล้วแผลงมาเป็น คำ 2 พยางค์ เป็น กำราบ , กำเนิด จะอ่านพยางค์ที่ 2 ให้มีเสียง ห นำ คือ กำราบ- กำหราบ, กำเนิด- กำเหนิด แต่ก็ยกเว้นบางคำ เช่น จำแนก, บำราศ, อำนาจ

1.2.11 การอ่านพยางค์ที่มี รร มีหลักการอ่านหลายกรณี กล่าวคือ ออกเสียงเป็น อัน เช่น ครรชิต-คันชิต, พรรษา-พันสา หากหลัง รร มีตัวสะกด ก็ให้อ่านให้มีตัวสะกดนั้น เช่น กรรม- กำ, วรรณ-วัก

1.2.12 การอ่านพยางค์ที่มีพยัญชนะหรือสระที่ไม่ออกเสียง กรณีมีเครื่องหมาย – จะไม่อ่านออกเสียงตัวนั้น เช่น ลังซ์-ลัง, องค์-อง, फिल्ม-ฟิม กรณีพยัญชนะที่ตามหลังพยัญชนะต้นมี 3 ตัว ตัวที่ 1 จะอ่านเป็นตัวสะกด ส่วนตัวที่ 2-3 เป็นส่วนที่ไม่อ่านออกเสียงแม้เครื่องหมาย – จะกำกับเฉพาะตัวที่ 3 ก็ตาม เช่น จันทร-จัน, อินทร-อิน

1.2.13 การอ่านคำสมาส เป็นการอ่านให้มีเสียงเชื่อมระหว่างพยางค์ โดยเสียงเชื่อมนั้นให้ออกไปตามสระที่ประสมอยู่ เช่น เขตุน-เขตุน หากไม่มีรูปสระจะออกเสียง อะ เช่น ยมบาล-ยมมะบาน แต่ก็มีคำสมาสบางคำที่ไม่อ่านออกเสียงเชื่อมระหว่างคำ เช่น จันทรเกษม- จันกะเสม , ชาตินิยม-ชาตินิยม, ปทุมธานี-ปะทุมธานี

1.2.14 การอ่านแทรกเสียงสระระหว่างพยางค์ คำ 2 พยางค์ปกติอ่านให้เป็นคำ 3 พยางค์ โดยออกเสียงที่ 2 ให้เป็น อะ โดยยึดพยัญชนะสะกดของคำที่ 1 เช่น จักจั่น- จักกะจั่น , ตักแตน-ตักกะแตน

1.2.15 การอ่านคำพ้องรูป เป็นคำที่มีรูปเขียนเหมือนกัน แต่อ่านออกเสียงต่างกัน ความหมายก็ต่างกัน เช่น กรี อ่านว่า กรี หมายถึงอวัยวะส่วนหัวของกิ้ง หากอ่านว่า กะรี หมายถึง ช้าง

1.2.16 การอ่านคำพิเศษ ได้แก่คำที่มีเฉพาะพยัญชนะตัวเดียว คือ บ , ป, ณ, ธ, พณฯ ก็ให้ออกเสียง ออ และ อ เป็น บอ, ป่อ, นะ, ทะ, พนะ

2. งานวิจัยและนวัตกรรมที่เกี่ยวกับการเขียนการอ่านคำไทย

ผลงานการวิจัยและนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องประเด็นนี้ ว่าด้วยเรื่องของการเขียนและการอ่านคำภาษาไทย ซึ่งการอ่านนั้นจะเน้นการอ่านออกเสียงหรืออ่านสะกดคำ เมื่อเป็นการอ่านออกเสียงก็ถือว่าเป็นเรื่องเดียวกับการพูด เพราะเป็นการออกเสียงเช่นเดียวกัน การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยกระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืน : กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนนี้ จำแนกได้ 2 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเขียน การอ่านพูดออกเสียงคำ และ 2) กลุ่มนวัตกรรมที่เกี่ยวกับการเขียน การอ่านพูดออกเสียงคำ ดังนี้

2.1 กลุ่มงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเขียน การอ่าน-พูดออกเสียงคำ

รายงานการวิจัยของ ประสงค์ ราชณสุข (2531) เรื่อง **การศึกษาผลการทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา** ถือว่าเป็นงานวิจัยรุ่นแรกๆ ที่มุ่งหวังพัฒนาศักยภาพการพูดออกเสียงภาษาไทยของเด็กชาวเขา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดกับนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ไม่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูด และเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการวิจัย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2530 ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเชียงใหม่ 3 ห้องเรียน 7 เเผ่ รวม 74 คน โดยใช้เครื่องมือ 3 ชนิด ได้แก่ แบบสอบถามครูสอนเด็กชาวเขา แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาไทย และแบบทดสอบการออกเสียงภาษาไทยสำหรับเด็กชาวเขา

ประสงค์ ราชณสุข (2531) ชี้ให้เห็นว่า นักเรียนชาวเขาหลังจากได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดแล้ว มีผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาไทยสูงขึ้นกว่าก่อนได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ นักเรียนชาวเขาที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดมีผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาไทยสูงขึ้นกว่านักเรียนชาวเขาที่ไม่ได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนประสิทธิผลของแบบฝึกเสริมทักษะการพูด ซึ่งพิจารณาจากองค์ประกอบ 3 ประการ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชาวเขาภายหลังการฝึก และพฤติกรรมการพูดนอกเวลาฝึก รวมทั้งความคิดเห็นและความรู้สึกต่างๆ ของนักเรียน ที่มีต่อแบบฝึก ปรากฏผลอยู่ในเกณฑ์ดี

สืบเนื่องจากงานวิจัยของประสงค์ ราชณสุข (2531) ในเวลาใกล้เคียงกัน สนิท สัตโยภาส (2531) ทำวิจัยเรื่อง **การสร้างแบบฝึกเพื่อสอนเสริมนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาด้านการออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจน** โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย 2 ประการ คือ เพื่อสร้างแบบฝึกสำหรับใช้ในการสอนเสริมนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาด้านการออกเสียงคำที่มีตัวสะกดไม่ชัดเจน และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการออกเสียงคำที่มีตัวสะกดของนักเรียนที่ได้รับการสอนเสริม โดยการใช้แบบฝึกกับนักเรียนที่ได้รับการสอนเสริมโดยวิธีปกติ สนิท สัตโยภาส เก็บข้อมูลจากนักเรียนชาวเขาที่โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเชียงใหม่ เช่นเดียวกับที่ประสงค์ ราชณสุข (2531) ทำวิจัยแต่ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 52 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม สำหรับแบบฝึกที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือในการวิจัย จะใช้สอนเสริมการออกเสียงคำที่มีตัวสะกดในภาษาไทย 6 แม่ คือ กน กง กต กม กก และ กบ เพราะคำในแม่เกย และเกอว นักเรียนออกเสียงได้ชัดเจนอยู่แล้ว จากนั้นจึงไปสู่กระบวนการทดลองใช้แบบฝึกและการเก็บข้อมูลวิจัย

ในผลการวิจัย สนิท สัตโยภาส (2531) ซึ่งให้เห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงคำที่มีตัวสะกดในภาษาไทยก่อนสอนของนักเรียนกลุ่มทดลองและควบคุม ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อหลังการสอนนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่าครูประจำชั้นสังเกตเห็น นพวัตติกรรมของนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อแบบฝึกอยู่ในระดับสูง ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .99 ในที่สุดแล้วก็จะได้นวัตกรรมแบบฝึกสำหรับสอนเสริม นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาด้านการออกเสียงคำที่มีตัวสะกดไม่ชัดเจน

ทั้งงานวิจัยของประสงค์ ราชณสุข (2531) และสนิท สัตโยภาส (2531) มุ่งประเด็นการวิจัยไปที่การพูดรวมทั้งการอ่านออกเสียงด้วยของเด็กชาวเขาเป็นสำคัญ โดยมีนวัตกรรมที่เป็นแบบฝึกพูดหรืออ่านออกเสียง ผลงานวิจัยในทำนองเดียวกันของภคินี พวงทอง (2546) เรื่อง **การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวเขาเผ่าม้ง** ยังมุ่งประเด็นแก้ปัญหาด้านการออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชาวเขาเป็นสำคัญ แต่เปลี่ยนกลุ่มทดลองใช้นวัตกรรมจากที่ 2 คนแรกทำวิจัยคือชาวเขาที่จังหวัดเชียงใหม่ มาเป็นชาวเขาเผ่าม้งในเขตภาคเหนือตอนล่าง แถบกำแพงเพชร ตาก พิชญ์โลก เพชรบูรณ์ และสุโขทัย ทั้งนี้ได้วางวัตถุประสงค์ของการวิจัยว่าเพื่อหาประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกทักษะภาษาไทย หาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทย และพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาไทยสำหรับนักเรียนเผ่าม้งในเขตจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง โดยผ่านการประเมินคุณภาพจากครูผู้สอนนักเรียนดังกล่าว

ภคินี พวงทอง (2546) ใช้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนเผ่าม้งชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 77 คน นอกจากนี้ใช้ครูภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ในโรงเรียนเขตภาคเหนือตอนล่าง จำนวน 30 คน ในการประเมินคุณภาพแบบฝึก ซึ่งแบบฝึกนั้นสร้างขึ้นเพื่อการสอนเรื่องสระในภาษาไทย ในรูปชุดแบบฝึกทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน จำนวน 8 ชุด เช่น ชุด 1 สระหน้า ลักษณะริมฝีปากกริ เสียงสั้น จะมี 3 ชุดย่อย คือ ชุดสระอิ ชุดสระเอะ และชุดสระเอะ

ผลการวิจัยพบว่าชุดแบบฝึกทักษะภาษาไทยสำหรับนักเรียนเผ่าม้งมีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.54/85.32 โดยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยก่อนเรียนกับหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทยก่อนเรียนกับหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนผลการประเมินคุณภาพของชุดแบบฝึกทักษะภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวเขาเผ่าม้ง ในด้านเนื้อหา รูปลักษณ์ คุณค่า และประโยชน์ อยู่ในระดับดี ส่วนด้านการใช้ภาษาและสติปัญญาามีคุณภาพในระดับพอใช้

อย่างไรก็ตาม ภคินี พวงทอง (2546) ได้เสนอแนะว่าในการนำนวัตกรรมไปใช้นั้น ครูต้องมีความอดทน มีจิตเมตตาสูง และหมั่นเอาใจใส่ก็จะช่วยพัฒนาผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม

กลุ่มนักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงมีปัญหาการพูดออกเสียงและเขียนคำในภาษาไทย โดยเฉพาะแม่กน ในวิทยานิพนธ์ ของนฤมล มหาไพบูลย์ (2547) เรื่อง **การพัฒนาความสามารถใน**

การออกเสียงและการเขียนคำที่สะกดด้วยแม่กนของนักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อำเภอแม่สวด จังหวัดตาก โดยใช้แบบฝึกการออกเสียงและการเขียนคำที่สะกดด้วยแม่กน ก็ยังหยิบยกเอาปัญหาโดยเฉพาะด้านการอ่านการเขียนมาสร้างเป็นแบบฝึกโดยมุ่งประเด็นไปที่มาตราแม่กนมาสร้างเป็นแบบฝึก จากนั้นนำไปสู่กระบวนการวิจัยเชิงทดลอง

นฤมล มหาไพบุลย์ (2547) กำหนดจุดมุ่งหมายในการวิจัยไว้โดยไม่แตกต่างจากงานวิจัยในลักษณะเช่นนี้ที่นำเสนอมาแล้วข้างต้น คือเริ่มจากพัฒนาแบบฝึก นำไปใช้ แล้วเปรียบเทียบผลการทดสอบศักยภาพในทักษะภาษาไทยตามโจทย์วิจัยก่อนและหลังใช้แบบฝึก กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้เป็นนักเรียนชาวกะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากโรงเรียนบ้านพะเต๊ะ จำนวน 18 คน ผลการวิจัยแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงและเขียนคำที่สะกดด้วยแม่กนสำหรับนักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงนั้นมีค่าเท่ากับ 73.61/80.00 และความสามารถในการออกเสียงและการเขียนคำที่สะกดด้วยแม่กนของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่ 8.88–9.66 และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความสามารถในการออกเสียงและเขียนคำที่สะกดด้วยแม่กนพบว่า หลังเรียนจะมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียน อันเป็นการย้ำให้เห็นว่าแบบฝึกที่สร้างขึ้นนั้นช่วยพัฒนาทักษะการเขียนและอ่านคำที่สะกดด้วยแม่กนได้เป็นอย่างดี

ผลงานวิจัยด้านการอ่านการเขียนคำไทยของนักเรียนอีกเล่มหนึ่งของชฎารักษ์ บุรณ์เจริญ (2547) เรื่อง **การพัฒนาการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้** ก็ยังอยู่ในลักษณะเดียวกับที่กล่าวมาแล้วข้างต้น กล่าวคือ มุ่งให้เด็กนักเรียนอ่านออกเขียนได้ แต่เป็นนักเรียนกลุ่มที่มีปัญหาทางการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1–6 ซึ่งมีปัญหาทางการเรียนรู้จำนวน 15 คน ของโรงเรียนกาบเชิงมิตรภาพที่ 190 จังหวัดสุรินทร์ วิธีการวิจัยไม่แตกต่างจากผลงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ซึ่งโดยสังเขปคือ มีแบบฝึกทักษะ แล้วนำเอาไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนนั้นก็จะได้รับการฝึกฝนทักษะและความรู้ในเรื่องนั้น

ชฎารักษ์ บุรณ์เจริญ (2547) พบว่านักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้เมื่อได้ผ่านกระบวนการโดยใช้แบบฝึกแล้วทุกคนมีพัฒนาการสูงขึ้นทั้งทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทย ในชั้นการสอนนักเรียนตามวัตรกรรมนั้นสอนไปที่ละวงจร จากวงจรที่ 1 ไปสู่วงจรที่ 2 และเข้าสู่วงจรที่ 3 ซึ่งเป็นชั้นการแจกลูกสะกดคำ ในวงจรนี้จะสอน 6 ครั้ง ปรากฏผลอย่างชัดเจนว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านและการเขียนแจกลูกประสมคำได้ดีขึ้น

2.2 กลุ่มนวัตกรรมที่เกี่ยวกับการเขียน การอ่าน-พูดออกเสียงคำ

นักวิชาการและนักวิจัยทาง การเรียนการสอนภาษาไทยกลุ่มหนึ่ง สร้างนวัตกรรมเพื่อแก้ปัญหาการอ่านการเขียนคำในภาษาไทยของนักเรียน นวัตกรรมที่จะกล่าวถึงในที่นี้มี 2 ลักษณะ คือ นวัตกรรมที่พัฒนามาจากงานวิจัยและนวัตกรรมที่จัดทำขึ้นโดยการสังเคราะห์นวัตกรรมซึ่งมีผู้ทำมาก่อน

สนิท สัตโยภาส (2555) สร้างนวัตกรรมเรื่องแบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่มีปัญหาด้านการออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจน เป็นการพัฒนามาจากงานวิจัยของตนเองเรื่อง การสร้างแบบฝึกเพื่อสอนเสริมนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาด้านการออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจน ซึ่งดำเนินการเมื่อ พ.ศ. 2531 นวัตกรรมนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ตอนแรกเป็นการนำเสนอบทยอรายงานการวิจัยเรื่องข้างต้น ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงคำที่มีตัวสะกดในภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แบบทดสอบนี้มุ่งให้ได้คำออกเสียงคำที่มีตัวสะกดในภาษาไทย โดยแบ่ง ออกเป็น 3 ตอน ตอนแรกอ่านออกเสียงคำ จะมีรายการคำพร้อมภาพประกอบมาให้ 8 คำ ตอนที่ 2 อ่านออกเสียงประโยคที่ประกอบมาจากคำที่มีตัวสะกด โดยมีประโยคพร้อมภาพประกอบมาให้ 5 ประโยค และตอนที่ 3 อ่านออกเสียงข้อความ โดยมีข้อความซึ่งผูกขึ้นจากคำและประโยคที่มีตัวสะกดพร้อมภาพประกอบ 1 ข้อความ

สำหรับตอนที่ 3 ของนวัตกรรมชุดนี้ สนิท สัตโยภาส (2555) จัดทำแบบฝึกการออกเสียงคำที่มีตัวสะกดในภาษาไทยสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไว้ 19 แบบฝึก โดยแบบฝึกที่ 1, 4, 7, 10, 13, 16 เน้นเรื่องการได้ยิน นักเรียนฟังแล้วบอกความแตกต่างของเสียงสะกดในแม่ กน , กง, กต, กม, กก, กบ กับเสียงที่เปล่งอย่างเคยชินในภาษาแม่ แบบฝึกที่ 2, 5, 8, 11, 14, 17 เน้นออกเสียงคำที่มีตัวสะกดในแม่ กน, กง, กต, กม, กก, กบ โดยให้นักเรียนเข้าใจถึงตำแหน่งที่เกิดของเสียง ส่วนแบบฝึกชุดที่ 3, 6, 9, 12, 15, 18 ฝึกนักเรียนออกเสียงตัวสะกดในแม่ กน , กง, กต, กม, กก, กบ ที่มีลักษณะเป็นคำเดี่ยว คำคู่กับข้อความที่ยาวขึ้นตามลำดับ แต่ละแบบฝึกจะมีภาพประกอบที่สวยงามและเสริมความหมายของแบบฝึกด้วย ส่วนแบบฝึกที่ 19 เน้นให้ออกเสียงตัวสะกดในแม่ กบ , กน, กม, กง, กต, กก ที่มีลักษณะข้อความยาวขึ้น

ผลงานนวัตกรรมของ สมร เจนจิจะ (2555) เรื่อง **กิจกรรมพัฒนาทักษะการอ่าน ...ภาษาพาสุข** แม้จะมีได้พัฒนามา จากงานวิจัยโดยตรง แต่ก็ได้มีการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลมาเป็นอย่างดี ในขั้นแรกจัดทำเป็นเอกสาร **การพัฒนาทักษะการอ่าน** จากนั้นจึงพัฒนามาเป็นนวัตกรรมเรื่องดังกล่าว โดยมีแบบฝึกกิจกรรมพัฒนาทักษะการอ่าน...ภาษาพาสุข จำนวน 12 แบบฝึก เริ่มตั้งแต่การให้ผู้เรียนรู้จักใช้สายตาให้ถูกต้องตามหลักการอ่านจนไปสู่การเข้าใจถึงสาระของเนื้อหา

ในแบบฝึกแต่ละชุด เช่นแบบฝึกอ่านสนุกเคลื่อนสายตา สมร เจนจิจะ (2555) จะจัดทำเป็นแบบฝึกย่อย 7 แบบฝึกย่อย ซึ่งแต่ละชุดก็มีลักษณะของแบบฝึกย่อยเช่นนี้ และจากการวิเคราะห์ก็พบว่า แบบฝึกอ่านสนุกเคลื่อนสายตานี้เท่านั้นที่ส่งเสริมทักษะการอ่านในระดับต้นคืออ่านออกเขียนได้ ส่วนแบบฝึกชุดอื่นๆ ก็เป็นแบบฝึกพัฒนาการอ่านในระดับสูงขึ้นไป

นวัตกรรมสำคัญและถือได้ว่าอยู่ในระดับดีเด่นที่จะช่วยแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนได้อย่างเป็นรูปธรรมนั้น คือ นวัตกรรมเรื่อง **เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้แค้นเดียว** ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2556) โดยผู้สร้างนั้นจัดทำครั้งแรกเมื่อปี 2548 จากนั้นมีการ นำไปใช้และ

ปรับปรุงเรื่อยมาจนได้นวัตกรรมที่เชื่อมั่นว่าใช้ได้ผลสมบูรณ์ เมื่อวิเคราะห์นวัตกรรม ดังกล่าวเห็นได้ว่า มีองค์ประกอบ 3 ส่วน ในงานวิจัยนี้จะเรียกว่าส่วนต้น ส่วนเนื้อหา และส่วนท้าย

เนื้อหาในส่วนต้น ประกอบด้วยบทที่ 1 วิเคราะห์เหตุแห่งปัญหา จากประสบการณ์การเป็นครู และอาจารย์ก่อกวนกับการเป็นวิทยากรและการเก็บข้อมูลของ ศิวกานท์ ปทุมสูติ (2556) ว่าปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้มาจาก เหตุใด ปัญหาดังกล่าวจัดได้ 4 กลุ่ม ได้แก่ ปัญหาจากครู มีมูลเหตุหลายประการ ได้แก่ ครูให้เวลากับการฝึกทักษะการอ่านการเขียนไม่เพียงพอ ครูสอนผิดวิธีการเรียนรู้ของ วิชาภาษาไทย ครูขาดการวิเคราะห์ทบทวนกิจกรรมการเรียนการสอนของตนเอง ครูมีความอ่อนด้อย ในตัวเอง ครูไม่มีความสุขในการสอน และครูมีปัญหาส่วนตัว ปัญหาจากเด็ก ได้แก่ เด็กมีสมาธิสั้น และเด็กมีปัญหาจากครอบครัว ปัญหาจากผู้บริหาร ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญ ได้แก่ ไม่เข้าใจถึงเหตุแห่ง ปัญหา ทำงานสร้างภาพมากกว่าสร้างผล จัดวางครูอนุบาลและครู ป .1 ไม่เหมาะสม ไม่รักการอ่าน และขาดคุณธรรม และปัญหาจากหลักสูตร นโยบาย และยุทธศาสตร์ มีหลายด้าน เช่น เน้นสาระการเรียนรู้มากเกินพอดี ผู้กำหนดนโยบายขาดวิสัยทัศน์ในการเข้าถึงปัญหาที่แท้จริง

เนื้อหาในบทที่ 2 กุศโลบายแห่งการแก้ปัญหาเพื่อการอ่านออกเขียนได้อย่างยั่งยืน ศิวกานท์ ปทุมสูติ (2556) เสนอวิธีการแก้ปัญหาไว้ 2 ระยะ คือระยะเร่งด่วนและระยะยาว ในระยะเร่งด่วนให้ ทำ 90 ชั่วโมง 18 สัปดาห์ โดยกำหนดภารกิจสำคัญของผู้เกี่ยวข้องไว้ว่า ผู้บริหาร ต้องจัดครูอาสา แก้ปัญหาเป็นการเฉพาะ สนับสนุนภารกิจครูอาสา สนับสนุนครูอาสาให้เข้ารับการฝึกอบรม นิเทศ กำกับดูแล ติดตามผล และรายงานผล และทำความเข้าใจภารกิจ ภารกิจครูอาสา เริ่มจากศึกษา หลักสูตรการสอนแก้ปัญหา ทดสอบเด็กก่อนเข้าร่วมโครงการ คัดและแบ่งกลุ่มเด็ก เขียนชาร์ตแผนภูมิ ทำตารางสอนแก้ปัญหา สอนบันไดทักษะ 4 ขั้น คือ แจกลูกสะกดคำ นำเด็กเปล่งเสียง ให้คัดลายมือ ให้เขียนตามคำบอก ทดสอบหลังโครงการ และรายงานผล ขอบเขตและคำทดสอบมาตรฐาน ได้แก่ คำ ที่ครอบคลุมอักษรสูง กลาง ต่ำ ประสมด้วยสระ 20 ตัวขึ้นไป คำประสมใน 9 มาตรา คำควบกล้ำ คำ อักษรนำ และคำผันเสียงวรรณยุกต์ ตัวอย่างคำทดสอบมาตรฐาน มี 2 ชุด ชุดละ 50 คำ โดยเลือกชุด หนึ่งก่อนเข้าโครงการ ให้เด็กเขียนตามคำบอกโดยครูออกเสียงให้ฟัง ตรวจคำตอบ หากได้ไม่ถึง 25 คะแนนให้นำมาเข้าร่วมโครงการ เพราะถือว่าอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ และการประสานความร่วมมือกับ ผู้ปกครองให้มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา ตลอดจนให้มีความรัก ความเข้าใจลูกหลาน สนับสนุนให้เข้าร่วมโครงการอย่างต่อเนื่อง ส่วนการแก้ปัญหาระยะยาว เริ่มตั้งแต่การเตรียมพื้นที่ทักษะภาษาระดับ อนุบาล ด้านความพร้อมด้านจิตใจ ชวนพูด- เปล่ง-ท่องคำ ท่องพยัญชนะ สระ และร้องเพลงสั้น ฝึก การฟัง การพูดและการออกเสียงต่างๆ ฝึกเขียนเส้นลีลาต่างๆ ฝึกจับดินสอ การฝึกอ่านแจกลูกแ ละ การเขียนเบื้องต้น การวัดและประเมินผล และผู้บริหารต้องกำหนดแนวทางและกำกับดูแลครูอนุบาล นอกจากนั้นการวางร ากฐานอ่านออกเขียนได้ในชั้น ป .1 ต้องมีการกำหนดครู ผู้สอนที่เหมาะสม มี หลักการสอนอ่านออกเขียนได้ ผู้บริหารกำหนดแนวทางและกำกับดูแลครู ป .1 และสนับสนุนวิชาการ แก่ครู ป.1

สาระสำคัญในส่วนเนื้อหา ประกอบด้วย

1. บทที่ 3 เดือนแรก แจกลูก แม่ ก กา ใช้เวลา 4 สัปดาห์ โดยเริ่มจากกิจกรรมผูกรักชักนำ
กำลังใจ ให้อ่านพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ด้วยการท่อง อ่านและเขียนพยัญชนะผ่านแบบเรียน ก ไก่ น้อย
ไหว้ การอ่านและเขียนสระ การอ่านและเขียนวรรณยุกต์ การอ่านและเขียนเลข จากนั้นจึงฝึกอ่านเขียน
คำแจกลูกแม่ ก กา (คำว่าสัปดาห์ หมายถึง การสอนวันละ 1 ชั่วโมง)

2. บทที่ 4 เดือนที่สองสะกดคำเป็น สอนตั้งแต่ลำดับที่ 5 ฟีกอ่านเขียนแม่ง , 6 ฟีกอ่านเขียนแม่งน, 7 ฟีกอ่านเขียนแม่งม, 8 ฟีกอ่านเขียนแม่งเกย, 9 ฟีกอ่านเขียนแม่งเกอว

3. บทที่ 5 เดือนที่สาม สะกดคำตาย สอนตั้งแต่สัปดาห์ที่ 10 ฟีกอ่านเขียนแมกก, 11 ฟีกอ่านเขียนแมกค, 12 ฟีกอ่านเขียนแมกบ , 13 ฟีกอ่านเขียนแมกง กน เก ย เกอว สระเอีย-เอือ, 14 ฟีกอ่านเขียนคำสระัวะ ัวัว เออะ เออ เอียะ เอือะ แม่ กา

4. บทที่ 6 เดือนที่ 4 สระเปลี่ยนรูป สระลดรูป คำควบกล้ำและอักษรนำ สอนตั้งแต่สัปดาห์ที่ 15-18 ให้ฝึกเขียนคำสระเปลี่ยนรูปและลดรูป โดยสัปดาห์ที่ 15 สอนสระอะ อัว อือ เอะ , สัปดาห์ที่ 16 สอนสระแอะ เออ เอาะ โอะ , สัปดาห์ที่ 17 ฝึกอ่านเขียนคำควบกล้ำ , สัปดาห์ที่ 18 ฝึกอ่านเขียนคำอักษรนำ

เนื้อหาในส่วนท้ายนั้น ศิวภานท์ ปทุมสูติ (2556) เสนอสาระสำคัญไว้ โดยประกอบด้วยบทที่ 7 การสอนอ่านเขียนต่อยอดโครงการ ซึ่งมีเนื้อหา 2 ส่วน คือส่วนที่เป็นการสอนอ่านเขียนคำที่มีพยัญชนะเพิ่ม คือ ฮ, ณ, ณฺ, ณุ, ณู, ณฺ, ณุ, ณู, ณฺ, ณุ, ณู, ณฺ, ณุ, ณู, ณฺ, ณุ, ณู และคำที่มีลักษณะพิเศษ การสอนอ่านเขียนคำที่ประสม ไ- ย และคำ บ การสอนอ่านเขียนคำสระ ไ- และการสอนอ่านเขียนเลข-จำนวนนับ และส่วนที่ 2 เป็นแบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกด 9 แม่ และแบบทดสอบทักษะ เรื่อง คนเดินทาง และบทที่ 8 ศิลปะการสอนและการวัดประเมินผล ประกอบด้วยหัวใจสำคัญของภาษาไทย ข้อควรคำนึงเกี่ยวกับการเรียนการสอน ศิลปะการสอน การวัดประเมินผล

จากที่กล่าวมาในช่วงต้นถึงผลงานการวิจัยด้านการอ่านการเขียนคำไทยของประสงค์ ราชณสุข (2531) สนิท สัตโยภาส (2531) ภคินี พวงทอง (2546) นฤมล มหาไพบูลย์ (2547) ชฎารักษ์ บุรณ์ เจริญ (2547) เห็นได้ว่าต่างก็มุ่งพัฒนาทักษะการเขียนและการพูด-อ่านภาษาไทย โดยกลุ่มนักเรียนนั้นอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาที่มีข้อบกพร่องในการอ่านการเขียนคำในภาษาไทย ผู้วิจัยหยิบเอาประเด็นปัญหาทางภาษาไทยที่ตนเห็นเป็นปัญหาของกลุ่มนักเรียนมาสร้างเป็นแบบฝึกหรือนวัตกรรมขึ้นมา 1 ชุด แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มนั้น ผลการวิจัยชี้ให้เห็นตรงกันว่าเมื่อนำนวัตกรรมนั้นไปใช้หรือสอนแล้ว นักเรียนจะมีพัฒนาทางด้านภาษาไทย และปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ก็จะเริ่มคลี่คลาย

ส่วนผลงานที่อยู่ในกลุ่มนวัตกรรมได้แก่ ผลงานของสนธิ สัตโยภาส (2555) มุ่งสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่มีปัญหาด้านการออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจน เป็นหลัก ในขณะที่ผลงานของ ส มร เชนจิจะ (2555) มุ่งเรื่องการอ่านทั่วไป ในส่วนต้นจะเกี่ยวข้องกับการใช้สายตาและการเตรียมความพร้อมเรื่อง การอ่าน สำหรับผลงานนวัตกรรมสำคัญของศิวกันท์ ปทุมสดี (2556) ถือว่าเป็นรูปธรรม และนำไปส่

การปฏิบัติได้จริง แม้ผู้สร้างจะมีได้ทำวิจัยมาก่อนอย่างเช่นผลงานของ สนิท สัตโยภาส (2555) ก็ตาม แต่ก็ได้สังเคราะห์หลักเกณฑ์และแนวทางการสอนอ่านเขียนภาษาไทยจากตำราแบบเรียนภาษาไทย ของปฐนียาจารย์ ทั้งยังได้ทดลองใช้และปรับปรุงนวัตกรรมมาหลายครั้ง จนเชื่อมั่นว่าใช้ได้ผลจริง

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทย

องค์ความรู้เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทยมีอย่างกว้างขวางจนไม่อาจกล่าวให้ครบถ้วน ได้ ในที่นี้จึงค้นคว้าโดยวิธีสรุปเชิงวิเคราะห์สังเคราะห์เฉพาะส่วนที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย

กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน : กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็ตุเมนเท่านั้น โดยมีประเด็นสำคัญที่จะกล่าวถึง 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1) หลักการสอนแบบเรียน หลักสูตรและมาตรฐานการเรียนรู้วิชาภาษาไทย และ 2) งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทย กล่าวดังนี้

1. หลักการสอน แบบเรียน หลักสูตรและมาตรฐานการเรียนรู้วิชาภาษาไทย

สาระสำคัญของความรู้เกี่ยวกับหลักการสอน แบบเรียน หลักสูตรและมาตรฐานการเรียนรู้วิชาภาษาไทย สรุปสังเขปมาเพื่องานวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1) หลักการสอนวิชาภาษาไทย 2) แบบเรียนวิชาภาษาไทย และ 3) หลักสูตรและมาตรฐานการเรียนรู้วิชาภาษาไทย กล่าวดังนี้

1.1 หลักการสอนวิชาภาษาไทย

ประเด็นสำคัญในหัวข้อหลักการสอนวิชาภาษาไทยที่กล่าวถึงในงานวิจัยนี้มี 3 ประเด็น ได้แก่ 1) หลักและวิธีสอนภาษาไทย 2) นวัตกรรมการสอนภาษาไทย และ 3) การวัดประเมินผลวิชาภาษาไทย ดังนี้

1.1.1 หลักและวิธีสอนภาษาไทย สาระสำคัญที่จะกล่าวถึงเกี่ยวกับหลักและวิธีสอนภาษาไทย เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้ จะกล่าวถึง 4 ประเด็น ได้แก่ 1) การวางแผนการสอน 2) การเลือกสื่อการสอน 3) การดำเนินการสอน และ 4) การสร้างบรรยากาศการสอน (อัจฉรา ชีวพันธ์ . 2553, 155-184, สุวรรณิ ศิริคุณ, 2532, 111-133, วัชรพล วิบูลยศรีน, 2556, 14-21) ดังนี้

1) การวางแผนการสอน แผนการสอน หมายถึง เอกสารประกอบหลักสูตรที่นำเอาสิ่งที่ปรากฏในหลักสูตรมาตีความ ขยายความ แปลความ โดยกำหนดลงไปให้ชัดเจนว่าจะสอนอะไร เพื่อให้เกิดประโยชน์ใด

แผนการสอนนั้นต้องจัดเตรียมไว้ล่วงหน้า โดยผู้สอนวิเคราะห์วัตถุประสงค์ ของการเรียนรู้พร้อมกำหนดขั้นตอนการเรียนรู้ว่า ต้องการให้ผู้เรียนเรียนสิ่งใดบ้าง ควรเรียนรู้เรื่องใดก่อน และเรียนเรื่องใดเพื่อให้เกิดกระบวนการเชื่อมโยงการเรียนรู้ให้เป็นลำดับขั้นตอน แผนการสอนที่ดีนั้นควรมีกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งมีคุณลักษณะ 4 ประการ ต่อไปนี้

(1) มีกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติให้มากที่สุด โดยครูเป็นเพียงผู้คอยชี้แนะ ส่งเสริม หรือกระตุ้นให้กิจกรรมนั้นดำเนินไปสู่จุดมุ่งหมาย

(2) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนหาคำตอบด้วยตนเอง หรือทำสำเร็จด้วยตนเอง ครูต้องพยายามลดบทบาทจากผู้บอกคำตอบมาเป็นผู้คอยกระตุ้น ด้วยคำถามหรือปัญหา ให้ผู้เรียนคิด แก้ปัญหา หรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จในกิจกรรมด้วยตนเอง

(3) เน้นทักษะกระบวนการ มุ่งให้ผู้เรียนรับรู้ และนำกระบวนการไปใช้จริง

(4) ส่งเสริมการใช้วัสดุอุปกรณ์ที่จัดหาได้ในท้องถิ่น เลี่ยงการใช้อุปกรณ์สำเร็จ ราคาสูง

2) การเลือกสื่อการสอน สื่อการสอน หมายถึง วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ หรือวิธีการ ต่างๆ ที่ผู้สอนนำไปใช้ประกอบการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

สื่อการสอนที่ นิยมใช้ในปัจจุบันอาจจำแนกได้ 12 ประเภท ได้แก่ ของจริงและ แบบจำลอง, ข้อความในสิ่งพิมพ์ อาทิ หนังสือ แผ่นพับ, ภาพในสิ่งพิมพ์, กระดานแสดงผล (กระดานดำ), กระดานไวต์บอร์ดเชิงปฏิสัมพันธ์ , เครื่องฉายแผ่นโปร่งใสข้ามศีรษะ, แผ่นสไลด์และฟิล์มภาพยนตร์ , เสียง อาทิ เทป แผ่นดิสก์, วีดิโอและฟิล์ม, โทรทัศน์, ซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์, เว็บไซต์

หรืออาจจำแนกสื่อการสอนออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสื่อประเภทวัสดุ จะเป็น หนังสือ ของจริง ของจำลอง บัตรคำ แผ่นภาพ บ้ายนิเทศ หรือแผ่นซีดี กลุ่มสื่อประเภทเครื่องมือ อาจ เป็นโทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ เครื่องบันทึกเสียง หรือสื่อประสม และกลุ่มสื่อประเภทวิธีการหรือกิจกรรม เป็นกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ เช่น การสาธิต การจัดนิทรรศการ การเล่นเกม การแสดงบทบาทสมมุติ การแสดงละคร และเกมต่างๆ

หลักการใช้สื่อการสอนที่ดีนั้น ควรเริ่มต้นจากวิเคราะห์ผู้เรียน แจ้งวัตถุประสงค์ เลือก ขั้นตอน-สื่อ-วัสดุ ใช้สื่อและวัสดุ กำหนดการมีส่วนร่วมของผู้เรียน และประเมินผล-ปรับแก้ไข

3) การดำเนินการสอน แนวทางการดำเนินการสอนภาษาไทยนี้ มุ่งเน้นการสอนใน ระดับประถมศึกษาเป็นหลัก ซึ่งอาจแบ่งกว้างๆ ได้ 2 ชั้น คือ ชั้นก่อนสอน และชั้นขณะสอน โดยการ สอนแต่ละชั้นมีความสัมพันธ์กับการใช้สื่อการสอน ดังนี้

(1) **ชั้นก่อนสอน** เริ่มจากทดลองใช้สื่อที่จัดเตรียมมา เพื่อทดสอบความสมบูรณ์ จัดเตรียมสื่อทุกอย่างไว้ให้พร้อม ทั้งจัดลำดับการใช้ให้ชัดเจน สื่อที่นำมาใช้ควรเก็บให้มิดชิด อย่าให้ เด็กเห็นสื่อที่ยังไม่ ใช้ การสอนบางอย่างที่ต้องใช้ผู้แสดงร่วม ครูต้องจัดเตรียมและซักซ้อมไว้ก่อน สื่อ ขนาดเล็กที่ใช้ประกอบในกลุ่มย่อย ควรตรวจสอบทั้งคุณภาพและจำนวน และควรวางแผนใช้สื่อไว้ล่วงหน้าเพื่อความสะดวกรวดเร็วในการสอน

(2) **ชั้นขณะสอน** ผู้สอนควรสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนด้วยว่า ามีความสามารถใน การเรียนรู้ได้เพียงใด สื่อการสอนช่วยให้เรียนรู้เพียงใด ทำให้เกิดความสับสนหรือไม่ หากเป็นสื่อแขวน หรือต้องแสดงไว้ที่จุดใดจุดหนึ่ง ผู้สอนต้องสังเกตว่าผู้เรียนมองเห็นได้ทั่วถึงหรือไม่ อีกทั้งเมื่อใช้เสร็จ

แล้ว ต้องเก็บให้เป็นระเบียบเรียบร้อยเพื่ อเป็นแบบอย่างที่ดี และเมื่อใช้สื่อนั้นๆ เสร็จแล้ว ก็เก็บให้เรียบร้อยก่อนใช้สื่อใหม่ กรณีที่มีสื่อการสอนซึ่งเป็นของจริงและมีขนาดเล็ก ไม่ควรส่งให้ดูหรือจับต้อง ขณะอธิบาย ควรให้ออกมาดูเป็นกลุ่มๆ หรือให้ดูหลังจากอธิบายหรือสอนเสร็จ สื่อการสอนนั้นสามารถใช้ได้ทั้งในตอนนำเข้าสู่บทเรียน ขณะสอน หรือในตอนสรุปบทเรียน ทั้งยังใช้คุมชั้นได้ด้วย เช่น ใ้รางวัลเมื่อเด็กตั้งใจเรียน ตอบถูก หรืออยู่ในระเบียบ นอกจากนี้ในชั้น วัดประเมินผลการเรียนการสอนก็ใช้สื่อการสอนในรูปแบบต่างๆ เช่น เกมแข่งขัน การแสดงบทบาทสมมุติ หรือการแสดงละคร

4) การสร้างบรรยากาศการสอน หลักการกว้างๆ ของการสร้างบรรยากาศการสอน อาจจำแนกได้ 4 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นสถานที่เรียน ครูอาจนำเด็กไปเล่นเกมภาษาไทยนอกชั้นเรียน จัดกิจกรรมการเรียนการสอนนอกชั้นเรียน เช่น ในการเขียนให้นักเรียนไปเขียนในมุมต่างๆ ที่ตนชอบ และการนำนักเรียนไปห้องสมุดเพื่อค้นคว้าในประเด็นต่าง ๆ ส่วนที่เกิดจากครูผู้สอน ซึ่งต้องมีความรัก ความเมตตา เข้าใจเด็ก และครูควรเป็นผู้มีอารมณ์ดีและอารมณ์ขัน ส่วนที่เกิดจากนักเรียนซึ่งผู้เรียนคือ สีสันของการสอน มีบุคลิกลักษณะที่แตกต่างกันไปตามแต่ละบุคคลและกลุ่ม ครูต้อง หาวิธีการใหม่ๆ ตลอดจนการปรับปรุงการสอนให้น่าสนใจตลอดเวลา และเหมาะสม กับนักเรียนแต่ละคนแต่ละกลุ่มด้วย และส่วนที่เกิดจากสื่อการสอน ต้องจัดสื่อให้เอื้อ ต่อบรรยากาศการเรียนการสอน ไร่ความสนใจของเด็ก

1.1.2 นวัตกรรมการสอนภาษาไทย นวัตกรรม หมายถึง แนวคิด วิธีการปฏิบัติ หรือสิ่งใหม่ที่ยังไม่แพร่หลาย หรือยังไม่เคยใช้กันมาก่อนและเข้ามาเปลี่ยนแปลงกระบวนการหรือสิ่งที่มีอยู่เดิม โดยผ่านกระบวนการประดิษฐ์คิดค้นหรือพัฒนาของเดิมให้ทันสมัย และปรับปรุงใช้จนได้ผลดีและมีประสิทธิภาพ (วัชรพล วิบูลยศรีน, 2556: 10)

นวัตกรรมนั้นอาจแบ่งได้หลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านระบบการศึกษา เช่น การศึกษารายบุคคล ด้านหลักสูตร เช่น หลักสูตรแบบบูรณาการ ด้านการเรียนการสอน เช่น ชุดการสอน ด้านการสื่อสารและเทคโนโลยี เช่น คอมพิวเตอร์ ด้านการประเมินผล เช่น การวัดผลแบบอิงกลุ่มอิงเกณฑ์ และด้านบริหารการศึกษา เช่น การใช้ทฤษฎีบริหารจัดการ (วัชรพล วิบูลยศรีน, 2556: 11)

ตัวอย่างนวัตกรรมการสอนแก้ปัญหาภาษาไทยในเรื่องอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เช่น นวัตกรรมอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ปัญหานิดเดียว ของศิว กานท์ ปทุมสูติ (2556) เป็นการปรับปรุงระบบการเขียนอ่านแบบแจกลูกสะกดคำ ซึ่งเป็นวิธีการสอนการอ่านเขียนภาษาไทยที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณ นับตั้งแต่สมัยอยุธยาเป็นต้นมา ทั้งยังมีการทดลองใช้ ปรับปรุงใช้จนได้ผลดีและมีประสิทธิภาพอีกด้วย

1.1.3 การวัดประเมินผลวิชาภาษาไทย สุวรรณี ศรีคุณ (2532, 185) อธิบายว่า การวัดผล หมายถึง วิธีการจะพัฒนาความสามารถด้านต่างๆ ของผู้เรียนโดยใช้เครื่องมือให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ สิ่งที่ได้จากการวัดผลนั้นจะออกมาเป็นตัวเลขหรือคะแนน ส่วนการประเมินผล หมายถึง การนำผลที่ได้จากการ วัดผลมาประมวลชี้ขาดในชั้นสรุปลักษณะต่างๆ เช่น ดี- ไม่ดี, พอใจ-ไม่พอใจ, ได้-ตก

การประเมินผลการเรียนภาษาไทยนั้นอาจทำได้ 3 ช่วง คือ ก่อนการเรียน ระหว่างการเรียน และหลังการเรียน โดยการวัดพฤติกรรมการเรียนนั้นต้องให้ครอบคลุมทุกด้านตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ และควรนำข้อมูลหลายๆ ด้านมาประเมิน ทั้งต้องศึกษาวัตถุประสงค์และเนื้อหา ของหลักสูตร ใช้ข้อสอบทั้งอัตนัยและปรนัย จัดการประเมินอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง บันทึกผลที่ได้จากการประเมินไว้ให้เป็นระบบระเบียบเพื่อแสดงพัฒนาการและผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินของตนเองและของเพื่อนโดยมีเกณฑ์ให้จัดวัดผลอย่างเที่ยงตรง ไม่ลำเอียงหรือมีอคติ และคำนึงเสมอว่าการวัดผลจะต้องมีความเที่ยงตรง คือวัดสิ่งที่ถูกต้องตามจุดมุ่งหมาย(อัจฉรา ชิวพันธ์. 2553: 199–201)

1.2 แบบเรียนวิชาภาษาไทย

อาจกล่าวได้ว่าราชอาณาจักรไทยเริ่มมีมาตั้งแต่ พ .ศ.1781–ปัจจุบัน (2557) รวมเป็นเวลา 776 ปี โดยแบ่งเป็น 4 ยุคสมัย คือ สมัยสมัยสุโขทัย พ.ศ.1781–1893 รวม 112 ปี สมัยอยุธยา พ.ศ. 1893–2310 รวม 417 ปี สมัยธนบุรี พ.ศ.2310–2325 รวม 15 ปี และสมัยรัตนโกสินทร์ พ.ศ.2325–ปัจจุบัน (2557) รวม 232 ปี เชื่อกันว่าในยุคดังกล่าวใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อสาร ส่วนภาษาเขียนภาษาไทยเริ่มมีมาตั้งแต่ปี 1826–ปัจจุบัน ทุกยุคสมัยมีการเรียนการสอนและแบบเรียนวิชาภาษาไทย ซึ่งมีการเริ่มต้นและพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งปัจจุบัน ต่อไปนี้จะนำเสนอสังเขปความรู้เรื่องแบบเรียนวิชาภาษาไทยของสมัยต่างๆ 4 สมัย ดังนี้

1.2.1 แบบเรียนภาษาไทยสมัยสุโขทัย สถานที่เรียนหนังสือในสมัย นั้นอาจกล่าวได้ว่ามีอยู่ 2 สำนัก คือ สำนักราชบัณฑิต เป็นที่เรียนของชนชั้นสูง แต่คงไม่มีแบบเรียนหลัก แล้วแต่ผู้สอนจะสร้างขึ้นเองก่อนประมาณ พ .ศ.1826 คงเป็นการเรียนการสอนภาษาบาลีและอักษรขอม เมื่อพ่อขุนรามคำแหงสร้างอักษรไทยขึ้นแล้วก็คงทรงโปรดเกล้าฯ ให้มีการเรียนการสอนภาษาไทยแก่ชนชั้นสูงด้วย นอกจากนี้ยังมีสำนักวัด เป็นที่เรียนของประชาชนทั่วไป ซึ่งจะเรียนภาษาไทย อักษรไทย ตลอดจนพุทธศาสนา (ธวัช ปุณโณทก. 2544, 6)

ในด้านแบบเรียนนั้น ธวัช ปุณโณทก (2544, 6) กล่าวว่า คงไม่มีมาตรฐานเดียวกัน พระภิกษุผู้สอนจะสร้างแบบเรียนขึ้นใช้กับศิษย์ของตน ได้แก่การแจกรูปตัวอักษรบนกระดานดำ ที่เรียกว่า นโม ก.ข. ให้ลูกศิษย์ท่องจำจนกว่าจะแม่นยำและเขียนได้ แล้วค่อยเปลี่ยนใหม่ อย่างไรก็ตามการเรียนภาษาไทยนั้นน่าจะเรียนเป็นการเบื้องต้น เพราะวิชาชั้นสูงคือภาษาบาลีที่บันทึกด้วยอักษรขอม ซึ่งใช้บันทึกพระไตรปิฎก

1.2.2 แบบเรียนภาษาไทยสมัยอยุธยา สถานภาพทางการเรียนในสมัยนี้ไม่ต่างจากสมัยสุโขทัยมากนัก ผู้สอนหลักยังเป็นพระอยู่เช่นเดิม แต่จะมีสำนักสอนที่นอกจากสำนักราชบัณฑิต และสำนักวัดแล้วเพิ่มเข้ามาคือ สำนักเรียนของหมอสอนศาสนา ซึ่งเปิดสอนภาษาให้แก่บุตรหลานของประชาชนทั่วไปเพื่อเป็นการเผยแผ่พระคริสต์ธรรม (ธวัช ปุณโณทก. 2544, 10)

แบบเรียนสำคัญสมัยอยุธยา มี 2 ฉบับ ได้แก่ หนังสือจินตามณี ฉบับพระโหราธิบดี และจินตามณีฉบับพระเจ้าบรมโกศ แต่ละเล่มมีสาระสังเขปดังนี้ (เบญจวรรณ สุนทรากุล, 2550, 6-10, ธวัช ปุณโณทก. 2544, 10-12)

1) **จินตามณี ฉบับพระโหราธิบดี** แต่งโดยพระโหราธิบดี นักปราชญ์ในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช นอกจากเป็นโหรแล้ว ท่านยังเป็นครูสอนหนังสือแก่เจ้านายและเชื้อพระวงศ์ด้วย เนื้อหาของจินตามณีมี 5 ตอน ได้แก่ อักษรศัพท์ เป็นการรวบรวมคำที่เขียนยากและอ่านยากทั้งคำที่มีเสียงพ้องกัน คำศัพท์พร้อมคำแปล และคำพิ องความหมาย, การใช้ ศ ษ ส และไม้วน ไม้มลาย เป็น การอธิบายการใช้ ศ ษ ส อธิบายตัวอย่างการใช้ ไ- ไ- และการใช้ ฤ ฤ ฤ ฤ, การแจกลูกตัวอักษร อธิบายพยัญชนะ สระ การแจกลูก การผันเสียงวรรณยุกต์, อธิบายตัวสะกด, การอธิบายการแต่งคำ ประพันธ์

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า จินตามณี ฉบับพระโหราธิบดี เป็นต้นกำเนิดและเป็นแม่แบบของ การแจกลูกอักษรและการผันเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย ซึ่งใช้ ในการสอนอ่านเขียนภาษาไทยมา ตราบจนปัจจุบัน

2) **จินตามณี ฉบับพระเจ้าบรมโกศ พ.ศ.2275** สมัยพระเจ้าบรมโกศมีหนังสือจินตามณี เกิดขึ้นอีกเล่มหนึ่ง ซึ่งแตกต่างไปจากจินตามณี ฉบับพระโหราธิบดีโดยสิ้นเชิง เพราะเป็นการอธิบาย ถึงอักษรวิธี เหมาะที่จะเป็นคู่มือครูมากกว่าแบบเรียนเด็ก และหนังสือเล่มนี้ก็ไม่แพร่หลายมากนัก

เนื้อหาของจินตามณี ฉบับพระเจ้าบรมโกศ กล่าวถึงการประดิษฐ์อักษรไทย การประพันธ์ มหาชาติคำหลวง ส่วนเนื้อหาสำคัญจะมี 4 ตอน คือ อธิบายการผันเสียงวรรณยุกต์ตามระบบ ไตรยางศ์ อธิบายเรื่องตัวสะกด คำเป็น คำตาย และพยัญชนะหั้น อธิบายการใช้เครื่องหมายต่างๆ และ อธิบายคำพ้อง

ด้วยคู่มือจินตามณี ฉบับพระเจ้าบรมโกศ นั้นมีเนื้อหาค่อนข้างหนัก เหมาะจะเป็นคู่มือครู มากกว่า จึงมีค้อยแพร่หลาย แต่จินตามณีฉบับพระโหราธิบดีเหมาะสำหรับเด็กฝึกอ่านเขียนภาษาไทย และมีฉันทลักษณ์ด้วย จึงได้รับความนิยมมากกว่า

1.2.3 แบบเรียนภาษาไทยสมัยธนบุรี เนื่องจากสมัยนี้มีอายุเพียง 15 ปี จึงไม่ปรากฏ หลักฐานทางการศึกษาเท่าใดนัก นักวิชาการต่างสันนิษฐานกันว่า มีสภาพไม่แตกต่างจากสมัยอยุธยา โดยคนมักเรียนหนังสือที่วัดซึ่งมีพระเป็นผู้สอน ส่วนแบบเรียนน่าจะใช้จินตามณี ฉบับพระโหราธิบดี (เบญจวรรณ สุนทรากุล, 2550, 11, ธวัช ปุณโณทก. 2544, 12)

1.2.4 แบบเรียนภาษาไทยสมัยรัตนโกสินทร์ การกล่าวถึงแบบเรียนไทยสมัยรัตนโกสินทร์จะ กล่าวไปตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับแบบเรียนหรือการเรียนการสอนเป็นสำคัญ ดังนี้

1) **แบบเรียนสมัยรัชกาลที่ 1-รัชกาลที่ 4** เหตุการณ์บ้านเมืองใน ช่วง พ.ศ.2325 ตรง กับสมัยรัชกาลที่ 1-พ.ศ.2411 สมัยรัชกาลที่ 4 นั้น สมัยรัชกาลที่ 1 และ 2 นั้น บ้านเมืองเริ่มสงบ เข้ารูป เข้ารอย ทางด้านการศึกษายังคงสภาพเช่นเดียวกับสมัยอยุธยา คือวัดยังเป็นสถานที่หลักในการเรียน

การสอน มีแบบเรียนใหม่เพิ่มขึ้นมาคือ ประถม ก .กา และประถม ก .กา หัดอ่าน ครั้นสมัยรัชกาลที่ 3 การศึกษามีความสำคัญมากขึ้น แต่วัดก็ยังมียุทธศาสตร์สำคัญ ทรงโปรดให้บูรณะวัดพระเชตุพนวิมลมังคลารามและรวบรวมสรรพวิชาต่างๆ ไว้ที่วัดนี้ เช่น จารึก และตำราแพทย์แผนโบราณ ประชาชนเริ่มเห็นความสำคัญของการศึกษา ต่อมาสมัยรัชกาลที่ 4 เริ่มเห็นความสำคัญของการศึกษา ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ สมัยรัชกาลที่ 4 ทรงจ้างหม่อม แอนนา เลียวโนเวนส์ มาสอนภาษาอังกฤษแก่ราชโอรสและราชธิดา ทั้งมีหมอสอนศาสนาในกลุ่มหนึ่งตั้งโรงเรียนมิชชันนารีขึ้นมาส่งผลให้เกิดการพัฒนาการศึกษาไทยในสมัยรัชกาลที่ 5

โดยสรุปสมัยรัชกาลที่ 1-รัชกาลที่ 4 นี้ แบบเรียนภาษาไทยนั้นนอกจากใช้จินตามณีฉบับพระโหราธิบดี และจินตามณี ฉบับพระเจ้าบรมโกศแล้ว ยังมีการใช้แบบเรียนอื่นอีกคือ ประถม กกา (และประถม ก .กา หัดอ่าน), สุบินกุมาร , ประถมมาลา , ประถมจินตามณี เล่ม 1 (ฉบับพระโหราธิบดี), ประถมจินตามณี เล่ม 2 (ฉบับพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหลวงวงศาธิราชสนิท) แต่ละเล่มมีสาระสังเขปดังนี้

(1) **ประถม ก .กา (และประถม ก .กา หัดอ่าน)** แบบเรียนดังกล่าวนี้ ไม่อาจทราบได้ว่าใครเป็นผู้แต่ง และแต่งเมื่อใด แต่น่าจะใช้ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 1-รัชกาลที่ 5 นอกจากนี้ยังมีประถม ก .กา หัดอ่านอีกเล่มหนึ่งด้วย เนื้อหาของประถม ก .กา กล่าวถึงการแจกแม่ตัวสะกดต่างๆ ได้แก่ แม่ ก .กา แม่กก แม่กง แม่กต แม่กน แม่กบ แม่เกย แต่และแม่จะมีแบบฝึกอ่านซึ่งแต่งเป็นบทร้อยกรองประกอบด้วย นอกจากนั้นกล่าวถึงการผันพยัญชนะควบกล้ำ อธิบายกฎเกณฑ์ของอักขรวิธี

(2) **สุบินกุมาร** เป็นหนังสือหัดอ่านภาษาไทยที่แต่งเป็นคำกาพย์ น่าจะมีมาตั้งแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยา และเป็นธรรมเนียมเหมาะสมกับ ความสนใจของเด็ก เรื่องนี้จึงได้รับความนิยมกันอย่างกว้างขวาง

(3) **ประถมมาลา** เชื่อกันว่าเป็นแบบเรียนที่สร้างขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 3 ผู้สร้างคือพระภิกษุนามว่าฝั้งหรือฟ้าง แต่งเป็นบทร้อยกรองตั้งแต่ต้นไปจนจบเรื่อง มีเนื้อหาอธิบายเรื่องฉันทลักษณ์ อักขรวิธีและหลักการเขียนอ่านคำไทย หลักไวยากรณ์บาลี และหลักการแต่งคำประพันธ์ไทย

(4) **ประถมจินตามณี เล่ม 1 (ฉบับพระโหราธิบดี)** ชื่อ “ประถมจินตามณี เล่ม 1” นี้ กรมหลวงวงศาธิราชสนิท เป็นผู้เรียก เพื่อให้สอดคล้องกับชื่อ “ประถมจินตามณี เล่ม 2” ที่ทรงนิพนธ์ขึ้น เนื้อหาของประถมจินตามณี เล่ม 1 เป็นเนื้อหาเดียวกับ จินตามณี ฉบับพระโหราธิบดี ตาม กล่าวแล้ว

(5) **ประถมจินตามณี เล่ม 2 (ฉบับพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหลวงวงศาธิราชสนิท)** เป็นการปรับปรุงจินตามณีของพระโหราธิบดีให้ง่ายขึ้น และเนื้อหาเน้นเรื่องอักขรวิธี ได้แก่ การแจกลูก ตัวสะกด ไตรยางศ์ และการผันเสียงวรรณยุกต์ แบบเรียนเล่มนี้พิมพ์ครั้งแรกเมื่อ พ .ศ.2413 ตรงกับตอนต้นรัชกาลที่ 5

มูลบทบรรพกิจ วาหณิตินิกร อักษรประโยค สังโยคพิธาน ไพบจน์พิจารณา พิศาล

การันต์ เป็นแบบเรียนที่ใช้อยู่ในช่วง พ .ศ.2414- 2431 วรรณ ตรีภักย์ (2557 , 44) กล่าวถึงสาระสำคัญในแบบเรียนดังกล่าวว่า **มูลบทบรรพกิจ** กล่าวถึงสระ พยัญชนะ เครื่องหมายต่างๆ พร้อมทั้งบอกชื่อเครื่องหมายนั้นด้วย นอกจากนี้ยังกล่าวถึงชื่อสระ **วาหณิตินิกร** กล่าวถึงอักษรนำ คือ อักษรสูงนำอักษรต่ำ และอักษรกลางที่นำอักษรต่ำ **อักษรประโยค** กล่าวถึงการผันอักษรควบกล้ำสมัยนั้นเรียก “อักษรประโยค ” ได้แก่ ร ล ว ซึ่งนำไปควบกล้ำกับพยัญชนะอื่นบางตัว **สังโยคพิธาน** เนื้อหากล่าวถึงตัวสะกด ซึ่งกล่าวถึงอย่างละเอียด พร้อมยกตัวอย่างคำ โดยเฉพาะคำที่มาจากภาษาบาลีสันสกฤต **ไพบจน์พิจารณา** ว่าด้วยเรื่องของคำพ้อง ได้แก่คำพ้องเสียง คืออ่านออกเสียงเหมือนกัน แต่รูปเขียนต่างกัน และ**พิศาลการันต์** ว่าด้วยตัวการันต์ ซึ่งเป็นตัวที่อยู่ท้ายคำและไม่ออกเสียง

แบบเรียนเร็ว แต่งโดยสมเด็จพระกรมพระยาดำรงราชานุภาพ ใช้อยู่ในช่วง พ.ศ.2432-2453 เป็นแบบเรียนที่มีลักษณะเป็นชุด ประกอบด้วย 3 เล่ม คือ เล่ม 1 สอนเรื่องพยัญชนะทั้ง 44 ตัว สอนประสมสระ สอนเป็นคำหรือประโยค และการสร้างบทเรียนเป็นเรื่อง เล่ม 2 สอนเรื่องการใช้ไม้ ม้วนไม้กลาย และมีแบบฝึกหัดอ่าน และเล่ม 3 สอนเรื่องการเรียงความ เรียงลำดับตามความยากง่าย

นอกจากนี้ยังมีแบบสอนอ่านของกรมศึกษาธิการ แต่งโดยพระยาปริยัติธรรมธาดา และหนังสือแบบเรียนใหม่ และแบบสอนอ่านใหม่ ของเจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี มูลปกรณของจอมื่นศรีสุรลักษณ์ อักษรวิธี วชิวิภาค วากยสัมพันธ์ และฉันทลักษณ์ ของกรมศึกษาธิการ

3) **แบบเรียนสมัยรัชกาลที่ 6** พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงครองราชสมบัติในช่วง พ.ศ.2453- 2468 รวมเวลา 15 ปี ใน พ.ศ.2456 มีการประกาศใช้หลักสูตรหลวงแบบเรียนนั้นยังคงใช้แบบเรียนใหม่และแบบสอนใหม่ของเจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี ซึ่งใช้ควบคู่กับหนังสือแบบสอนอ่านภาษาไทย ของพระวิภาชนวิทยาสิทธิ์ พ.ศ.2465 อันเป็นช่วงปลายรัชสมัยรัชกาลที่ 6 เริ่มใช้แบบหัดอ่านหนังสือไทย สำหรับชั้นประถมศึกษา ของพระวิภาชนวิทยาสิทธิ์ เป็น

เล่มเดียวกันกับแบบหัดอ่านหนังสือไทย เล่มต้น เล่มปลาย ของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับแก้ไข พ .ศ. 2499 ใช้เป็นหนังสือบังคับเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จนถึง พ.ศ.2520 (ธวัช ปุณโณทก 2544, 187-191)

หนังสือแบบ หัดอ่านภาษาไทย ของพระวิภาชนวิทยาสิทธิ์นั้น ใช้มาตั้งแต่สมัย

พระราชบัญญัติประถมศึกษาจนถึง พ.ศ.2480 เนื้อหา มี 2 เล่ม คือเล่มต้น มี 28 บท และเล่มปลาย มี 36 บท รวม 64 บท เนื้อหาในเล่มต้น เป็นคำที่ประสมด้วยสระในแม่ ก กา ทั้งหมด มุ่งให้ผู้เรียนรู้จัก พยัญชนะทั้ง 44 ตัว วรรณยุกต์ และสระทุกเสียง ยกเว้นสระ อัวะ เอียะ เอือะ และให้ความรู้เรื่องการ นำพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์มาประกอบกันเป็นคำ โดยเรียงจากคำที่ ใช้บ่อยๆ พยัญชนะที่ใช้บ่อยๆ ตอนท้ายจึงกล่าวถึงพยัญชนะที่ใช้ไม่บ่อย เช่น พ ฒ ณ และสรุปถึงอักษรสูง กลาง ต่ำ ส่วนเล่มปลาย นั้นเริ่มจากบทที่ 29 เป็นต้นไป เป็นการสอนอ่านอักษรนำ อักษรควบกล้ำ โดยใช้วิธีหัดผันเสียง อักษรนำ แล้วอ่านเป็นคำ เป็นประโยค และแต่งเป็นเรื่ องสั้นๆ โดยใช้คำเหล่านั้น ในบทที่ 34 จะสอน เรื่องตัวสะกดครบทุกแม่ ใช้วิธีผันตัวสะกดเป็นคำ แต่งประโยคและเรื่องสั้นๆ โดยใช้คำเหล่านั้น ใน ตอนท้ายสอนอ่าน ฤ และ ทร และใช้วิธีการเช่นนี้ไปตลอด (ธวัช ปุณโณทก. 2544, 196-197)

พ.ศ.2465 มีหนังสือเรียนภาษาไทยเพิ่มเติม อีก 1 เล่ม คือแบบเรียนง่าย ก ข ก กา ของ หลวงสันตติพิทยาศาสตร์ และแบบเรียนอ่านขั้นแรก ของพระนิพนธ์นิพนธ์ (เชย สิงห์เสนีย์)

4) **แบบเรียนสมัยรัชกาลที่ 7** พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ครองราชย์ในช่วง พ.ศ.2468-2477 รวมเวลา 9 ปี หนังสือเรียนภาษาไทยเล่มหลักยังคงใช้ **แบบหัดอ่านหนังสือไทย** สำหรับชั้นประถมศึกษา ของพระวิภาชนวิทยาสิทธิ์ และมีแบบเรียนอื่นๆ ได้แก่ **หนังสือแรกเรียน** ของ นายบุญ อ่องล่อ ใน พ .ศ.2470 **แบบเรียนง่ายเล่ม 1** ของนายสุน์ เครือแพทย์ ใน พ .ศ.2473 **แบบ หัดอ่านขั้นต้น** ของพระเสริมวิทยายุทธ พ .ศ.2474 **แบบเรียนไว เล่ม 1 ตอนต้นและตอนปลาย** ของ นายย้วน ทันนิเทศ พ.ศ.2474

5) **แบบเรียนสมัยรัชกาลที่ 8** พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดลทรง ครองราชย์ระหว่าง พ.ศ.2477-2489 รวมเวลา 12 ปี หนังสือเรียนภาษาไทยเล่มหลักยังคงใช้ของพระ วิภาชนวิทยาสิทธิ์ นอกจากนั้นยังมีหนังสือเรียนวิชาภาษาไทยเล่มอื่นๆ ได้แก่ **แบบหัดอ่านไทยภาคต้น เล่ม 1, 2, 3** ของขุนสรรพแพทย์พิศาล ใน พ.ศ.2477 **แบบเรียนทันสมัย เล่ม 1 ตอนต้น** ของนายเนย อิศรางกูร ณ อยุธยา ใน พ .ศ.2479 **แบบเรียนเร็วใหม่** ของหลวงจรุณกิจจิวิฑูร และนายฉันท ขำวิไล ใน พ.ศ.2480 และ**แบบสอนอ่านมาตรฐาน เล่ม 1, 2** ของนายยง อิงคเวทย์ ใน พ.ศ.2488

แบบเรียนเร็วใหม่ ของหลวงจรุณกิจจิวิฑูร (ชด เมนะโพธิ) และนายฉันท ขำวิไล นับว่าเป็น เล่มที่ดีมีเนื้อหาครบถ้วน และใช้มาจนกระทั่ง พ .ศ. 2497 หนังสือดังกล่าวมี 3 ตอน คือ ตอนต้น ตอนกลาง และตอนปลาย ใช้เป็นแบบเรียนสำหรับนักเรียนเริ่มอ่านภาษาไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 โดย**เล่มตอนต้น**นั้นมีเนื้อหา 16 บท ว่าด้วยการประสมพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ดำเนิน เรื่องจากการประสมอักษรกลางกับสระ อะ อา อิ อี อื อู ก่อนแล้วจึงผันเสียงวรรณยุกต์แบบไม่มี

ตัวสะกด ในตอนท้ายเล่มก็แจกตัวสะกดและผันเสียงวรรณยุกต์ ส่วน **เล่มตอนกลาง** จะมี 8 บท เริ่มจากบทที่ 17-24 กล่าวถึงอักษรนำ อักษรควบกล้ำ และ **ตอนปลาย** มี 12 บท เริ่มจากบทที่ 25-36 เนื้อหายากกว่าตอนต้นและตอนกลาง เป็นการสอนคำที่เขียนซับซ้อน เช่น ร หัน สระอลดรูป และอักษรที่ใช้แทนสระ

6) **แบบเรียนสมัยรัชกาลที่ 9** ครองราชย์ 2489-ปัจจุบัน รวมเวลา 68 ปี ในระหว่าง พ.ศ.2489-2520 **ยังคงใช้แบบหัดอ่านหนังสือไทย** สำหรับชั้นประถมศึกษา ของพระวิภาชนียวิทยาลัย ซึ่งเป็นเล่มเดียวกันกับแบบหัดอ่านหนังสือไทย เล่มต้น เล่มปลาย ของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับแก้ไข พ.ศ.2499 ซึ่งใช้เป็นหนังสือบังคับเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นเล่มหลัก

นอกจากนี้ยังมีแบบเรียนอื่น ได้แก่ **แบบสอนอ่านมาตรฐาน** ของนายยง อิงคเวทย์ ฉบับที่พิมพ์ พ.ศ.2488 ใน พ.ศ.2493 ได้นำหนังสือดังกล่าวมาทดลองใช้ที่จังหวัดฉะเชิงเทรา ตามโครงการปรับปรุงส่งเสริมการศึกษาฉะเชิงเทรา ซึ่งได้ร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญขององค์การการศึกษาฯ ของสหประชาชาติ กระทรวงศึกษาธิการได้จัดพิมพ์เพื่อใช้สำหรับสอนหนังสือแก่เด็กเริ่มเรียนตามแนวใหม่ คือสอนคำทั้งคำในครั้งเดียวแทนการสอนสะกดทีละตัว คำที่นำมาใช้นั้นก็เป็นคำง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน เป็นคำง่าย ๆ ที่เรียกว่า “คำมาตรฐาน” เนื้อเรื่องในบทสอนอ่านจะใช้คำเหล่านั้นซ้ำๆ กัน ผูกเป็นเรื่องนิทานและเพลง เพื่อให้เด็กจำได้ โดยคำที่นำมาใช้นั้นมีประมาณ 200 คำ

หนังสือแบบสอนอ่านภาษาไทยชุดสุดากับคาวี ของนายอภัย จันทวิมล เรียบเรียงขึ้นในปี 2494 และพิมพ์ใช้เป็นแบบเรียนทั่วไปใน พ.ศ.2500 หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นเพื่อตอบสนองความคิดของนักการศึกษายุคใหม่ที่เห็นว่าการสอนอ่านนั้นควรสอนเป็นคำๆ ไม่แยกพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ หนังสือชุดนี้มี 4 เล่ม คือ มาดูอะไร ไปเล่นด้วยกัน ออกไปข้างนอก และฉันออกจากบ้าน

หนังสือชุดบันไดก้าวหน้า (เรณู-ปัญญา) ของนายกี กิรติวิทย์พาร์ ก็เป็นอีกเล่มหนึ่งที่สร้างขึ้นมามีเป็นแบบสอนอ่านภาษาไทย แต่ใช้เพียงปีเดียวก็เลิกไป แต่ก็ยังให้เป็น หนังสือเลือกอ่าน ประกอบหนังสือหลักของพระวิภาชนียวิทยาลัย

ในระหว่าง พ.ศ.2521-2537 **แบบเรียนภาษาไทยชุดมานะ มานี ปิติ ชูใจ** รัชณี ศรีไพรวรรณ กระทรวงศึกษาธิการประกาศใช้เป็นหนังสือเรียนวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

แบบเรียนชุดนี้มีเนื้อเรื่องสนุกสนาน ส่งเสริมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยให้เกิดทักษะการฟัง การอ่าน การพูด การเขียน ลักษณะการเรียบเรียงเป็นการสร้างเรื่องราวโดยมีตัวละคร และการดำเนินเรื่อง ซึ่งจำลองมาจากชีวิตจริง เพื่อให้มีความสนุกสนาน ชวนให้สนใจอ่าน และเพิ่มทักษะ การเรียนรู้ทางภาษา ทั้งแสดงถึงบุคลิกภาพ และลักษณะนิสัยอันดีงาม ของแต่ละตัวละคร แต่ละบทจะมีภาพวาดประกอบ โดยช่วงท้ายของแต่ละบท จะมีแบบฝึกเพื่อทดสอบความรู้ โดยกำหนดจำนวนคำพื้นฐาน ซึ่งจำเป็นต่อการเรียนรู้ ไว้ในหลักสูตรของแต่ละระดับชั้น สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 จำนวน 4,000 คำ ประกอบด้วย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 450 คำ, ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 800 คำ, ชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,200 คำ และชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 1,550 คำ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ไม่กำหนดจำนวนคำ ลักษณะการเรียบเรียงนั้นเป็นการนำคำที่สื่อความหมายมาร้อยเรียงกันเป็นคำ ๆ ผสมคำจากพยัญชนะบางตัวและรูปสระง่าย ๆ เริ่มจาก แม่ ก กา จนมีตัวสะกดทั้ง 8 แม่ คำควบกล้ำ, อักษรนำ, สระ, เครื่องหมายไ้มยมก, รูปวรรณยุกต์ทั้ง 4 รูป และไม้ทัณฑฆาต คำต่าง ๆ นั้นผูกเป็นเรื่องราว มีตัวละครจำนวน 5 คน เช่น มานะ, ปิติ, วีระ

29 เมษายน 2557 องค์การคำของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา (สกสค.) ประกาศว่าจะตีพิมพ์แบบเรียนดังกล่าว เพื่อใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติม ตั้งแต่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 เป็นต้นไป โดยรวมเนื้อหาเป็นชั้นปีละ 1 เล่ม จากเดิมที่แยกเป็นเล่ม 1 และเล่ม 2 ส่วนภาพประกอบนั้นวาดขึ้นใหม่ แต่ยังคงเนื้อหาตามเดิมทุกประการ ซึ่งจะเริ่มจัดจำหน่าย ที่ร้านศึกษาภัณฑ์พาณิชย์ ทุกสาขาทั่วประเทศ ตั้งแต่กลางเดือนพฤษภาคม ปีเดียวกัน เป็นต้นไป

พ.ศ. 2538-2550 ประกาศใช้ หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) เริ่มมีการใช้จริงในปี 2537 แบบเรียนภาษาไทยระดับประถมศึกษาชั้นที่ 1-6 คือ **หนังสือเรียนภาษาไทยชุดพื้นฐานภาษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6** ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ หรือ **แบบเรียนชุดแก้วกล้า** มี 12 เล่ม ใช้ชั้นปีละ 2 เล่ม และแบบเรียนดังกล่าวยังเป็นไปตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ด้วย

ในแบบเรียนชุดนี้มีตัวละครคือ แก้ว เป็นนักเรียนหญิง, กล้า เป็นนักเรียนชาย, ตาของแก้ว และกล้า, เจ้าดำ สุนัขของแก้วและกล้า, เจ้าแตรม แมวของแก้วและกล้า โดยเขียนเป็นบทๆ เช่น รถไฟ, สองเกลอเจอหมี, นายพรานเลี้ยงหมี, หมู่บ้านทอผ้า, ตัวตลกของครูตลับ, นัง ชิงช้า ร้อง เพลงช้าง, บ้านหลังใหม่ของปู่เสฉวน ลักษณะการเรียบเรียงเป็นการ ใช้คำที่เหมาะสมสำหรับเด็กในแต่ละช่วงชั้น มาร้อยเรียงเป็นเรื่องๆ ให้เด็กอ่านโดยจำเป็นคำๆ มิได้ให้แจกลูกสะกดคำ

ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้ใช้หนังสือและแบบฝึกหัด ชุดภาษาเพื่อ ชีวิตในการจัดการเรียนรู้รายวิชาพื้นฐานภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หนังสือเรียนประกอบด้วย **หนังสือเรียนภาษาพาที**, **หนังสือเรียนวรรณคดีลำนํ้า**, **แบบฝึกหัดทักษะภาษา**, **หนังสือเรียนวรรณกรรมปฏิสัมพันธ์** และแบบฝึกหัดทักษะปฏิสัมพันธ์ ซึ่งใช้ตั้งแต่ พ.ศ. 2551-ปัจจุบัน (2557)

แบบฝึกหัดรายวิชาพื้นฐานภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต **ทักษะภาษา** สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มี 2 เล่ม คือ เล่ม 1 และเล่ม 2 โดยมีปิตินันท์ สุทธิสาร เป็นประธานกรรมการจัดทำแบบฝึกหัดนี้มีเนื้อหาแบ่งได้ 5 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นกิจกรรมแบบฝึกเตรียมความพร้อม เน้นให้นักเรียนสังเกตและเขียนเส้นต่างๆ ฝึกใช้สายตาและกล้ามเนื้อให้สัมพันธ์กัน และมีความคล่อง เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนฝึกทักษะภาษา ส่วนที่ 2 เป็นกิจกรรมอ่านคำจากภาพ เขียนคำตามภาพ โยงคำการเรียงคำให้เป็นประโยค เพื่อกระตุ้น ให้นักเรียนสนใจเรียนรู้ ส่วนที่ 3 กิจกรรมฝึกอ่านคำและตอบ

คำถามจากบทอ่านในหนังสือเรียน ส่วนที่ 4 เป็นกิจกรรมฝึกความรู้ ความจำ และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการใช้ภาษาเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาไทยในชั้นสูงขึ้นไป และส่วนที่ 5 กิจกรรมคัดลายมือ มุ่งเน้นให้นักเรียนมีทักษะในการเขียนตัวบรรจง เพื่อเป็นพื้นฐานในการเขียนพยานุเคราะห์ และวรรณยุกต์ที่ถูกต้อง กิจกรรมทั้ง 5 ส่วนนั้นผูกให้เป็นเรื่องราว ประกอบด้วยตัวละครในการเดินเรื่องคือใบโบก มีลักษณะเป็นช่างมีสีฟ้าเป็นเพื่อนของสัตว์เลี้ยงของเด็กชายชื่อภูผา ใบบัว มีลักษณะเป็นช่างมีสีส้มเป็นเพื่อนของสัตว์เลี้ยงของเด็กชายชื่อภูผา เช่นเดียวกัน ภูผา เด็กชายเจ้าของช่าง มีจิตใจ โดยจะมีบทที่เด็กๆ ท่องได้ขึ้นใจเป็นอย่างดีคือ มา มาดูใบบัว มา มาดู ใบโบก เป็นต้น

ในภาพรวมของแบบเรียนไทยอาจกล่าวได้ว่าในสมัยสุโขทัยนั้นมีการเรียนการสอนหนังสือโดยไม่มีแบบเรียน ครูผู้สอนซึ่งเป็นพระนั้นจะใช้วิธีเขียนบนกระดาน เพื่อฝึกให้ผู้เรียนอ่านออกเขียนได้คล่องแล้ว ก็ลบทิ้ง และเริ่มสอนอ่านเขียนเรื่องต่อไป ลักษณะเช่นนี้ดำเนินมาจนกระทั่งสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช แห่งกรุงศรีอยุธยา พระองค์ทรงโปรดเกล้าฯ ให้พระ โหราธิบดีแต่งหนังสือเรียนภาษาไทย ชื่อว่าจินตามณี ซึ่งหนังสือนี้เป็นต้นกำเนิดและเป็นแม่แบบของการแจกลูกอักษรและการผันเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย ซึ่งใช้ในการสอนอ่านเขียนภาษาไทยมาตราบจนปัจจุบัน จินตามณีใช้เป็นแบบเรียนหลักมาจนกระทั่งสมัยรัชกาลที่ 4 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหลวงวงศาธิราชสนิท ก็ปรับปรุงจินตามณีของพระโหราธิบดีให้ง่ายขึ้น และเนื้อหาเน้นเรื่องอักขรวิธี ได้แก่ การแจกลูก ตัวสะกด ไตรยางศ์ และการผันเสียงวรรณยุกต์ และให้ชื่อหนังสือเรียนว่า **ประถมจินตามณี เล่ม 2** หนังสือนี้ใช้มาจนกระทั่งสมัยรัชกาลที่ 5 พระยาศรีสุนทรโวหาร (น้อย) ได้แต่งแบบเรียนหลวงซึ่งใช้เป็นแบบเรียนหลัก คือ **มูลบทบรรพกิจ วาหนิต์นิกร อักษรประโยค สังโยคพิธาน ไวยากรณ์พิจารณา พิศาลการันต์** ใช้มาจนปลายรัชกาลที่ 5 แล้วสมเด็จพระมหาพรหมดำรงราชานุภาพใช้มาจนกระทั่งปลายสมัยรัชกาลที่ 6 พระวิภาชวินโยธยาสีหิได้แต่งหนังสือแบบหัดอ่านภาษาไทยขึ้นใช้เป็นหนังสือเรียนหลัก หนังสือนี้ได้มีการใช้และปรับปรุงเรื่อยมาจนกระทั่งสมัยรัชกาลที่ 9 พ.ศ.2520 และใน พ.ศ.2521-2537 ใช้แบบเรียนภาษาไทยชุดมานะ มานี ปิติ ชูใจ ของรัชนี ศรีไพรวรรณ ลักษณะเนื้อหาของหนังสือดังกล่าวทั้งหมดในช่วงต้นเป็นการสอนอ่านเขียนโดยวิธีแจกลูกสะกดคำเป็นหลัก แม้ในช่วง พ.ศ.2494-2500 จะใช้หนังสือแบบสอนอ่านภาษาไทยชุดสุดท้ายของนายอภัย จันทวิมล ซึ่งเน้นการอ่านเขียนและเข้าใจความเป็นคำๆ แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ ผู้ปกครอง ร้องเรียนและผู้เรียนไม่เกิดผลสัมฤทธิ์เท่าที่ควร จึงเปลี่ยนมาใช้แบบเรียนฉบับของวิภาชวินโยธยาสีหิอีกครั้ง

พ.ศ.2538-2550 ใช้แบบเรียนชุดแก้วกล้า และ พ.ศ.2551-ปัจจุบัน (2557) ใช้หนังสือเรียนชุดใบโบก ใบบัว ลักษณะการสอนอ่านเขียนนั้นเน้นให้เรียนรู้เป็นคำๆ แม้จะมีการประสมพยานุเคราะห์ และวรรณยุกต์บ้าง แต่ก็มิได้เน้นเป็นหลัก

1.3 หลักสูตรและมาตรฐานการเรียนรู้วิชาภาษาไทย

เนื้อหาสาระของประเด็นหลักสูตรและมาตรฐานการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่จะประมวลไว้เพื่อเป็นกรอบแนวคิดสำหรับการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ หลักสูตรวิชาภาษาไทย มาตรฐานการเรียนรู้วิชาภาษาไทย และบัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยช่วงชั้นที่ดังนี้

1.3.1 หลักสูตรวิชาภาษาไทย

ภาษาไทยอันประกอบด้วยภาษาพูดและภาษาเขียนมีขึ้นอย่างสมบูรณ์นับตั้งแต่ พ .ศ.1826 สมัยพ่อขุนรามคำแหงเป็นต้นมา ก่อนหน้านั้นภาษาไทยที่เป็นภาษาพูดก็มีอยู่แล้ว ส่วนที่ไม่มีคือภาษาเขียนที่เขียนด้วยอักษรไทย การเรียนภาษาก็เรียนภาษาบาลี หากจะเขียนก็เขียนอักษรขอม โดยมีพระเป็นครูผู้สอน (วรรณ โสมประยูร, 2553. 186)

เมื่อมีตัวอักษรขึ้นแล้ว ภาษาไทยก็เริ่มมีการเรียนการสอนแต่ยังไม่เป็นทางการมากนัก ซึ่งการสอนนั้น ก็เป็นตามทีครูจะสอน มิได้มีหลักสูตรแต่อย่างใด ครั้นถึง สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช แห่งกรุงศรีอยุธยา พระองค์ได้โปรดเกล้าฯ ให้พระโหราธิบดีแต่งจินตามณีขึ้น เพื่อใช้เป็นแบบเรียนภาษาไทย จินตามณีจึงเป็นทั้งแบบเรียนและหลักสูตรภาษาไทยไปพร้อมๆ กัน ซึ่งใช้ต่อเนื่องยาวนานมาตราบจนสมัยรัตนโกสินทร์ ใน พ.ศ.2414 สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงโปรดเกล้าฯ ให้สร้างโรงเรียน “สราญรมย์” ขึ้นในพระบรมมหาราชวัง โดยมีพระยาศรีสุนทรโวหารเป็นอาจารย์ใหญ่ ท่านได้เขียนแบบเรียน 6 เล่ม คือ **มูลบทบรรพกิจ วาหนิต์นิกร อักษรประโยค สัณยคพิธาน ไวยากรณ์พิจารณ พิศาลการ์ณต์** ใช้เป็นทั้งแบบเรียนและหลักสูตร (วรรณ โสมประยูร, 2553. 187)

พ.ศ.2438 ได้มีการประกาศใช้หลักสูตรการศึกษา (สมัยนั้นเรียกว่า โครงรูปการศึกษา) เป็นครั้งแรก โดยกำหนดเนื้อหาวิชาลงในหลักสูตรอย่างชัดเจน มี 3 ประโยค แต่ละประโยคมีจำนวนชั้นที่ไม่เท่ากัน ประโยค 1 มี 3 ชั้น เป็นการศึกษาตอนต้นให้อ่านแบบเรียนเร็วเล่ม 1 ประโยค 2 มี 3 ชั้น เป็นการศึกษาตอนกลางให้อ่านแบบเรียนเร็วเล่ม 2 และประโยค 3 มี 4 ชั้น เป็นการศึกษาตอนปลายให้อ่านแบบเรียนเร็วเล่ม 3 ครั้นใน พ.ศ.2441 มีการปรับปรุงหลักสูตรและแบบเรียนอีกครั้ง และ พ .ศ. 2442 ก็ประกาศใช้ (ธวัช ปุณโณทก, 2550. 138, วรรณ โสมประยูร, 2553. 188)

สมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พ .ศ.2464 ได้ทรงตราพระราชบัญญัติประถมศึกษาเป็นฉบับแรก ประกาศใช้ 1 ตุลาคม 2464 โดยกำหนดให้เด็กไทยทุกคนที่มีอายุ 7 ปี ต้องเข้าเรียนในระบบโรงเรียนประถมศึกษาจนอายุ 14 ปี ครั้นใน พ .ศ.2475 สมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศใช้แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 กำหนดให้องค์ 3 ก็คือจริยศึกษา พุทธิศึกษา และพลศึกษา เป็นความมุ่งหมายในการจัดการศึกษา การสอนภาษาไทยจัดอยู่ในหมวดพุทธิศึกษา หลักสูตรประถมศึกษา พ .ศ.2480 และ พ.ศ. 2491 กำหนดให้เรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 วิชาภาษาไทยที่จัดให้เรียน เช่น อ่านไทย คัดไทย เรียงความ ย่อความจดหมาย ครั้น พ.ศ.2503 ประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น (ป.1-4) และ

ตอนปลาย (ป.5-7) เนื้อหาในหลักสูตรภาษาไทยได้เน้นทักษะภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน และแยกหมวดวิชาภาษาไทยออกมาอย่างชัดเจน (วรรณิ โสมประยูร, 2553. 190)

วรรณิ โสมประยูร (2553. 190) กล่าวสรุปว่า นับตั้งแต่ พ.ศ.2414-2520 ได้มีการปรับปรุงแบบเรียนสอนอ่านเบื้องต้นสำหรับเด็กหลายชุด เป็นการสอนภาษาไทยโดยใช้หลักการสอนให้อ่าน โดยสรุปนั้นมีวิธีสอน 2 แบบ คือ แบบให้อ่านด้วยการประสมคำ ซึ่งเป็นแบบที่ใช้มาแต่เดิม โดยมีมูลบทบรรพกิจเป็นแม่บท และแบบสอนให้อ่านเป็นคำๆ หรือแบบเบสิก (basic) ซึ่งเป็นวิธีสอนอ่านสมัยใหม่ที่ได้รับอิทธิพลมาจากตะวันตก วิธีสอนอ่านทั้ง 2 แบบนี้ ยังเป็นที่ถกเถียงของนักวิชาการและนักการศึกษาหันเสมอมาว่าวิธีใดดีกว่าวิธีใด ในที่สุดแล้วก็ยังสรุปไม่ได้

หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ.2521 ใช้มาจนกระทั่ง พ.ศ.2533 หลักสูตรนี้ได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทยเป็นอย่างยิ่ง กำหนดให้วิชาภาษาไทยเป็นมวลงประสงค์การเรียนรู้ในกลุ่มที่ 1 ชื่อกลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ ประกอบด้วยภาษาไทยและคณิตศาสตร์

สำหรับวิชาภาษาไทยได้กำหนดจุดประสงค์เอาไว้ 2 ลักษณะ คือจุดประสงค์ทั่วไป ซึ่งเขียนไว้ว่า “ให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยมีความรู้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์อันเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา ” ส่วนจุดประสงค์การเรียนรู้ก็ได้ระบุไว้อย่างละเอียดเพื่อให้ทราบอย่างสมบูรณ์ว่านักเรียนจะต้องมีความสามารถอะไรบ้าง เช่น การฟัง ต้องสามารถฟังและแยกเสียงต่างๆ ได้ ปฏิบัติตนได้ถูกต้องขณะฟังผู้อื่นพูด และฟังแล้วเข้าใจและปฏิบัติตามคำแนะนำหรือคำสั่งได้ถูกต้อง ครั้นในปี 2533 ก็ได้ปรับปรุงหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ในส่วนของรายวิชาภาษาไทยได้ปรับปรุงจุดประสงค์ให้กระชับและน้อยลง เนื้อหาและกิจกรรมให้เพิ่มกระบวนการและกิจกรรมเข้าไปในเนื้อหา สือก การเรียนนั้นได้พัฒนาหนังสือเรียนเพิ่ม 1 ชุด โดยให้โรงเรียนเป็นผู้เลือก การเรียนการสอนเน้นกระบวนการโดยใช้วิธีสอนหลายแบบให้เหมาะสม ในด้านการวัดและประเมินผลเน้นการเขียนตอบให้มากขึ้น สำหรับโครงสร้างหลักสูตรและอัตราเวลาเรียนยังคงเหมือนเดิม (วรรณิ โสมประยูร, 2553. 191-192)

ในปี 2544 กระทรวงศึกษาธิการอาศัยอำนาจตามความในบทเฉพาะกาลมาตรา 74 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 กำหนดให้มีหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธ ศักราช 2544 เป็นหลักสูตรแกนกลาง ที่มีโครงสร้างหลักสูตรยืดหยุ่น กำหนดจุดมุ่งหมายเป็นมาตรฐาน การเรียนรู้ในภาพรวม 12 ปี สารการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ แยกแต่ละกลุ่มสาระเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นเป็นช่วงชั้นละ 3 ปี ให้สถานศึกษาจัดทำสาระในรายละเอียดเป็นรายปี หรือรายภาคให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาในชุมชน สังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณสมบัติอันพึงประสงค์ ความสามารถ ความถนัดของผู้เรียน ครั้นในปี 2551 กระทรวงศึกษาธิการประกาศใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 (วรรณิ โสมประยูร, 2553. 192)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ , 2551) ซึ่งในปัจจุบัน (พ.ศ.2557) ก็ใช้หลักสูตรดังกล่าว มีแนวคิดสำคัญคือภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝน จนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง เน้นเนื้อหา 5 ประการ คือ การอ่าน การเขียน การฟัง- การดู- การพูด หลักการใช้ภาษาไทย และ วรรณคดีและวรรณกรรม เฉพาะการอ่าน เน้นให้อ่านออกเสียงคำ ประโยค อ่านร้อยแก้ว คำประพันธ์ ชนิดต่างๆ จนกระทั่งการวิเคราะห์เพื่อนำไป ชื่นชีวิตประจำวัน ส่วนการเขียน เน้นเขียนสะกดตาม อักษรวิธี การเขียนเพื่อการสื่อสาร ไปจนการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ในด้านคุณภาพของผู้เรียน กล่าวเฉพาะในเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จะต้องอ่านออกเสียง คำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้น และบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ ในด้านการเขียนต้องมีทักษะในการคัด ลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด ตลอดไปจนถึงการเขียนจดหมายลาครูได้ นอกจากนี้ยังให้รู้จักสะกดและ เข้าใจความหมายของคำ และอื่นๆ ไปจนถึงการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ , 2551. 39)

1.3.2 มาตรฐานการเรียนรู้วิชาภาษาไทย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้สาระการเรียนรู้ 5 สาระ คือการอ่าน การเขียน การฟัง- การดู- การพูด หลักการใช้ภาษาไทย และวรรณคดีและ วรรณกรรม มีมาตรฐานการเรียนรู้ กล่าวเฉพาะมาตรฐานการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ที่ 1 การอ่าน และ สาระการเรียนรู้ที่ 2 การเขียน เพราะสอดคล้องกับ การวิจัยครั้งนี้ โดยแต่ละสาระจะกล่าวเฉพาะ มาตรฐานการเรียนรู้ของ ป.1-ป.3 มีดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551. 44-48)

1) สาระที่ 1 การอ่าน มีมาตรฐานการเรียนรู้คือ ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้ และ ความคิด เพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน โดย ชั้น ป.1 ให้อ่าน ออกเสียงคำคล้องจองและข้อความสั้นๆ บอกความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ไปจนกระทั่งมี มารยาทในการอ่าน ส่วน ป .2 ให้อ่านออกเสียงคำคล้องจอง ข้อความ และบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ ถูกต้อง อธิบายความหมายของคำและข้อความที่อ่านได้ ไปจนถึงมีมารยาทในการอ่าน และชั้น ป .3 ให้อ่านออกเสียงคำ ข้อความ เรื่องสั้นๆ และบทร้อยกรองง่ายๆได้ถูกต้องคล่องแคล่ว ไปจนถึงอ่าน ข้อเขียนเชิงอธิบายและปฏิบัติตามคำสั่งหรือข้อเสนอแนะ

2) สาระที่ 2 การเขียน มีมาตรฐานการเรียนรู้ คือ ใช้กระบวนการเขียนเพื่อการสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบ บต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและ รายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ กำหนดให้ ป .1 คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด และ เขียนสื่อสารด้วยคำและประโยคง่ายๆ และมีมารยาทในการเขียน ส่วนชั้น ป.2 ให้คัดลายมือตัวบรรจง เต็มบรรทัดเขียนเรื่องสั้นๆ เกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิต ไปจนถึงมีมารยาทในการเขียน และชั้น ป .3 คัด ลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยายเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างชัดเจน เขียนบันทึกประจำวัน ไป จนจนถึงมีมารยาทในการเขียน

1.3.3 บัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยช่วงชั้นที่ 1

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2531) ได้จัดทำบัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 บัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยฉบับนี้ เป็นผลจากการศึกษาคำพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โดยใช้กระบวนการวิจัยที่เป็นระบบ

บัญชีคำพื้นฐานดังกล่าวแบ่งออกเป็น 7 กลุ่ม คือ บัญชีคำชั้นเด็กเล็กมี 242 คำ บัญชีชั้น ป.1 มี 708 คำ บัญชีชั้น ป.2 มี 1,098 คำ บัญชีชั้น ป.3 มี 1,210 คำ บัญชีชั้น ป.4 มี 1,270 คำ บัญชีชั้น ป.5 มี 1,025 คำ และบัญชีชั้น ป.6 มี 952 คำ

ประโยชน์ของบัญชีคำพื้นฐาน นั้น ใช้ในการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทย ในแง่ของการกำหนด เนื้อ คือการกำหนดคำที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยแต่ละระดับชั้น ใช้ในการพัฒนาหนังสือเรียน แบบฝึกหัด และหนังสือเสริมประสบการณ์ต่างๆ โดยการนำคำไปใช้แต่งหนังสือและฝึกฝนทักษะ และใช้ในการจัดทำและพัฒนาสื่อการเรียนการสอนภาษาไทยที่จำเป็น เช่น บัตรคำ แผนภูมิเสริม ประสบการณ์ และสร้างเรื่องราวในการแสดงหุ่น การเล่นเกมแบบ และบทบาทสมมติ

กล่าวเฉพาะรายละเอียดของบัญชีคำสำหรับชั้นเด็กเล็กถึงชั้น ป.3 เพื่อเป็นความรู้พื้นฐาน สำหรับการวิจัย กล่าวคือบัญชีคำชั้นเด็กเล็ก มีจำนวนทั้งสิ้น 242 คำ จำแนกเป็นคำนาม จำนวน 175 คำ จัดประเภทของคำได้ 12 หมวด คือ หมวดที่เกี่ยวกับตำแหน่ง-อาชีพมี 22 คำ คำเครือญาติมี 14 คำ อวัยวะมี 22 คำ เครื่องแต่งกาย-เครื่องนอนมี 11 คำ ดอกไม้ มี 4 คำ ผลไม้ มี 18 คำ ผักมี 10 คำ อาหารมี 12 คำ สัตว์มี 25 คำ สิ่งของ มี 27 คำ พาหนะ มี 4 คำ สถานที่มี 12 คำ คำกริยา คำเชื่อม และคำอื่นๆ 61 คำ

บัญชีคำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีจำนวนทั้งสิ้น 708 คำ มีลักษณะเป็นคำเดี่ยวง่าย ทั้งหมด ส่วนบัญชีคำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีจำนวนทั้งสิ้น 1,097 คำ เป็นคำเดี่ยวง่าย จำนวน 356 คำ คำประสมง่าย จำนวน 414 คำ และคำเดี่ยวยาก จำนวน 327 คำ และบัญชีคำพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวนทั้งสิ้น 1,210 คำ เป็นคำเดี่ยวง่าย จำนวน 340 คำ คำประสมง่าย จำนวน 288 คำ คำเดี่ยวยาก จำนวน 168 คำ และคำประสมยาก จำนวน 414 คำ

ตัวอย่าง คำในบัญชีคำชั้นเด็กเล็ก เช่น คำเรียก ตำแหน่ง-อาชีพ รวม 22 คำ ได้แก่ หมอ คน ตำรวจ พระ ครู เด็ก นักเรียน แม่ค้า ทหาร ชาวนา ในหลวง พระราชินี พระเจ้าอยู่หัว ผู้ชาย ผู้หญิง คำเรียกเครือญาติ รวม 14 คำ ได้แก่ พ่อ แม่ พี่ น้อง ตา เพื่อน ลุง ป้า น้า ยาย ลูก ย่า อา และป้า คำเรียกอวัยวะ รวม 22 คำ ได้แก่ มือ ขา ปาก ตัว ตา จมูก นม หน้า เท้า หู ฟัน นิ้ว คิ้ว คอ แขน ตีน หลัง หัวเข่า สะดือ ตัว หัว และผม คำเรียกเครื่องแต่งกาย-เครื่องนอน รวม 11 คำ ได้แก่ กางเกง เสื้อ เสื้อผ้า ผ้า หมวก เสื้อกันหนาว หมอน ผ้าห่ม มุ้ง เตี้ย และที่นอน คำเรียกดอกไม้ รวม 4 คำ ได้แก่ ดอกไม้ ดอกเข็ม กุหลาบ มะลิ คำเรียกผลไม้ รวม 18 คำ ได้แก่ กัลลวย แดงโม มะพร้าว ส้ม เงาะ มะละกอ ชมพู น้อยหน่า ฝรั่ง มะม่วง ลำไย ละมุด ส้มโอ ขนุน มะขาม ลางสาด องุ่น และมะยม

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2531) ได้มีข้อเสนอแนะในการนำบัญชีคำพื้นฐานไปใช้ ว่า บัญชีคำพื้นฐานในชั้นเด็กเล็ก หรือ บัญชีคำคั่นตา ซึ่งมีจำนวนคำทั้งสิ้น 242 คำ นั้น เป็นคำที่เด็กเล็กใช้พูดในชีวิตประจำวันที่มีความถี่สูงการนำคำคั่นตาไปสอนอ่าน ควรคัดเลือกคำที่ใช้บ่อยในห้องเรียน และในสถานการณ์ต่างๆ การกำหนดจำนวนคำไม่ควรมากเกินไป ควรอยู่ระหว่าง 100–150 คำ สำหรับการสอนอ่านคำคั่นตานี้ ไม่จำเป็นต้องให้นักเรียนอ่านแบบแจกลูกและสะกดคำหรือผันให้อ่านเป็นคำและเข้าใจความหมายของคำนั้นๆ นอกจากนี้ บัญชีคำพื้นฐานในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1–3 ซึ่งมีจำนวนคำทั้งสิ้น 3,016 คำ เป็นคำที่ทดสอบความยากง่ายในการอ่านและการเขียนมาแล้ว โดยคัดเลือจากจำนวนคำของบัญชีคำแต่ละชั้นซึ่งนักเรียนใช้พูดในชีวิตประจำวันที่มีความถี่สูง ดังนั้นคำเหล่านี้จึงเป็นคำที่ควรเรียนในชั้นต่างๆ ตามที่กำหนด แต่การพิจารณานำคำไปใช้ในแต่ละชั้นควรพิจารณาคัดเลือกอีกครั้งหนึ่ง โดยพิจารณาคำที่จำเป็นต้องใช้ในท้องถิ่นนั้นๆ และตามสถานการณ์ต่างๆ รวมทั้งพิจารณากำหนดจำนวนคำให้เหมาะสม ทั้งนี้คำที่กำหนดใช้ในบัญชีคำพื้นฐานแต่ละชั้น ไม่ควรถือเป็นหลักตายตัวมากนักควรปรับปรุงได้ตามความเหมาะสม คำในบัญชีคำชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อาจปรับมาใช้ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้ ทั้งนี้ควรพิจารณาคำความยากของการอ่านและการเขียนด้วย เพื่อให้การใช้คำเหมาะสมกับวัยและตามลำดับขั้นการเรียนรู้ของนักเรียน สำหรับคำบางคำที่ยากมาก แต่มีความจำเป็นต้องใช้ในระดับชั้นนั้นๆ ก็อาจนำมาใช้ได้ แต่ควรจะได้ชี้แจงให้ผู้สอนทราบว่าเป็นคำที่ยากสำหรับชั้นนั้นๆ พร้อมทั้งเสนอแนะวิธีสอนไว้เป็นพิเศษด้วย ในส่วนของเขตการศึกษาแต่ละเขตหรือจังหวัดต่างๆ ควรนำคำจากบัญชีคำพื้นฐานในระดับชั้นต่างๆ ไปทดสอบค่าความยากของการอ่านและเขียนเพื่อจัดทำบัญชีคำอ่านและคำเขียนในเขตการศึกษาหรือจังหวัดของตน และนำไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และการนำคำจากบัญชีคำพื้นฐานเหล่านี้ไปใช้ในการสร้างสื่อการเรียนการสอนในกลุ่มประสบการณ์ต่างๆ นอกจากจะใช้คำจากบัญชีคำพื้นฐานแล้ว ควรพิจารณานำคำที่ใช้เฉพาะกลุ่มประสบการณ์นั้นๆ มาใช้ประกอบด้วย

2. งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทย

การเรียนการสอนภาษาไทยมีการวิจัยไว้หลายแง่มุม ทั้งด้านภาษา วรรณกรรม การใช้ภาษา แต่ในการวิจัยครั้งนี้จะกล่าวการเรียนการสอนภาษาไทยในด้านที่เป็นปัญหา โดยจะเน้นในเรื่องการอ่าน โดยเฉพาะ

ในด้านการสอนที่เป็นปัญหานั้น วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2540) ทำวิจัยเรื่อง **ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2540 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคาม** โดยกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยไว้ 2 ประการ ได้แก่ เพื่อศึกษาปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยภาพรวมและรายได้ และประการที่สองเพื่อเปรียบเทียบปัญหาการ

จัดการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่จบวิชาเอกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างวิจัยได้แก่ครูภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคาม ปีการศึกษา 2540 จำนวน 193 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลได้แก่แบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

ผลการวิจัยสรุปได้ 3 ด้านหลักๆ ด้านแรกระดับปัญหาการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาของครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่าเป็นปัญหาระดับกลางเมื่อพิจารณาทางด้านได้พบปัญหาในระดับมาก 2 ด้าน คือ ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการวัดประเมินผล ส่วนปัญหาระดับกลางคือ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนและด้านหลักสูตร ผลการเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ของครูประถมศึกษาซึ่งจบวิชาเอกที่แตกต่างกัน โดยภาพรวมนั้นปัญหาจะไม่แตกต่างกัน แต่ปัญหารายด้านที่พบมีหลากหลาย เช่น ปัญหาของครูที่จบวิชาเอกต่างกันมีกิจกรรมการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน และการใช้สื่อการเรียนการสอนก็แตกต่างกันด้วย ส่วนด้านที่สามเป็นการวิเคราะห์แบบสอบถามปลายเปิด

ในเรื่องของการอ่าน กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2544) ทำวิจัยเรื่อง **การศึกษาสภาพการอ่านของนักเรียนและการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านในโรงเรียน** โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการอ่านของนักเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา และเพื่อศึกษาการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านในโรงเรียนของครูประถมศึกษา ครูมัธยมศึกษา และครูบรรณารักษ์ ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยนั้นอยู่ในช่วงภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ของโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาสังกัดคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กรมสามัญศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน โรงเรียนสังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา กรมการปกครอง และกรุงเทพมหานคร จำนวน 116 โรงเรียน ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามจำนวน 5 ฉบับ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการวิจัยสรุปได้ว่านักเรียนประถมศึกษาและมัศึกษามีความสนใจในการอ่านหนังสือมาก แต่จะแตกต่างกันในเรื่องกิจกรรมและจุดมุ่งหมายในการอ่าน ซึ่งจำแนกได้ 6 กลุ่ม

นักเรียนทั้งประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่สนใจอ่านหนังสือมากถึงร้อยละ 94.99-97.00 เนื่องจากหนังสือนั้นจะช่วยเพิ่มพูนความรู้และให้ความสนุกสนาน ส่วนร้อยละ 3 ที่ไม่อ่านหนังสือเนื่องจากไม่มีเวลาอ่านหนังสือ อ่านไม่คล่อง และอ่านไม่เข้าใจ เรื่อง ในส่วนของครูประถมศึกษาและมัศึกษานั้น จะมีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี ครูประถมศึกษาไม่เคยได้รับการอบรมเรื่องการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน แต่ครูมัธยมศึกษาได้รับการอบรมการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน สำหรับครูบรรณารักษ์นั้น ในระดับประถมศึกษาจะไม่มีคุณวุฒิปริญญาตรีทางบรรณารักษศาสตร์ แต่ครูมัธยมศึกษาจะมีคุณวุฒิดังกล่าว ครูบรรณารักษ์ทั้ง 2 ระดับจะไม่เคยได้รับการอบรมส่งเสริมการอ่าน แต่เคยไปศึกษาดูงานและมีประสบการณ์เคยทำงานห้องสมุดมานาน

นอกจากนี้ จเร ฤทธิ์แก้ว (2548) ทำสารนิพนธ์เรื่องการศึกษาทักษะการอ่านภาษาไทยของ **เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน** การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน กลุ่มนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ในการเก็บรวบรวม ข้อมูลนั้นจะต้องเป็นเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านและศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนวังน้ำเย็น จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 1 คน จากการศึกษา นั้นสรุปได้ว่าเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการอ่าน ภาษาไทยหลังการสอนโดยใช้วิธี จัดประสบการณ์ทางการอ่านสูงกว่าก่อนการสอน สารนิพนธ์นี้ช่วยให้ เห็นถึงว่าการจัดประสบการณ์ทางการอ่านจะช่วยพัฒนาเด็กนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านได้

งานวิจัยอีกเรื่องหนึ่งของ กระทรวงศึกษาธิการ โดยสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2550) เรื่อง **รายงานการศึกษานวัตกรรมที่ใช้ แก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอนอ่านภาษาไทย** เพื่อศึกษาสภาพและสาเหตุของปัญหาที่ เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนอ่านภาษาไทยและเพื่อนำเสนอตัวอย่างนวัตกรรมที่ใช้แก้ปัญหา เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนอ่านภาษาไทย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยประชากร ในการวิจัยคือวิทยานิพนธ์ ตำรา บทความ และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมการแก้ปัญหาการอ่าน ภาษาไทย ตีพิมพ์ในช่วงปี 2535-2549 ผลการวิจัยสรุปได้ 2 ด้านหลัก ได้แก่ สภาพและสาเหตุของ ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนอ่านภาษาไทย และตัวอย่างนวัตกรรมที่ใช้แก้ปัญหา เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนอ่านภาษาไทย จำแนกได้ 4 ด้าน คือ นวัตกรรมที่ใช้แก้ปัญหา เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนอ่านภาษาไทยในระดับการรับรู้และเข้าใจความหมายของคำ ประโยค และสำนวน , นวัตกรรมที่ใช้แก้ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนอ่านภาษาไทยในระดับการจ ับใจความ, นวัตกรรมที่ใช้แก้ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนอ่านภาษาไทยในระดับการตีความ และนวัตกรรมที่ใช้แก้ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนอ่านภาษาไทยในระดับการวิเคราะห์วิจารณ์

โดยสรุป เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับ โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน -เบ็ตตี้ดูเมน ทั้งที่เป็น บริบทโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน -เบ็ตตี้ดูเมน ได้แก่ ประวัติโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน -เบ็ตตี้ดูเมน ปรัชญา ครูและนักเรียน การจัดการเรียนการสอน และบริบทชุมชน และงานวิจัยที่เกี่ยวกับ โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน กลุ่มระบบการจัดการเรียนการสอนเชิงคุณภาพ และกลุ่ม กระบวนการเรียนการสอนเชิงพัฒนา จะช่วยให้รู้และเข้าใจบริบทของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน โดยทั่วไป และเฉพาะพื้นที่วิจัยคือโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อันจะเป็นแนวคิดในการ วิจัยเพื่อค้นหาสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหา อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ รวมทั้ง บริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มี ประสิทธิภาพต่อไป

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับ การเขียนการอ่านคำไทย ในส่วนของ หลักการเขียนการอ่านคำไทย รวมทั้งงานวิจัยและนวัตกรรมเกี่ยวกับการเขียนการอ่านคำไทย ทั้งกลุ่มงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเขียนการอ่าน-พูดออกเสียงคำ และกลุ่มนวัตกรรมที่เกี่ยวกับการเขียน การอ่าน- พูดออกเสียงคำ ตลอดจนเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทย เกี่ยวกับหลักการสอน แบบเรียน หลักสูตร และมาตรฐานการเรียนรู้อาษาไทย หลักการสอนวิชาภาษาไทย แบบเรียนวิชาภาษาไทย หลักสูตร และมาตรฐานการเรียนรู้อาษาไทย และงานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทย ก็จะเป็นแนวคิดสำคัญที่จะใช้ประกอบแนวคิดหลักที่ใช้ในการวิจัย ทำให้คำตอบของการวิจัยมีความเที่ยงตรง และได้คำตอบที่ต้องการ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน : กรณีศึกษา โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน พื้นที่วิจัยคือโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน ตำบลผาซางน้อย อำเภอปง จังหวัดพะเยา มีกระบวนการวิจัย 3 ระยะ ดังนี้

1. ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน
2. ระยะที่ 2 ศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้
3. ระยะที่ 3 ศึกษาบริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ เพื่อแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน

การศึกษาในระยะที่ 1 เป็นการศึกษาสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน และครู โดยศึกษาถึงสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในมุมมองของนักเรียน สภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในมุมมองของครู ศักยภาพของผู้เรียนโดยการประเมินตนเอง และศักยภาพของผู้เรียนโดยการประเมินของครู การศึกษาดังกล่าวเป็นการจัดเก็บข้อมูลในเชิงปริมาณและคุณภาพเพื่อนำเสนอสภาพปัญหาได้อย่างชัดเจนและเป็นรูปธรรมโดยผ่านกระบวนการวิจัย 4 ประเด็นหลัก คือ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครู/ผู้บริหาร และนักเรียน โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน สังกัดกองกำกั บการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 จำนวนทั้งสิ้น 96 คน แบ่งออกเป็นครู/ผู้บริหาร จำนวน 10 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 86 คน

ผู้วิจัยใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง ตัวแปรที่ศึกษา นั้น ประกอบด้วย ตัวแปรต้น ได้แก่ ความคิดเห็นของกลุ่มเป้าหมายเกี่ยวกับปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ และตัวแปรตาม ได้แก่ สภาพปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในประเด็น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึง 2 ประเด็น คือ ประเภทของเครื่องมือในการวิจัย การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย ดังนี้

2.1 ประเภทของเครื่องมือในการวิจัย

การวิจัยระยะที่ 1 ผู้วิจัยใช้เครื่องมือวิจัย 2 ชนิด คือแบบสำรวจสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นครู/ผู้บริหาร และแบบสำรวจสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียน เครื่องมือแต่ละชนิดมีรายละเอียดดังนี้

2.1.1 แบบสำรวจสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตล็ดดูเมนจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็น ครู/ผู้บริหาร จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ แบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถาม มีข้อความถาม จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 สภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีข้อความถาม จำนวน 14 ข้อ

ตอนที่ 3 ศักยภาพของผู้สอน มีข้อความถาม จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 4 การบริหารจัดการ มีข้อความถาม จำนวน 3 ข้อ

2.2.2 แบบสำรวจสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตล็ดดูเมนจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียน จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถาม มีข้อความถาม จำนวน 2 ข้อ

ตอนที่ 2 สภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีข้อความถาม จำนวน 14 ข้อ

ตอนที่ 3 ศักยภาพของผู้เรียน มีข้อความถาม จำนวน 4 ข้อ

2.2 การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

แบบสำรวจสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ 2 ฉบับ ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีการสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

2.2.1 แบบสำรวจสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ของครู/ผู้บริหาร มีขั้นตอนการสร้าง 7 ขั้นตอน ดังนี้

1) ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เอกสารคู่มือการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผลการเรียนรู้ที่ คาดหวังรายปี คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะทำการวิจัย

2) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการ แนวคิดเกี่ยวกับวิธีการสร้างแบบสำรวจ เพื่อให้เกิดความถูกต้องตามหลักการของแบบสำรวจแบบประมาณค่า (rating-scales) ของลิเคิร์ต (R.A. Likert) (วิราพร พงศ์อาจารย์, 2541) โดยให้ความหมายของคะแนน ดังนี้

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง

2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

3) กำหนดกรอบเนื้อหาการสำรวจ

4) ดำเนินการสร้างแบบสำรวจ แบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถาม มีข้อคำถาม จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 สภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีข้อคำถาม จำนวน 14 ข้อ

ตอนที่ 3 ศักยภาพของผู้สอน มีข้อคำถาม จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 4 การบริหารจัดการ มีข้อคำถาม จำนวน 3 ข้อ

5) นำแบบสำรวจ ที่สร้างขึ้น สนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความตรงของเนื้อหา ซึ่งผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย

(1) ผศ.ดร.ราชันย์ นิลวรรณภา ภาควิชาภาษาไทย และภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

(2) ผศ.ดร.กัลยา กุลสุวรรณ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาไทย ค ณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

(3) อ.ดร.สมัย วรรณอุตร สถาบันวิจัยศิลปะและวัฒนธรรมอีสาน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญจะพิจารณาให้คะแนน โดยกำหนดเกณฑ์ (สมนึก ภัทธิยธนี, 2546) ให้คะแนนเท่ากับ + 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ ให้คะแนนเท่ากับ 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์หรือไม่ และ ให้คะแนนเท่ากับ -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามวัดไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

$$\text{จากนั้นก็จะคำนวณโดยใช้สูตร } IOC = \frac{\sum X}{N}$$

IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ใช้เกณฑ์พิจารณาค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปถือว่าเป็นประเด็น เนื้อหาที่มีความตรงสามารถนำไปใช้ได้ จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญปรากฏว่า แบบสำรวจ มีค่า IOC ระหว่าง 0.67-1.00 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดและสามารถนำไปใช้ได้

6) นำแบบสำรวจที่ผ่านการประเมินความสอดคล้อง จากผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลองสอบถาม (try out) กับครู โรงเรียนบ้านร่องห้าและโรงเรียนบ้านป่าคา ภาคเรียนที่1 ปีการศึกษา 2557 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เขต8 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน มาวิเคราะห์หาค่าความหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ (reliability) โดยใช้สูตร สัมประสิทธิ์ครอนบาคัลฟา (วาริ เพ็งสวัสดิ์. 2551. 260) ดังนี้

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ	α	แทน ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาในที่นี้คือค่าความเชื่อมั่น
	S_i^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนนการตอบแต่ละข้อ
	S_t^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

แบบทดสอบที่มีค่าความเชื่อมั่น 0.70 ขึ้นไป ถือว่าใช้ได้ (บุญชม ศรีสะอาด , 2537)
จากการทดลองพบว่าแบบสำรวจ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.837 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้

7) นำแบบประเมินมาจัดทำเป็นฉบับสมบูรณ์

2.2.2 แบบสำรวจสภาพปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตล็ดคูเมนจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียน มีขั้นตอนการสร้าง 7 ขั้นตอน มีรายละเอียดดังนี้

- 1) ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เอกสารคู่มือการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 มาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้และการเรียนรู้ที่จะวิจัย
- 2) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการ แนวคิดเกี่ยวกับวิธีการสร้างแบบสำรวจเพื่อให้เกิดความถูกต้องตามหลักการของแบบสำรวจแบบประมาณค่า (rating-scales) ของลิเคิร์ต (วิราพร พงศ์อาจารย์, 2541) โดยให้ความหมายของคะแนน ดังนี้

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

3) กำหนดกรอบเนื้อหาการสำรวจ

4) ดำเนินการสร้างแบบสำรวจ แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถาม มีข้อคำถาม จำนวน 2 ข้อ

ตอนที่ 2 สภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีข้อคำถาม จำนวน 14 ข้อ

ตอนที่ 3 ศักยภาพของผู้เรียน มีข้อคำถาม จำนวน 4 ข้อ

5) นำแบบสำรวจ ที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความตรงของเนื้อหา ซึ่งผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย

(1) ผศ.ดร.ราชันย์ นิลวรรณภา ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

(2) ผศ.ดร.กัลยา กุลสุวรรณ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

(3) อ.ดร.สมัย วรรณบุตร สถาบันวิจัยศิลปะและวัฒนธรรมอีสาน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญจะพิจารณาให้คะแนน โดยกำหนดเกณฑ์ ดังนี้ (ภักดิ์ 2546)

ให้คะแนนเท่ากับ + 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนนเท่ากับ 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์หรือไม่

ให้คะแนนเท่ากับ - 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อความวัดไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

แล้วคำนวณโดยใช้สูตร
$$IOC = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความกับวัตถุประสงค์

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ใช้เกณฑ์พิจารณาค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ถือว่าเป็นประเด็น เนื้อหาที่มีความตรงสามารถนำไปใช้ได้ จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญปรากฏว่า แบบสำรวจ มีค่า IOC ระหว่าง 0.67–1.00 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดสามารถนำไปใช้ได้

6) นำแบบสำรวจที่ผ่านการประเมินความสอดคล้อง จากผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลองสอบ (try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1–6 โรงเรียนบ้านร่องห้า ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เขต 8 ภาคเรียนที่ 1 ที่ไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง ที่ผ่านการเรียนเนื้อหาปกติในชั้นเรียนแล้วนำผลการทดลอง มาวิเคราะห์หาค่าความหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ (reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ครอนบาคอัลฟา (วาริเพ็งสวัสดิ์. 2551. 260) ดังนี้

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาในที่นี้คือค่าความเชื่อมั่น

S_i^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนการตอบแต่ละข้อ

S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

แบบทดสอบที่มีค่าความเชื่อมั่น 0.70 ขึ้นไป ถือว่าใช้ได้ (บุญชม ศรีสะอาด , 2537) จากการทดลองพบว่าแบบสำรวจ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.837 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้

7) นำแบบประเมินมาจัดทำเป็นฉบับสมบูรณ์

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีรายละเอียดในการดำเนินการดังนี้

3.1 ผู้วิจัยดำเนินการติดต่อประสานงานกับ กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 เพื่อขอดำเนินการวิจัยเกี่ยวกับสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้

3.2 ผู้วิจัยดำเนินการสำรวจสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ของครู/ผู้บริหาร จำนวน 1 ฉบับ โดยใช้แบบสำรวจแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

3.3 ผู้วิจัยดำเนินการสำรวจสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ของนักเรียน จำนวน 1 ฉบับ โดยใช้แบบสำรวจแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

3.4 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผลการวิจัย

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยกระบวนการแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืน : กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้อง โดยมีเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

4.1 เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

จากเครื่องมือวิจัยทั้ง 2 ชุด ดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีเกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

4.4.1 วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบสำรวจสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ของครู/ผู้บริหาร จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ และแบบสำรวจสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน โดยความสอดคล้องระหว่างประเด็นสัมภาษณ์ /ข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (index of item objective congruence: IOC) ประเด็นสัมภาษณ์/ข้อคำถามที่มีค่าความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป สามารถนำไปใช้ได้

4.4.2 วิเคราะห์หาสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของครู/ผู้บริหาร จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ และสำรวจสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับโดยหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีเกณฑ์การแปลความหมาย 5 ระดับ ตามเกณฑ์ของ (บุญชม ศรีสะอาด. 2537) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51–5.00 หมายถึง มีระดับสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้มากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51–4.50 หมายถึง มีระดับสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้มาก

ค่าเฉลี่ย 2.51–3.50 หมายถึง มีระดับสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51–2.50 หมายถึง มีระดับสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนได้น้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00–1.50 หมายถึง มีระดับสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนได้น้อยที่สุด

4.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล 4 สูตร ดังนี้

4.2.1 ค่าเฉลี่ย (mean) โดยใช้สูตร ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมคะแนนของระดับนั้น ๆ
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

4.2.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) โดยใช้สูตร ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด
 $\sum x^2$ แทน ผลรวมของคะแนนของระดับนั้น ๆ ยกกำลังสอง
 $(\sum x)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนของระดับนั้น ๆ ทั้งหมดยกกำลังสอง

4.2.3 การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการหาดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตร (สมนึก ภัททิยธนี, 2546) ดังต่อไปนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับ
 จุดประสงค์การเรียนรู้
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

4.2.4 การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ (reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ครอนบาคัลฟา (วาโร เพ็งสวัสดิ์. 2551. 260) ดังนี้

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาในที่นี้คือค่าความเชื่อมั่น
 S_i^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนการตอบแต่ละข้อ
 S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

ระยะที่ 2 ศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้

การวิจัยระยะที่ 2 ศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อค้นหา กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบัตติดูเมนตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ปัญหานิดเดียวของศิวกันท์ ปทุมสูติ (2554) ในกระบวนการวิจัยมีข้อมูลการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ข้อมูลการวิจัย

ในการวิจัยระยะที่ 2 นี้ ผู้วิจัยใช้ข้อมูลเชิงคุณภาพที่เป็นข้อมูลปฐมภูมิ ซึ่งเป็นข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้รู้และเชี่ยวชาญกับเรื่องที่วิจัย นอกจากนี้ยังใช้ข้อมูลทุติยภูมิ ซึ่งเป็นเอกสารรายงานผลการดำเนินการประกอบการศึกษาวิจัย ดังนี้

1.1 ข้อมูลปฐมภูมิ

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์บุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน และผู้ดำเนินงานเกี่ยวกับปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้โดยตรง ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1.1.1 ผู้ทำงานเกี่ยวข้องกับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ได้แก่ ท.ปรีชา วังจินาผู้บัญชาการกองร้อยตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 ผู้บุกเบิกการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนในเขตพื้นที่ภาคเหนือ

1.1.2 ผู้บริหารและครูโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบัตติดูเมน ได้แก่ ร.ต.อ.อารี พุนอินทร์ ผู้เป็นครูใหญ่ ด.ต.หญิงรุจิรา อินสมบัติ และ ส.ต.อ.สิริวิชญ์ อุดวัน ครูสังกัดโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบัตติดูเมน ผู้รับผิดชอบและดำเนินโครงการ **อ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา**

1.1.3 นักวิชาการด้านภาษาไทย ได้แก่ ผศ.ศิวกันท์ ปทุมสูติ นักวิชาการที่กองร้อยตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 เชิญให้มาเป็นที่ปรึกษาและผู้ประเมิน โครงการ **อ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา** ของโรงเรียนในสังกัดกองร้อยตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 ในเขตพื้นที่ภาคเหนือ และของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบัตติดูเมน นอกจากนี้ยังเป็นวิทยากรให้ความรู้และแนะนำการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก่โรงเรียน โดยเฉพาะระดับประถมศึกษาทั่วประเทศด้วย

1.2 ข้อมูลทุติยภูมิ

การวิจัยครั้งนี้ นอกจากจะใช้ข้อมูลปฐมภูมิดังกล่าวข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยยังใช้ข้อมูลทุติยภูมิ ซึ่งเป็นเอกสารการดำเนินโครงการ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1.2.1 สรุปผลการดำเนินโครงการอ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนมัตตี่คูเมน ซึ่งเป็นโครงการที่ดำเนินการในช่วงระหว่าง 2 พฤศจิกายน 2555–22 มีนาคม 2556) และ 21 พฤษภาคม 2556–10 ตุลาคม 2556 ในการกำกับดูแลของ กองร้อยตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 มี ผศ.ศิวกันท์ ปทุมสูติ เป็นผู้ติดตามประเมินผล โครงการนี้ได้รับการสนับสนุนจากมูลนิธิพลังที่ยั่งยืน บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน)

1.2.2 สรุปผลการดำเนินงาน โครงการอ่านออกเขียนได้เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ประจำปีการศึกษา 2556 ของกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนภาค 3 กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยระยะที่ 2 เพื่อศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ นั้น มี 2 ชนิด คือ เครื่องมือเก็บข้อมูล และเครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 เครื่องมือเก็บข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยระยะนี้ชุดหนึ่งเป็นข้อมูลที่ได้มาจากการสัมภาษณ์และอีกชุดหนึ่งเป็นข้อมูลที่อยู่ในเอกสารรายงานสรุปผลการดำเนินโครงการ เครื่องมือที่จะใช้เก็บข้อมูลดังกล่าวเพื่อการวิจัยนั้นจึงมีทั้งแบบสัมภาษณ์และแบบบันทึกข้อมูล อย่างไรก็ตามเครื่องมือดังกล่าวมีกระบวนการ 3 ขั้นตอน ได้แก่ การสร้างเครื่องมือ การประเมินคุณภาพเครื่องมือ และการพัฒนาเป็นเครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัย มีรายละเอียดดังนี้

2.1.1 การสร้างเครื่องมือ ตามที่กล่าวแล้วว่าข้อมูลในการวิจัยระยะนี้ประกอบด้วยข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์และข้อมูลที่รวบรวมไว้ในเอกสารรายงานการดำเนินโครงการ ดังนั้นการสร้างเครื่องมือเก็บข้อมูลจึงสร้างขึ้น 2 ประเภท ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ และแบบบันทึกข้อมูล ดังนี้

1) แบบสัมภาษณ์ เป็นการใช้แบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง (Standardized interview) โดยผู้วิจัยจะคิดประเด็นคำถามไว้แล้ว ประกอบด้วยข้อมูล 2 ส่วน คือ ข้อมูลส่วนต้น และข้อมูลส่วนประเด็นคำถาม มีรายละเอียดดังนี้

แบบสัมภาษณ์ผู้บริหารผู้บริหารและครูโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน
โครงการวิจัยเรื่อง “กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน:
กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน

ข้อมูลส่วนตัว

ชื่อ-สกุล.....อายุ.....ปี
 สถานที่ทำงาน..... ตำแหน่ง.....เป็นเวลา.....ปี
 คุณวุฒิการศึกษาสูงสุด..... ภูมิลำเนา.....

ประเด็นคำถาม

1. ที่มาและความสำคัญของโครงการอ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา การสนับสนุนจากมูลนิธิพลังที่ยั่งยืน บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) ตลอดจนการเข้ามาติดตามและประเมินผลของ ผศ.ศิวกานท์ ปทุมสูติ

.....

2. ขั้นตอนการดำเนินงาน ทั้งระยะเริ่มต้นและเตรียมการ ระยะดำเนินงาน และระยะสรุปและประเมินผล

.....

3. ปัญหาและการแก้ปัญหา ซึ่งเกิดขึ้นในระยะเริ่มต้นและเตรียมการ ระยะดำเนินงาน และระยะสรุปและประเมินผล และปัญหาลักษณะอื่น

.....

4. ความสำเร็จที่ได้รับ ทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ

.....

5. แนวทางการพัฒนาเพื่อขยายผลสู่โครงการอื่น อาทิ รักการอ่าน พัฒนาทักษะการสื่อสาร

.....

6. อื่นๆ โปรดระบุ

.....

2) แบบบันทึกข้อมูล ผู้วิจัยออกแบบแบบบันทึกข้อมูล เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์แบบสรุปผลการดำเนิน โครงการอ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน โดยใช้โปรแกรมไมโครซอฟต์ เวิร์ด (Microsoft word) 97-2003 จัดทำเป็นตารางบันทึกข้อมูล 3 ระยะ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ระยะเริ่มต้นและเตรียมการ		
กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ	รายละเอียดกิจกรรม	ผู้รับผิดชอบ
ระยะดำเนินงาน		
กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ	รายละเอียดกิจกรรม	ผู้รับผิดชอบ
ระยะสรุป		
กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ	รายละเอียดกิจกรรม	ผู้รับผิดชอบ

2.1.2 การประเมินคุณภาพเครื่องมือ เครื่องมือเก็บข้อมูลทั้ง 2 ชุด ที่จัดทำไว้ นั้น ผู้วิจัย ดำเนินการให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านภาษาไทย 3 คน ได้ตรวจสอบเพื่อหาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ (IOC: Index of item objective congruence) ผู้ทรงคุณวุฒิและผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือ มีดังนี้

1) ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ประกอบด้วย

(1) ผศ.ดร.ราชันย์ นิลวรรณภา ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

(2) ผศ.ดร.กัลยา กุลสุวรรณ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

(3) อ.ดร.สมัย วรรณอุตร สถาบันวิจัยศิลปะและวัฒนธรรมอีสาน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

2) ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือ หลังจากให้ผู้ทรงคุณวุฒิได้ตรวจสอบเครื่องมือ เก็บข้อมูลดังกล่าวแล้ว ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้มาคำนวณหาค่า IOC โดยใช้เกณฑ์ 2 ข้อ คือ

ค่าคะแนนสรุปการวิเคราะห์แบบประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50-1.00 มีค่าความเที่ยงตรง ดังนั้นแบบเก็บข้อมูลดังกล่าวมีคุณภาพใช้เก็บข้อมูลวิจัยได้

2.2 เครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยระยะนี้ ซึ่งเน้นการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ มุ่งหาประเด็น จัดลำดับขั้นตอน และศึกษารายละเอียดของการดำเนินงาน อย่างไรก็ตามเครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูลจะมี 2 ลักษณะ คือแนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์ และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ดังนี้

2.2.1 แนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์ ในการวิเคราะห์ข้อมูลนี้ผู้วิจัยใช้แนวคิดเรื่องการคิดเชิงวิเคราะห์และสังเคราะห์ของ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2553: 2554) เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์รูปแบบ ลักษณะ และขั้นตอนการดำเนิน โครงการ **อ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา** ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบึงเตี้ยคูเมน

การคิดเชิงวิเคราะห์และสังเคราะห์ เป็นการใช้ระบบคิดใคร่ครวญแยกองค์ประกอบของเหตุการณ์ งาน หรือกิจกรรมออกเป็นส่วนๆ เพื่อศึกษาให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ จากนั้นจึงนำเอาองค์ประกอบนั้นมาสร้างสรรค์สร้างชิ้นใหม่ภายใต้โครงร่างใหม่ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2.2.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ เพื่อประกอบการนำเสนอข้อมูลนั้น ผู้วิจัยจะใช้วิธีการแจกแจง ความถี่ (Frequency) แล้วหาค่าร้อยละ (Percentage) ใช้สูตรในการคำนวณหาค่าร้อยละมีดังนี้

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนที่ปรากฏ}}{\text{จำนวนเต็ม}} \times 100$$

3. การเก็บข้อมูล

เครื่องมือเก็บข้อมูลทั้ง 2 ชนิด คือแบบสัมภาษณ์ และแบบบันทึกข้อมูลในการวิจัยระยะที่ 2 นี้มีกระบวนการเก็บข้อมูลโดยใช้เครื่องมือดังกล่าวที่แตกต่างกัน

การเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์จะใช้แบบสัมภาษณ์ ซึ่งจัดทำไว้แล้ว โดยสอบถามผู้ให้ข้อมูลตามประเด็นที่จัดเตรียมไว้ เมื่อผู้ให้ข้อมูลตอบหรืออธิบายคำถาม ผู้วิจัยจะบันทึกรายละเอียดลงในแบบสัมภาษณ์ ขณะเดียวกันก็จะมีการบันทึกเทปการสัมภาษณ์ไว้ด้วย

ในการเก็บข้อมูลรายละเอียดในการดำเนินโครงการ **อ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา** ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบึงเตี้ยคูเมน ซึ่งจัดทำเป็นรายงานสรุปผลการดำเนินโครงการอย่างละเอียดสมบูรณ์นั้น ผู้วิจัยจัดประชุมคณะดำเนินงานวิจัย ร่วมกันศึกษาวิเคราะห์รายงานสรุปผลการดำเนินโครงการ ร่วมกันแสดงความคิดเห็นและสรุปผล แล้วบันทึกข้อมูลลงในแบบบันทึกข้อมูลที่จัดเตรียมไว้

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลนั้นจะใช้กระบวนการพรรณนาวิเคราะห์ (descriptive analysis) และมีค่าสถิติประกอบการวิเคราะห์

ระยะที่ 3 ศึกษาบริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน

การศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อค้นหากระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้แ่งยนิตเดียว ” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) โดยมีประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1.1 ประชากร

ประชากรในการวิจัยระยะนี้ ได้แก่ นักเรียน โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน ชั้นปีที่ 2-6 ที่เคยเข้าร่วมโครงการอ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา ในระหว่างวันที่ 12 พฤศจิกายน 2555-22 มีนาคม 2556) และวันที่ 21 พฤษภาคม 2556-10 ตุลาคม 2556 และเป็นนักเรียนที่เรียนอยู่ตามปกติในปีการศึกษา 2557 จำนวน 35คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

ประชากรจำนวน 35 คน ตามที่กล่าวในข้างต้น ในวันที่คณะผู้วิจัยลงไปเก็บข้อมูลนั้น ช่วงแรกที่เก็บข้อมูลการเขียน มีจำนวนนักเรียนครบทั้ง 35 คน ครั้นเมื่อเก็บข้อมูลการอ่าน มีนักเรียน 34 คน เพราะนักเรียน 1 คน หนีไปจึงไม่อาจทำการทดสอบเก็บข้อมูลได้ รายละเอียดและจำนวนกลุ่มตัวอย่างมีดังนี้

ลำดับ	นักเรียนระดับชั้น	การเขียน (คน)	การอ่าน (คน)
1.	ประถมศึกษาปีที่ 3	3	5
2.	ประถมศึกษาปีที่ 4	14	15
3.	ประถมศึกษาปีที่ 5	11	8
4	ประถมศึกษาปีที่ 6	7	6
รวม		35	34

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยระยะนี้มีเครื่องมือที่ใช้ 2 ลักษณะ คือ เครื่องมือเก็บข้อมูล และเครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

2.1 เครื่องมือเก็บข้อมูล

การดำเนินการเกี่ยวกับเครื่องมือเก็บข้อมูลในการวิจัยระยะนี้ มีกระบวนการ 4 ขั้นตอน คือ การสร้างเครื่องมือ การประเมินคุณภาพเครื่องมือ การทดลองใช้เครื่องมือ และการพัฒนาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1.1 การสร้างเครื่องมือ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลมี 2 ชนิด คือ แบบทดสอบการเขียนคำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ประกอบด้วยคำทดสอบ 80 คำ และแบบทดสอบการอ่านคำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ประกอบด้วยคำทดสอบ 30 คำ มีกระบวนการดังนี้

1) หลักการคัดเลือกรายการคำ คัดเลือกจาก**บัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6** ของกระทรวงศึกษาธิการ (2556) โดยคำที่คัดเลือกมานั้นมีคุณสมบัติสอดคล้องกับแนวคิดของศิวากานท์ ปทุมสูติ(2554) เรื่องการแจกลูกสะกดคำ 4 ลักษณะ คือ

- (1) แม่ ก กา
- (2) ตัวสะกดคำเป็น
- (3) ตัวสะกดคำตาย
- (4) สระเปลี่ยนรูป สระลดรูป คำควบกล้ำ และคำอักษรนำ

2) ผู้คัดเลือกรายการคำ ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือจากครูผู้สอนวิชาภาษาไทยหรือครูผู้ทำหน้าที่ในการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนระดับชั้นประถมศึกษา จากโรงเรียนประถมศึกษาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพะเยา จำนวน 5 คน จาก 5 โรงเรียน โรงเรียนละ 1 คน ดังนี้

- (1) นางสาวพัชรา วิรัตน์เกษม ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านต้าดอนมูล
- (2) นางจิราพร คำสมุทร ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านไร่-สันป่าสัก
- (3) นางศิริวรรณ คำภีระ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านต้อม
- (4) นางสาวบังอร ศรีใจ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านร่องห้า
- (5) นางสาวลักษณ กิพงษ์ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านป่าคา

3) การจัดทำแบบทดสอบ จากรายการคำทั้ง 80 คำ จัดทำเป็นแบบทดสอบการอ่านกับการเขียนคำไทย 2 ชุด ดังนี้

(1) แบบทดสอบการเขียนคำไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา แบบทดสอบนี้ใช้ทั้ง 80 คำที่เลือกไว้ โดยแต่ละคำจะคิดและทำกรอบประโยคแล้วเว้นช่องว่างเอาไว้ให้นักเรียนเขียนเติมคำที่กำหนด ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความชัดเจนและไม่สับสน ตัวอย่างเช่น

1. ปีนี่แม่ขายข้าวได้.....มาก	(กำไร)
2. เขารู้สึก.....มากที่ได้รับเสด็จสมเด็จพระเทพฯ	(ปีติ)
3. แม่ร้องเพลง.....กล่อมน้อง	(ไอ้ละเห่)
4.ของฉันคือบ้านริมน้ำ	(เคหา)
5. คนไทยต้องไม่.....กัน	(ทะเลาะ)

(2) แบบทดสอบการอ่านคำไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา คณะครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษา ทั้ง 5 คน ร่วมกันพิจารณาและคัดเลือกคำจากรายการคำทั้ง 80 คำ มาจำนวน 30 คำ โดยมีคุณสมบัติรวม 4 ประการ คือ 1) แม่ ก กา 2) ตัวสะกดคำเป็น 3) ตัวสะกดคำตาย และ 4) สระเปลี่ยนรูป สระลดรูป คำควบกล้ำ และคำอักษรนำ จากนั้นผู้วิจัยจึงนำมาสร้างเป็นแบบทดสอบการอ่านคำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ตัวอย่างรายการคำที่คัดเลือกมา มีดังนี้

1. ไฉ้ละเห่	2. ระเกะระกะ
3. สไบ	4. นาฬิกา
5. โฉ่งฉ่าง	6. สวรรค์
7. จินตนาการ	8. วิญญาณ
9. ซ่อมแซม	10. คอมพิวเตอร์

ตัวอย่างแบบทดสอบการอ่านคำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา มีดังนี้

ลำดับ	รายการคำ	ลักษณะการอ่าน		
		ถูก	ผิด	จุดที่ผิด
1.	ไฉ้ละเห่			
2.	ระเกะระกะ			
3.	สไบ			
4.	นาฬิกา			
5.	โฉ่งฉ่าง			

2.1.2 การประเมินคุณภาพเครื่องมือเครื่องมือเก็บข้อมูลทั้ง 2 ชุด ที่จัดทำไว้นั้น ผู้วิจัยได้ขอความอนุเคราะห์ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ได้ตรวจสอบเพื่อหาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ (IOC: Index of item objective congruence) ผู้ทรงคุณวุฒิและผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือ มีดังนี้

1) ผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านภาษาไทย 3 คน ประกอบด้วย

(1) ผศ.ดร.สมเกียรติ รักษ์มณี ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

(2) ผศ.ดร.กัลยา กุลสุวรรณ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

(3) อ.ดร.จุไรรัตน์ รัตติโชติ สาขาวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

2) ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือ หลังจากที่ได้ทรงคุณวุฒิได้ตรวจสอบเครื่องมือเก็บข้อมูลทั้ง 2 ชุดแล้ว ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้มาคำนวณหาค่า IOC โดยใช้เกณฑ์ 2 ข้อ คือ

(1) ข้อที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50–1.00 มีค่าความเที่ยงตรง ใช้ได้

(2) ข้อที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.50 ต้องปรับปรุง ยังใช้ไม่ได้

แบบทดสอบการเขียนคำไทย 80 คำ และแบบทดสอบการอ่านคำไทย 30 คำ มีค่ามีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50–1.00 ทั้งหมด ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้เป็นแบบทดสอบและดำเนินการทดลองใช้ต่อไป

2.1.3 การทดลองใช้เครื่องมือ ผู้วิจัยนำเครื่องมือเก็บข้อมูล ทั้งแบบทดสอบการเขียนคำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา และแบบทดสอบการเขียนคำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาไปทดลองเก็บข้อมูลกับนักเรียนชั้นปีที่ 2–6 โรงเรียน บ้านป่าไร่หลวงวิทยา (ตชด.ช่วงกลปทุมวัน อนุสรณ์ 9) หมู่ที่ 4 บ้านป่าไร่หลวง ตำบลบ้านแซว อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย จำนวน 50 คน จากชั้นละ 10 คน นักเรียนที่เข้ารับการทดสอบนั้นเป็นนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์เมี่ยน เช่นเดียวกับที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมน

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทั้ง 2 ชุด มาหาค่าความยากง่ายของ แบบทดสอบ (Difficulty index) (P) และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ (Discriminate index) (r) ปรากฏผลดังนี้

ลำดับ	รายการแบบทดสอบ	จำนวนคำ	ค่า (P)	ค่า (r)	ค่าที่ใช้ได้
1.	แบบทดสอบการเขียน	80	0.20–0.80	0.20 ขึ้นไป	52
2.	แบบทดสอบการอ่าน	30	0.20–0.80	0.20 ขึ้นไป	30

2.1.4 การพัฒนาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยนำรายการคำของแบบทดสอบการเขียน 52 คำ และแบบทดสอบการอ่าน 30 คำ ที่ผ่านเกณฑ์ ค่า (P) และค่า (r) มาจัดทำเป็นแบบทดสอบฉบับสมบูรณ์เพื่อใช้เก็บข้อมูลที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมน จำนวน 2 ชุด ดังนี้

1) แบบทดสอบการเขียนคำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาจำนวน 53 คำ ตัวอย่างเช่น

แบบทดสอบการเขียนคำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ชื่อ-สกุล.....ชั้นประถมศึกษาปีที่.....

1. ปิ่นแม่ขายข้าวได้.....มาก
2. เขารู้สึก.....มากที่ได้รับเสด็จสมเด็จพระเทพฯ
3. แม่ร้องเพลง.....กล่อมน้อง
4.ของฉันคือบ้านริมน้ำ
5. คนไทยต้องไม่.....กัน

2) แบบทดสอบการอ่านคำไทสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาจำนวน 30 คำ ตัวอย่างเช่น

แบบทดสอบการอ่านคำไทสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ชื่อ-สกุล.....ชั้นประถมศึกษาปีที่.....

ลำดับ	รายการคำ	ลักษณะการอ่าน		
		ถูก	ผิด	จุดที่ผิด
1.	ไอ้ละเห่			
2.	ระกะระกะ			
3.	สไบ			
4.	นาฬิกา			
5.	โถ่งฉ่าง			

2.2 เครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการเขียนการอ่านคำของนักเรียนในระยนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูล 2 ลักษณะ คือ แนวคิดและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

2.2.1 แนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์ การวิเคราะห์คำที่นักเรียนเขียนและอ่านว่าถูกต้องหรือไม่ถูกต้องเช่นใดนั้น

ในด้านการเขียนจะยึดหลักตาม พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ .ศ.2554 (2556) และเรื่องการเขียนสะกดคำของ สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545) จากหนังสือบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม: ระบบเสียง อักษรไทย การอ่านคำและการเขียนสะกดคำ

ในเรื่องของการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาไทยของนักเรียน การพิจารณาว่าเป็นเช่นใดนั้น จะยึดหลักตามแนวคิดของกาญจนา นาคสกุล (2541) จากหนังสือ ระบบเสียงภาษาไทย

2.2.3 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ เพื่อประกอบการนำเสนอข้อมูลนั้น ผู้วิจัยจะใช้วิธีการแจกแจงความถี่ (Frequency) แล้วหาค่าร้อยละ (Percentage) สูตรในการคำนวณหาค่าร้อยละมีดังนี้

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนที่ปรากฏ}}{\text{จำนวนเต็ม}} \times 100$$

3. การเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยนำเครื่องมือเก็บข้อมูลทั้ง 2 ชุด ได้แก่ แบบทดสอบการเขียนคำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา และแบบทดสอบการเขียนคำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนตามที่กล่าวไว้แล้วในข้างต้น วิธีการเก็บข้อมูลมีดังนี้

3.1 การเก็บข้อมูลการเขียนคำไทย

จะใช้แบบ ทดสอบการเขียนคำ ไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา โดยให้นักเรียนซึ่งคัดเลือกไว้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 35 คน มาพร้อมกันที่ห้องประชุมของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน ให้นักเรียนเป็นแถว แถวละ 5 คน จำนวน 7 แถว เว้นระยะห่างกัน มีให้นักเรียนลอกหรือถามกันได้ โดยมีผู้ช่วยวิจัยได้แก่ นิสิตสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ ๖ คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยพะเยา เป็นผู้ช่วยกำกับแถว

เมื่อนักเรียนนั่งประจำที่เรียบร้อยแล้ว คณะผู้วิจัยแจกแบบทดสอบเขียนคำไทยแก่นักเรียนคนละ 1 ชุด แล้วชี้แจงวิธีการทำแบบทดสอบ นั่นคือแจ้งให้นักเรียนกรอกชื่อ- สกุล และชั้นที่ตนศึกษาอยู่ในช่องว่าง แล้วให้ตั้งใจฟังผู้ตรวจผู้วิจัยเปล่งคำ นักเรียนได้ยินเช่นไร ให้เขียนคำนั้นลงในช่องว่างของประโยคทดสอบ เช่น

...ข้อ 1. ให้เขียนคำว่า “กำไร” ในช่องว่างของประโยคว่า “ปีนี้แม่ขายข้าวได้.....มาก”... โดยจะพูดเช่นนี้ให้นักเรียนฟังข้อละ 2 ครั้ง

ดำเนินการดังกล่าวจนครบทั้ง 53 คำ

3.2 การเก็บข้อมูลการอ่านคำไทย

ผู้วิจัยให้เด็กนักเรียนทั้ง 34 คน ออกมาอ่านออกเสียงคำที่กำหนดให้ทั้ง 30 คำ ตามใบแสดงรายการคำ 30 คำ ดังตัวอย่างที่แสดงไว้ในเครื่องมือเก็บข้อมูลการอ่าน เมื่อนักเรียนอ่านและผู้วิจัยได้ยิน ก็จะพิจารณาผลการอ่าน อันดับแรกพิจารณาว่า ถูกหรือผิดก่อน หากถูกต้องก็ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่แสดงความถูกต้อง กรณีที่อ่านผิด ผู้วิจัยก็จะบันทึกลงในช่องผิด ว่าผิดที่จุดใด เช่น ไม่ควบกล้ำ /r/ ต้นพยางค์ ไม่ออกเสียงพยัญชนะสะกด หรืออ่านไม่ออกหรือไม่ถูกต้อง

ดำเนินการกับนักเรียนทั้ง 34 คน จนครบถ้วนทั้งหมด

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล จะแยกวิเคราะห์ข้อมูล 2 ชุด คือ ข้อมูลชุดการเขียนคำของนักเรียนทั้ง 35 คน และข้อมูลชุดอ่านคำของนักเรียนทั้ง 34 คน

ประการแรกจะวิเคราะห์ว่าถูกต้องตามหลักการหรือไม่ กรณีที่ไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะชี้จุดที่ไม่ถูกต้องทีละชุด

จากนั้นนำแบบเก็บข้อมูลแต่ละชุดที่ได้วิเคราะห์ว่าไม่ถูกต้องที่จุดใดแล้วมาจัดกลุ่มตามแนวคิดเรื่องการเขียนคำและอ่านคำไทย พร้อมแจกแจงความถี่ ว่าแต่ละจุดนั้นเป็นข้อผิดพลาดของนักเรียนระดับชั้นใด

ตัวอย่างการจัดกลุ่มและแจกแจงความถี่ของการอ่านออกเสียง /pr/, /kl/, /phl/, /kw/ ดังนี้

ลำดับ	เสียง	รูป	เสียงและคำ			ระดับชั้น			
			เสียงแปร	คำที่อ่าน	รายการคำ	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
1.	/pr/	ปร	/p/	ปัป	ปรับปรุง	1			
				ปะชวน	ประจวร				1
			/pl/	ปัปปลุง	ปรับปรุง		1		
2.	/kl/	กล	/k/	เข็มกั๊ด	เข็มกลัด	1		3	
			/l/	เข็มลัด					1
3.	/phl/	ผล, พล	/p/	โพ้เพ้	โพล์เพล้		4		2
				โพนเพน				1	
4.	/kw/	กว	/k/	ก้วงขวง	กว้างขวาง	1			
				ก้างขวาง					1

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การดำเนินการวิจัย เรื่อง “กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน : กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน พื้นที่วิจัยคือโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน ตำบลผาซำน้อย อำเภอปง จังหวัดพะเยา มีกระบวนการวิจัย 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน ระยะที่ 2 ศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ และระยะที่ 3 ศึกษาบริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน

การนำเสนอผลการวิจัยจึงแยกนำเสนอแต่ละระยะ ดังนี้

1. ผลการศึกษาสภาพปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน
2. ผลการศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้
3. ผลการศึกษามหาอุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน

ผลการศึกษาสภาพปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษา สภาพปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนโดยเก็บข้อมูลจากนักเรียน ครูและผู้บริหาร รวมทั้งผู้ปกครอง ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ลักษณะศักยภาพของผู้เรียน ตลอดจนงบประมาณและสิ่งสนับสนุนการสอนว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร จากการศึกษาสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้ ดังต่อไปนี้

1. สภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
2. ศักยภาพของผู้เรียน
3. งบประมาณและสิ่งสนับสนุนการสอน

1. สภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การศึกษา สภาพปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ มีจุดมุ่งหมายในการศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในสภาพจริง การประเมินศักยภาพของนักเรียนจากการประเมินตนเองและจากครู รวมไปถึงความเหมาะสมในการจัดสรรงบประมาณและสิ่งสนับสนุนการสอนโดยเก็บข้อมูลจากนักเรียนและครูของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน

ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีการศึกษาสภาพดังกล่าว โดยแสดงให้เห็นถึงระดับความคิดเห็นของนักเรียนและครู ในด้านการสอน สื่อ กิจกรรม และการให้ความช่วยเหลือ ดังแสดงในตารางการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไปนี้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้	ครู/ผู้บริหาร			นักเรียน		
	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	ความหมาย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	ความหมาย
1. สอนนักเรียนพร้อมกันทั้งชั้น	5.00	0.60	มากที่สุด	4.70	0.69	มากที่สุด
2. สอนโดยใช้หนังสือเรียน	4.00	0.77	มาก	4.29	0.87	มาก
3. มีการใช้ชุดแบบฝึก	4.00	0.54	มาก	3.62	1.50	มาก
4. มีการบ้าน	4.00	0.59	มาก	3.51	0.93	มาก
5. ขอความร่วมมือกับผู้ปกครอง	4.00	0.80	มาก	3.17	1.12	ปานกลาง
6. มีการสอนซ่อมเสริม	3.70	0.80	มาก	3.01	1.16	ปานกลาง
7. มีการแก้ปัญหาเด็กเป็นรายบุคคล	4.00	0.71	มาก	3.00	1.19	ปานกลาง
8. มีการใช้สื่อประเภท ICT	4.00	0.90	มาก	2.50	1.01	น้อย
9. มีการสอนโดยใช้แหล่งการเรียนรู้	4.00	0.87	มาก	3.34	1.30	ปานกลาง
10. มีการสอนแบบบูรณาการ	3.90	1.00	มาก	2.83	1.18	น้อย
11. มีกิจกรรมเรียนรู้จากห้องสมุดหนังสือ	4.00	0.67	มาก	3.47	1.13	ปานกลาง
12. กิจกรรมแข่งขัน ประกวด ชิงรางวัล	4.00	0.70	มาก	3.15	1.09	ปานกลาง
13. จัดแสดงผลงานด้านการอ่านการเขียน	3.60	0.60	มาก	3.27	1.27	ปานกลาง

จากตาราง แสดง ข้อมูลสรุป สภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามความคิดเห็นของครู / ผู้บริหาร และนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมน สามารถอธิบายรายละเอียดของแต่ละประเด็นดังนี้

1.1 สอนนักเรียนพร้อมกันทั้งชั้น ผลการวิจัยพบว่า ครู/ผู้บริหารและนักเรียนเห็นด้วยในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงตามลำดับของครูและนักเรียนดังนี้ ($\bar{x}$ = 5.00, SD. = 0.60), ($\bar{x}$ = 4.70, SD. = 0.69)

1.2 สอนโดยใช้หนังสือเรียน ผลการวิจัยพบว่า ครูและนักเรียนเห็นด้วยในระดับ มาก โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงตามลำดับของครูและนักเรียนดังนี้ ($\bar{x}$ = 4.00, SD. = 0.77), ($\bar{x}$ = 4.29, SD. = 0.87)

1.3 มีการใช้ชุดแบบฝึก ผลการวิจัยพบว่า ครูและนักเรียนเห็นด้วยในระดับ มาก โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงตามลำดับของครูและนักเรียนดังนี้ ($\bar{x} = 4.00$, $SD. = 0.54$), ($\bar{x} = 3.62$, $SD. = 1.50$)

1.4 มีการบ้าน ผลการวิจัยพบว่า ครูและนักเรียนเห็นด้วยในระดับ มาก โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงตามลำดับของครูและนักเรียนดังนี้ ($\bar{x} = 4.00$, $SD. = 0.59$), ($\bar{x} = 3.51$, $SD. = 0.93$)

1.5 ขอความร่วมมือกับผู้ปกครอง ผลการวิจัยพบว่า ครูเห็นด้วยในระดับ มากแต่นักเรียนเห็นด้วยในระดับ ปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงตามลำดับของครูและนักเรียนดังนี้ ($\bar{x} = 4.00$, $SD. = 0.80$), ($\bar{x} = 3.17$, $SD. = 1.12$)

1.6 มีการสอนซ่อมเสริม ผลการวิจัยพบว่า ครูเห็นด้วยในระดับ มากแต่นักเรียนเห็นด้วยในระดับ ปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงตามลำดับของครูและนักเรียนดังนี้ ($\bar{x} = 3.70$, $SD. = 0.80$), ($\bar{x} = 3.01$, $SD. = 1.16$)

1.7 มีการแก้ปัญหาเด็กเป็นรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า ครูเห็นด้วยในระดับ มากแต่นักเรียนเห็นด้วยในระดับ ปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงตามลำดับของครูและนักเรียนดังนี้ ($\bar{x} = 4.00$, $SD. = 0.71$), ($\bar{x} = 3.00$, $SD. = 1.19$)

1.8 มีการใช้สื่อประเภท ICT ผลการวิจัยพบว่า ครูเห็นด้วยในระดับ มากแต่นักเรียนเห็นด้วยในระดับ น้อย โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงตามลำดับของครูและนักเรียนดังนี้ ($\bar{x} = 4.00$, $SD. = 0.90$), ($\bar{x} = 2.50$, $SD. = 1.01$)

1.9 มีการสอนโดยใช้แหล่งการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า ครูเห็นด้วยในระดับ มากแต่นักเรียนเห็นด้วยในระดับ ปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงตามลำดับของครูและนักเรียนดังนี้ ($\bar{x} = 4.00$, $SD. = 0.87$), ($\bar{x} = 3.34$, $SD. = 1.30$)

1.10 มีการสอนแบบบูรณาการ ผลการวิจัยพบว่า ครูเห็นด้วยในระดับ มากแต่นักเรียนเห็นด้วยในระดับ น้อย โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงตามลำดับของครูและนักเรียนดังนี้ ($\bar{x} = 3.90$, $SD. = 1.00$), ($\bar{x} = 2.83$, $SD. = 1.18$)

1.11 มีกิจกรรมเรียนรู้จากห้องสมุด / มุมหนังสือ ผลการวิจัยพบว่า ครูเห็นด้วยในระดับ มากแต่นักเรียนเห็นด้วยในระดับ ปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงตามลำดับของครูและนักเรียนดังนี้ ($\bar{x} = 4.00$, $SD. = 0.67$), ($\bar{x} = 3.47$, $SD. = 1.13$)

1.12 กิจกรรมแข่งขัน ประกวด ชิงรางวัล ผลการวิจัยพบว่า ครูเห็นด้วยในระดับ มากแต่นักเรียนเห็นด้วยในระดับ ปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงตามลำดับของครูและนักเรียนดังนี้ ($\bar{x} = 4.00$, $SD. = 0.7$), ($\bar{x} = 3.15$, $SD. = 1.09$)

1.13 จัดแสดงผลงานด้านการอ่าน- การเขียน ผลการวิจัยพบว่า ครูเห็นด้วยในระดับ มาก แต่นักเรียนเห็นด้วยในระดับปานกลางโดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงตามลำดับของครู และนักเรียนดังนี้ ($\bar{x} = 3.60$, $SD. = 0.60$), ($\bar{x} = 3.27$, $SD. = 1.27$)

2. ศักยภาพของผู้เรียน

ผลการวิจัยในด้านศักยภาพของผู้เรียน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความกระตือรือร้นในการเรียน ความรับผิดชอบ การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน และทัศนคติต่อการเรียน แต่ละด้านกล่าวโดยสรุปเป็น ตารางและการแจกแจงได้ดังนี้

ศักยภาพผู้เรียน	ครู/ผู้บริหาร			นักเรียน		
	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	ความ หมาย	ค่า เฉลี่ย ($\bar{x}$)	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	ความ หมาย
1. ความกระตือรือร้นในการเรียน	3.76	0.70	มาก	3.97	0.96	มาก
2. ความรับผิดชอบในฐานะผู้เรียน (การเตรียมตัวก่อนเรียน การทบทวนบทเรียน การทำแบบฝึกหัด)	3.67	0.66	มาก	3.71	1.07	มาก
3. การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน	3.67	0.73	มาก	3.73	1.12	มาก
4. ทัศนคติที่ดีต่อการเรียน	3.67	0.97	มาก	4.00	0.91	มาก

จากตารางข้อมูลสรุปศักยภาพของผู้เรียน ตามความคิดเห็นของครูและนักเรียนโรงเรียน ตำราวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน สามารถอธิบายรายละเอียดของแต่ละประเด็นดังนี้

2.1 ความกระตือรือร้นในการเรียน ผลการวิจัยพบว่า ครูและนักเรียนเห็นด้วยในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงตามลำดับของครูและนักเรียนดังนี้ ($\bar{x} = 3.76$, $SD. = 0.70$), ($\bar{x} = 3.97$, $SD. = 0.96$)

2.2 ความรับผิดชอบในฐานะผู้เรียน (การเตรียมตัวก่อนเรียน การทบทวนบทเรียน การทำแบบฝึกหัด) ผลการวิจัยพบว่า ครูและนักเรียนเห็นด้วยในระดับ มาก โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงตามลำดับของครูและนักเรียนดังนี้ ($\bar{x} = 3.67$, $SD. = 0.66$), ($\bar{x} = 3.71$, $SD. = 1.07$)

2.3 การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ผลการวิจัยพบว่า ครูและนักเรียนเห็นด้วยในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงตามลำดับของครูและนักเรียนดังนี้ ($\bar{x} = 3.67$, $SD. = 0.73$), ($\bar{x} = 3.73$, $SD. = 1.12$)

2.4 ทักษะที่ดีต่อการเรียน ผลการวิจัยพบว่า ครูและนักเรียนเห็นด้วยในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเรียงตามลำดับของครูและนักเรียนดังนี้ ($\bar{x} = 3.67$, $SD. = 0.97$), ($\bar{x} = 4.00$, $SD. = 0.91$)

3. งบประมาณและสิ่งสนับสนุนการสอน

ในการศึกษาสภาพงบประมาณและสิ่งสนับสนุนการสอน โดยเก็บข้อมูลในเรื่องความเหมาะสมของงบประมาณที่ได้รับจัดสรรในการจัดการเรียนการสอน สถานที่ในการจัดการเรียนการสอน และวัสดุ อุปกรณ์และสื่อการเรียนรู้ ผลการวิจัยสามารถแสดงข้อมูลดังตารางและการแจกแจงรายละเอียดได้ดังต่อไปนี้

ศักยภาพผู้เรียน	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	ความหมาย
1. ความเหมาะสมของงบประมาณที่ได้รับจัดสรรในการจัดการเรียนการสอน	3.76	0.70	มาก
2. ความเหมาะสมของสถานที่ในการจัดการเรียนการสอน (ห้องเรียน)	3.67	0.66	มาก
3. ความเหมาะสมของวัสดุ อุปกรณ์และสื่อการเรียนรู้	3.67	0.73	มาก

จากตารางข้อมูลสรุปงบประมาณและสิ่งสนับสนุนการสอนตามความคิดเห็นของครูโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมน สามารถอธิบายรายละเอียดของแต่ละประเด็นดังนี้

3.1 ความเหมาะสมของงบประมาณที่ได้รับจัดสรรในการจัดการเรียนการสอน

ผลการวิจัยพบว่า ครูเห็นด้วยในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานดังนี้ ($\bar{x} = 3.76$, $SD. = 0.70$)

3.2 ความเหมาะสมของสถานที่ในการจัดการเรียนการสอน (ห้องเรียน) ผลการวิจัยพบว่า ครูเห็นด้วยในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานดังนี้ ($\bar{x} = 3.67$, $SD. = 0.66$)

3.3 ความเหมาะสมของวัสดุ อุปกรณ์และสื่อการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า ครูเห็นด้วยในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานดังนี้ ($\bar{x} = 3.67$, $SD. = 0.73$)

ผลการศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้

กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เป็นกระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมนตาม แนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ง่ายนิดเดียว” ของศิวกันท์ ปทุมสูติ (2554) การแก้ไขปัญห่านอ่านไม่ออกเขียนไม่ออกของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมน ดำเนินงานโดยจัดทำเป็น โครงการ คือ โครงการ **อ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญาครั้งที่ 1** โดยดำเนินการอยู่ในช่วง 12 พฤศจิกายน 2555–22 มีนาคม 2556 และโครงการ **อ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา ครั้งที่ 2** ดำเนินการอยู่ในช่วง 21 พฤษภาคม 2556–10 ตุลาคม 2556

ผลการศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมนตาม แนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ แก้ง่ายนิดเดียว” ของศิวกันท์ ปทุมสูติ(2554) แยกกล่าวตามระยะการดำเนินโครงการทั้งนี้ ครั้ง ดังนี้

1. กระบวนการดำเนินโครงการครั้งที่ 1
2. กระบวนการดำเนินโครงการครั้งที่ 2

1. กระบวนการดำเนินโครงการครั้งที่ 1

การดำเนินโครงการ **อ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา ครั้งที่ 1** โดยดำเนินการอยู่ในช่วง 12 พฤศจิกายน 2555–26 มีนาคม 2556 มีประเด็นสำคัญที่จะกล่าวถึง 2 ประการ ได้แก่ ข้อมูลเบื้องต้นของโครงการ และกระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ดังนี้

1.1 ข้อมูลเบื้องต้นของโครงการ

โครงการ **อ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา ครั้งที่ 1** มีข้อมูลเบื้องต้นที่จะแสดงให้เข้าใจเพื่อเป็นความรู้พื้นฐานในการวิจัยค้นหา กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ 3 ประการ ได้แก่ วัตถุประสงค์ กลุ่มเป้าหมาย และวิธีดำเนินงาน ดังนี้

1.1.1 วัตถุประสงค์ โครงการ **อ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา ครั้งที่ 1** มีวัตถุประสงค์สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ เพื่อให้ นักเรียนชั้นอนุบาลได้มีการเตรียมพื้นฐานเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อให้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีการป้องกันการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้และเลื่อน ไปสู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และเพื่อแก้ปัญหาเร่งด่วนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้อ่านออกเขียนได้

1.1.2 กลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วยเป้าหมายเชิงปริมาณ และเป้าหมายเชิงคุณภาพ

เป้าหมายเชิงปริมาณ มี 3 ประการ คือนักเรียนชั้นอนุบาล 1-2 มีการเตรียมพร้อมทุกคน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เข้าโครงการป้องกันการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้จำนวน 10 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-6 เข้าโครงการป้องกันเร่งด่วน จำนวน 60 คน

ส่วนเป้าหมายเชิงคุณภาพ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 สามารถอ่านออกเขียนได้ภายใน 4 เดือน และเด็กพิเศษมีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้นตามลำดับ

1.1.3 วิธีการดำเนินงาน การดำเนินโครงการอ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา ครั้งที่ 1 มีขั้นตอนสำคัญ 5 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) ประชุมชี้แจงคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน คณะครู นักเรียน ผู้ปกครอง
- 2) เสนอโครงการเพื่อขออนุมัติ
- 3) ดำเนินการตามโครงการ โดยมีขั้นตอนย่อย 3 ประการ คือ
 - (1) ออกคำสั่งมอบหมายหน้าที่ครูผู้รับผิดชอบและกำกับดูแลและนิเทศติดตาม
 - (2) ครูผู้สอนชั้นอนุบาลจัดกระบวนการเรียนการสอนตามขั้นตอนต่อไปนี้
 - ชวนเปล่งเสียงและจดบันทึกจำนวน 10,000 คำ
 - ชวนท่องพยัญชนะ สระ และร้องเพลงสั้นๆ ง่ายๆ (ก-ฮ)
 - ฝึกเขียนเส้นลึลิตต่างๆ วาดภาพ และจับดินสอให้ถูกต้อง
 - เขียนอักษร (ก-ฮ) สระ วรรณยุกต์ และเลขได้ (1-10)
 - (3) ให้ครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จัดกระบวนการเรียนรู้วันละ 2 ชั่วโมง รวมแล้ว 180 ชั่วโมง เป็นอย่างน้อย โดยดำเนินการ 4 ประการ ประกอบด้วย
 - เปล่งเสียง อ่านสะกดคำ ผันเสียง
 - อ่านคำ/เรื่อง
 - คัดลายมือ
 - เขียนตามคำบอก
- 4) ให้ครูอาสาจัดกระบวนการเรียนการสอนตามชั้นบันไดทักษะ 4 ชั้น ให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-6 ที่สอบไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 60 คน โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม แต่ละกลุ่มผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนมาเรียนวันละ 1 ชั่วโมง โดยครบจำนวน 90 ชั่วโมงเป็นอย่างน้อย (18 สัปดาห์หรือ 4 เดือน)
- 5) ประเมินผล และรายงานผลการดำเนินงานของโครงการ

1.2 กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้

ในขั้นปฏิบัติโครงการอ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมน มีขั้นตอนการดำเนินงาน 2 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนการดำเนินงานตามนวัตกรรมต้นแบบ และขั้นตอนการสรุปผล ประเมินผล และข้อเสนอแนะ แต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดดังนี้

1.2.1 ขั้นตอนการดำเนินงานตามนวัตกรรมต้นแบบ

โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมน มีขั้นตอนการดำเนินงานตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้กล่าวโดยสรุปได้ 7 ขั้นตอน ดังนี้

1) **ออกคำสั่งมอบหมายหน้าที่** คำสั่งในที่นี้คือหนังสือราชการประเภทหนังสือสั่งการ ผู้ออกคำสั่งคือผู้มีอำนาจสูงสุดในองค์การ ได้แก่ครุใหญ่ตนเอง เพื่อบริหารงานหน้าที่ความรับผิดชอบให้แก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างเป็นทางการ ซึ่งได้แก่ ครูอาสา, ครูประจำชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1, ครูประจำชั้นอนุบาล 1 และ 2 และครูผู้ช่วยนิเทศติดตาม

2) **ครูอาสาทำการทดสอบนักเรียน** เขียนตามคำบอก-จากคำมาตรฐาน 50 คำ ชุดที่ 1 ตามที่ระบุไว้ในนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้แ่ง่ายนิดเดียว” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) ให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-6 จำนวน 101 คน

คำทดสอบมาตรฐาน 50 คำ ชุดที่ 1 มีดังนี้

กาแพ	ทอผ้า	มะลิลา	สีนามิ	อาโยโนะ
เตาะตะ	ฉอเลาะ	เล้าไก่	เข้าถ้ำ	ขยำขยี้
ปิงปอง	โพงพาง	ข้างล่าง	ทุ้งนาแล้ง	อึ้งอ่าง
ไอโอดีน	ปิ่นโต	เส้นด้าย	เล่นโยน	พ้อนรำ
ชุ่มช่ำ	ยี้มยี้ม	อ่อนน้อม	รอยเท้า	กุ่มฝอย
ผิวขาว	แนวแน่	ของฝาก	ปีกแผ่น	กึกกัก
ชอกช้ำ	เจียรไน	เผื่อแผ่	ด้ามมีด	ฮึดสู้
โหดร้าย	หุบเหว	ตะเกียบ	บ้ายเบียง	เลื่อนเวลา
ทะเล่อทะล่า	จดบันทึก	ลั้วลัม	กวยจับ	พริกเผ็ด
ปลาบปลื้ม	รื่นเริง	หยิ่งผยอง	สลักเสลา	เคลือบคล้อย

ผลการทดสอบปรากฏว่านักเรียนสอบ ผ่าน 44 คน ไม่ผ่าน 57 คน แต่จัดนักเรียนเข้าร่วม 60 คน โดยเพิ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 3 คน โดยคัดจากผู้ที่ทำแบบทดสอบผิดใน 3 อันดับต่อมา

3) **แบ่งกลุ่มนักเรียนตามผลคะแนนสอบ** โดยแบ่งเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

(1) กลุ่มที่ 1 นักเรียนที่มีคะแนนสอบ 5-15 คะแนน จำนวน 15 คน (+ เด็กปกติ ป.2 จำนวน 3 คน)

(2) กลุ่มที่ 2 นักเรียนที่มีคะแนนสอบ 16-20 คะแนน จำนวน 15 คน (+ เด็กปกติ ป.2 จำนวน 13 คน)

(3) กลุ่มที่ 3 นักเรียนที่มีคะแนนสอบ 21-25 คะแนน จำนวน 15 คน (+ เด็กปกติ ป.2 จำนวน 16 คน)

(4) กลุ่มที่ 4 นักเรียนที่มีคะแนนสอบ 0-4 คะแนน จำนวน 15 คน (+ เด็กปกติ ป.2 จำนวน 15 คน)

4) จัดทำตารางสอน 18 สัปดาห์ ตามตารางต่อไปนี้

วัน/เวลา	8.30- 9.30 น.	9.30- 10.30 น.	10.30- 11.30 น.	11.30- 12.30 น.	12.30- 13.30 น.	13.30- 14.30 น.	14.30- 15.30 น.
จันทร์	กลุ่ม 1	กลุ่ม 4	กลุ่ม 3	พัก รับประทานอาหาร กลางวัน	กลุ่ม 2	ตรวจ งาน	เตรียม งาน
อังคาร	กลุ่ม 2	กลุ่ม 1	กลุ่ม 4		กลุ่ม 3		
พุธ	กลุ่ม 3	กลุ่ม 2	กลุ่ม 1		กลุ่ม 4		
พฤหัสบดี	กลุ่ม 4	กลุ่ม 3	กลุ่ม 2		กลุ่ม 1		
ศุกร์	กลุ่ม 1	กลุ่ม 4	กลุ่ม 3		กลุ่ม 2		

5) เขียนชาร์ตแผนภูมิ โดยแต่ละแผนให้นำพยัญชนะและสระที่จะใช้แจกลูกอมวาง
นำด้านบนของชาร์ตทุกครั้ง ตัวอย่าง เช่น

แผนที่ 1

ก จ ด ต บ ป อ

ะ

กะ ก - ะ - กะ

จะ จ - ะ - จะ

ดะ ด - ะ - ดะ

ตะ ต - ะ - ตะ

บะ บ - ะ - บะ

ปะ ป - ะ - ปะ

อะ อ - ะ - อะ

กะ จะ ดะ ตะ บะ ปะ อะ

กะปะ กะตะ จะปะ จะจะ

6) ดำเนินการสอน โดยมีกำหนดการสอน แบบการสอน และเนื้อหาที่สอนดังนี้

(1) กำหนดการสอน เริ่ม ตั้งแต่ 12 พฤศจิกายน 2555-26 มีนาคม 2556 รวมสอน
ทั้งสิ้น กลุ่มละ $18 \times 5 = 90$ ชั่วโมง

(2) แบบการสอน ทุกชั่วโมงจะสอนแบบบันไดทักษะ 4 ขั้น ได้แก่

ขั้นที่ 1 แจกลูกให้ผูกจำ

ขั้นที่ 2 อ่านคำย่ำวิธี

ขั้นที่ 3 คัดลายมือซ้ำอีกที

ขั้นที่ 4 เขียนตามคำบอกทุกชั่วโมง

(3) เนื้อหาที่สอน แบ่งการสอนออกเป็น 18 สัปดาห์ แต่ละสัปดาห์มี รายละเอียดเนื้อหาของการสอนดังต่อไปนี้

สัปดาห์ที่ 1 แจกลูกพยัญชนะและสระพื้นฐานชุดที่ 1

พยัญชนะ ก จ ด ต บ ป อ

สระ อะ อา อิ อี อุ ู

สัปดาห์ที่ 2 แจกลูกพยัญชนะและสระพื้นฐานชุดที่ 2

พยัญชนะ ค ง ช ซ ท น พ ฟ ม ย ร ล ว ฮ

สระ อี อือ เอ แอ โอะ โอ

สัปดาห์ที่ 3 แจกลูกพยัญชนะและสระพื้นฐานชุดที่ 3

พยัญชนะ จ ฉ ถ ผ ฝ ส ห

สระ อำ ไอ โอ เอา เอาะ ออ

สัปดาห์ที่ 4 ผันเสียงคำที่ประกอบด้วยพยัญชนะและสระที่แจกลูกมาแล้ว

ผันเสียงอักษรกลาง, อักษรต่ำ, อักษรสูง (2) + แบบฝึกอ่านเสริมทักษะ

สัปดาห์ที่ 5 ฝึกอ่านเขียนคำแม่กง เริ่มจากการทบทวนในประเด็นต่อไปนี้

พยัญชนะ 3 ชุด ได้แก่ พยัญชนะสูง คือ ข ฉ ถ ผ ฝ ส ห, พยัญชนะกลาง คือ ก จ ด ต บ ป อ, พยัญชนะต่ำ คือ ค ง ช ซ ท น พ ฟ ม ย ร ล ว ฮ

สระ อา อิ อี อุ ู, เอ แอ โอะ

ฝึกอ่านเขียนคำ แม่กง ผันเสียง + แบบฝึกอ่านเสริมทักษะ โย โย

สัปดาห์ที่ 6 ฝึกอ่านเขียนคำแม่กน

อ่านแจกลูกสะกดคำ สระอา อิ อี อี อุ ู เอ แอ โอะ ออ + แบบฝึกอ่านเสริมทักษะนิทานนางฟ้า

สัปดาห์ที่ 7 ฝึกอ่านเขียนคำ แม่กม

อ่านแจกลูกสะกดคำ อา อิ อี อี อุ ู เอ แอ โอะ ออ + แบบฝึกอ่านเสริมทักษะ ยาย่ายิ้ม

สัปดาห์ที่ 8 ฝึกอ่านเขียนคำแม่เกย

อ่านแจกลูกสะกดคำ สระอุ ไอ ออ + แบบฝึกอ่านเสริมทักษะ ทะเลยามเช้า

สัปดาห์ที่ 9 ฝึกอ่านเขียนคำแม่เกอว

อ่านแจกลูกสะกดคำ สระอา อิ เอ แอ + แบบฝึกอ่านเสริมทักษะ จิ้งมีเรา

สัปดาห์ที่ 10 ฝึกอ่านเขียนคำแม่กก

อ่านแจกลูกสะกดคำ สระอา อิ อี อุ ู เอ แอ โอะ ออ เอีย เอือ

สัปดาห์ที่ 11 ฝึกอ่านเขียนคำ แม่กด

อ่านแจกลูกสะกดคำ สระอา อิ อี อี อุ ู เอ แอ โอะ ออ เอีย เอือ

สัปดาห์ที่ 12 ฝึกอ่านเขียนคำแม่กบ

อ่านแจกลูกสะกดคำ สระอา อี อี้ อู อุ เอ แอ โอ ออ เอีย เอือ + แบบฝึกหัด

อ่านเสริมทักษะ ผู้นำทาง

สัปดาห์ที่ 13 ฝึกอ่านเขียนคำแม่กง แม่กน แม่กม แม่เกย แม่เกอว สระเอีย เอือ

อ่านแจกลูกสะกดคำ ผันเสียงสระ เอีย เอือ แม่กง

อ่านแจกลูกสะกดคำ ผันเสียงอักษรกลาง สูง ต่ำ สระเอีย แม่กน

อ่านแจกลูกสะกดคำ ผันเสียงอักษรกลาง สูง ต่ำ สระเอีย แม่กม

อ่านแจกลูกสะกดคำ ผันเสียงอักษรกลาง สูง ต่ำ สระเอีย แม่เกย

อ่านแจกลูกสะกดคำ ผันเสียงสระเอีย แม่เกอว + แบบฝึกอ่านเสริมทักษะ

พี่เอื้อย น้องอ้อย

สัปดาห์ที่ 14 ฝึกอ่านเขียนคำ สระอัวะ อัว เอะ เอ เอียะ เอือะ แม่ ก กา

อ่านแจกลูกสะกดคำ ผันเสียงอักษรกลาง สูงต่ำ สระอัวะ อัว เออะ เออ เอียะ

เอือะ แม่ ก กา

สัปดาห์ที่ 15 สระ อะ อัว อือ เอะ

อ่านแจกลูกสะกดคำ ผันเสียงอ่านคำคัดลายมือและเขียนตามคำบอก แม่กง

อ่านแจกลูกสะกดคำ ผันเสียงอ่านคำคัดลายมือและเขียนตามคำบอก แม่กน แม่เกย

อ่านแจกลูกสะกดคำ ผันเสียงอ่านคำคัดลายมือและเขียนตามคำบอก แม่กม

อ่านแจกลูกสะกดคำ ผันเสียงอ่านคำคัดลายมือและเขียนตามคำบอก แม่เกย แม่กด

อ่านแจกลูกสะกดคำ ผันเสียงอ่านคำคัดลายมือและเขียนตามคำบอก แม่กม

สัปดาห์ที่ 16 สระ แอะ แอ อะ โอะ

อ่านแจกลูกสะกดคำ ผันเสียง อักษรกลาง สูง ต่ำ คัดลายมือ และ สระแอะ

แม่กง กก กบ

คัดลายมือ+เขียนตามคำบอก สระ แอะ แม่กก แม่กบ

คัดลายมือ+เขียนตามคำบอก สระ แอ แม่กง กน กม กด กบ เกย

คัดลายมือ+เขียนตามคำบอก สระ โอะ แม่กง กน กม กก กด กบ

แบบฝึกอ่านเสริมทักษะ นกเงือกที่รัก

สัปดาห์ที่ 17 ฝึกอ่านคำควบกล้ำ

ควบแท้ ร ควบ ล ควบ ว ควบ

ควบไม่แท้

สัปดาห์ที่ 18 ฝึกอ่านเขียนคำ อักษรนำ

อักษรสูงนำ (2), อักษรกลางนำ, ตัวหน้าไม่ออกเสียง อะ, ตัว อ นำ ย

การอ่านเขียนคำ ก็ และ ยมก

1.2.2 ขั้นตอนการสรุปผล ประเมินผล และข้อเสนอแนะ

หลังจากที่ได้ดำเนินการสอนตามกระบวนการในนวัตกรรมต้นแบบแล้ว ในขั้นตอนสุดท้ายจะเป็นการสรุปผล ประเมินผล และข้อเสนอแนะ มีรายละเอียดดังนี้

1) การสรุปผล ผลสรุปจากการประเมินทั้ง 5 กลุ่ม มีดังนี้

กลุ่ม 1 จำนวน 9 คน สอบผ่าน 8 คน ไม่ผ่าน 1 คน

กลุ่ม 2 จำนวน 13 คน สอบผ่าน 12 คน ไม่ผ่าน 1 คน

กลุ่ม 3 จำนวน 16 คน สอบผ่าน 15 คน ไม่ผ่าน 1 คน

กลุ่ม 4 จำนวน 15 คน ไม่มีรายงานผลหลังเรียน

โดยสรุป สอบหลังเรียนเพียง 38 คน ผ่าน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 92.11 ไม่ผ่าน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 7.89 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2) การประเมินผล ผลสรุปได้ 5 กลุ่ม มีดังนี้

	Pretest (เฉลี่ย)	Posttest (เฉลี่ย)	พัฒนา
1. กลุ่ม 1 มีผู้เรียนจริง 9 คน สอบผ่าน 8 คน ไม่ผ่าน 1 คน	19.55	34.28	14.73
2. กลุ่ม 2 มีผู้เรียนจริง 13 คน สอบผ่าน 12 คน ไม่ผ่าน 1 คน	18.46	30.38	11.92
3. กลุ่ม 3 มีผู้เรียนจริง 16 คน สอบผ่าน 15 คน ไม่ผ่าน 1 คน	18.38	33.13	14.75
4. กลุ่ม 4 มีผู้เรียนจริง 15 คน ไม่มีรายงานผลสอบหลังเรียน	5.27 -		-
5. กลุ่มเด็กพิเศษ (7 คน) - - ไม่มีรายงานผลการทดสอบ			-

ทั้งนี้ข้อสังเกตคือ กลุ่มที่ 5 เด็กพิเศษ 7 คน ไม่มีตารางเรียนแยกต่างหาก แสดงว่าเรียนร่วมกับกลุ่มปกติ เหตุใดกลุ่มที่ 4 ไม่มีรายงานผลสอบหลังเรียน และบทบาทของครูผู้ช่วยนิเทศติดตามคืออะไร และจำนวนเด็กตกค้าง $15 + 3 = 18$ คน เกิดขึ้นได้อย่างไร

ในภาพรวมนั้น นักเรียนมีความสนใจที่จะเรียนดีมาก อยากเรียนรู้ มีพัฒนาการดีขึ้นตามลำดับ เริ่มสะกดได้และเริ่มอ่านได้ และมีทักษะการเรียนรู้ที่ดีขึ้น และเขียนตามคำบอกในเนื้อหาที่เรียนในแต่ละชั่วโมงได้ถูกต้องมากขึ้น

สำหรับปัญหาข้อขัดข้องของการดำเนินโครงการ คือ มีเนื้อหาค่อนข้างมาก เวลา 1 ชั่วโมงน้อยเกินไป โดยเฉพาะนักเรียนกลุ่มช้า ทำให้เกินเวลาชั่วโมงการสอนวิชาอื่น กิจกรรมการเรียนรู้ไม่ต่อเนื่อง เพราะนักเรียนขาดเรียน ปัญหาของนักเรียน เปล่งเสียงพยัญชนะ ร จ ไม่ได้ อ่านออกเสียงไม่ชัดเจน ในมาตราตัวสะกด แม่กง กน กม จำสระพยัญชนะไม่ได้ทั้งหมด แจกลูกสะกดคำได้ แต่เขียนไม่ได้ เขียนคำไม่ถูกต้อง เช่น ไอ จะเขียนเป็น อไอ นักเรียนคัดลายมือช้า นักเรียนมีสมาธิสั้น และผู้ปกครองไม่ใส่ใจในการเรียนของลูก

3) **ข้อเสนอแนะ** คือ ควรดำเนินการตามโครงการนี้ต่อ โดยให้ครูประจำชั้นเป็นผู้ดำเนินการสอนวันละ 1 ชั่วโมง

2. กระบวนการดำเนินโครงการ ครั้งที่ 2

การดำเนินโครงการอ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา ครั้งที่ 2 โดยดำเนินการอยู่ในช่วง 21 พฤษภาคม 2556-16 ตุลาคม 2556 ขั้นตอนการดำเนินโครงการหลักยังเป็นเช่นเดียวกับการดำเนินโครงการครั้งที่ 1 เพียงแต่ปรับปรุงเพิ่มเติมรายละเอียดบางส่วน

ขั้นตอนการดำเนินงานตามโครงการดังกล่าว สรุปได้ 7 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 **ออกคำสั่งมอบหมายหน้าที่** (ครูอาสา ครูประจำชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 ครูอนุบาล 1-2 และครูผู้ช่วยนิเทศติดตาม 2 คน)

2.2 **ครูอาสาทำการทดสอบนักเรียน** โดยเขียนตามคำบอกจากคำมาตรฐานชุดที่ 2 จำนวน 50 คำ ให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-6 จำนวน 64 คน ปรากฏว่านักเรียนสอบผ่าน 37 คน ไม่ผ่าน 27 คน (ย้ายโรงเรียน 3 คน) คงเหลือนักเรียนเข้าร่วมโครงการ 24 คน

คำทดสอบมาตรฐานชุดที่ 2 มีดังนี้

ตะปู	มือแป	กะละแม	มูทะลุ	รำลา
เรือเร	วินาที	เก้าอี้	โกะดี	ฮาโตริ
ไอ้โฮเฮะ	ออเซาะ	เกาะเกาะ	น้ำเต้า	เร้าร้อน
แก่งสะพือ	นางไม้	सानแข่ง	โค่นล้ม	มีดบาง
สาวรุ่น	เข้าคิว	ซื่อยาม	บ้องแบ้ว	บะหมี่
นิ้วก้อย	โมแป้ง	บ้อมยาม	ยุ่งชุม	ไข่เสียดอก
ลม	แลบลิ่น	โอบล้อม	เรือฮีโปง	โชดหิน
มีดมั่ว	มุงมัน	พุดตลก	เข้มแข็ง	เกลือกเค็ม
เปี้ยกปูน	เลื้อกกัก	สุดหล่อ	เปลวเทียน	เหมืองแร่
โปรดปราน	แกว่งไกว	ขยับขยาย	สละสลวย	ถลอกปอกเปิก

2.3 แบ่งกลุ่มนักเรียนตามผลคะแนนสอบ เป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

2.3.1 กลุ่มที่ 1 นักเรียนที่มีคะแนนสอบ 14–24 คะแนน จำนวน 11 คน

2.3.2 กลุ่มที่ 2 นักเรียนที่มีคะแนนสอบ 1–13 คะแนน จำนวน 12 คน

2.3.3 กลุ่มที่ 3 นักเรียนที่มีคะแนนสอบ 0 คะแนน (เด็กพิเศษ) 1 คน

2.4 ดำเนินการสอน 18 สัปดาห์ โดยสอนสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมงต่อกลุ่ม รวมเป็น 90 ชั่วโมง มีตารางสอน ดังนี้

วัน/เวลา	8.30– 9.30 น.	9.30–10.30 น.	10.30– 11.30 น.	11.30– 12.30 น.	12.30– 13.30 น.	13.30– 14.30 น.	14.30– 15.30 น.
จันทร์	กลุ่ม 1	กลุ่ม 3	กลุ่ม 3	พัก รับประทานอาหาร กลางวัน	กลุ่ม 2	ตรวจ งาน	เตรียม งาน
อังคาร	กลุ่ม 2	กลุ่ม 1	กลุ่ม 1		กลุ่ม 3		
พุธ	กลุ่ม 3	กลุ่ม 2	กลุ่ม 2		กลุ่ม 1		
พฤหัสบดี	กลุ่ม 1	กลุ่ม 3	กลุ่ม 3		กลุ่ม 2		
ศุกร์	กลุ่ม 2	กลุ่ม 4	กลุ่ม 1		กลุ่ม 3		

2.5 เขียนชาร์ตแผนภูมิ เช่นเดียวกับการดำเนินการในครั้งที่ 1

2.6 เริ่มทำการสอน โดยสอนตั้งแต่ 21 พฤษภาคม 2556–10 ตุลาคม 2556

2.7 สอนแบบบันไดทักษะ 4 ขั้น เช่นเดียวกับการดำเนินการในครั้งที่ 1 คือ ขั้นที่ 1 แจกลูกให้ผูกจำ ขั้นที่ 2 อ่านคำย่ำวิถี ขั้นที่ 3 คัดลายมือซ้ำอีกที และขั้นที่ 4 เขียนตามคำบอกทุกชั่วโมง

ก่อนสอนสัปดาห์แรกมีการเตรียมความพร้อม ทบทวนการท่องอ่านเขียนพยัญชนะ

เนื้อหาหรือรายละเอียดในแต่ละสัปดาห์ มีดังนี้

สัปดาห์ที่ 1 เหมือนเดิม เพิ่มทบทวนซ้ำ 2 ชั่วโมง

สัปดาห์ที่ 2 เหมือนเดิม + ทบทวนทักษะผสมจากพยัญชนะ + สระที่ฝึกมาแล้ว 1 ชั่วโมง

สัปดาห์ที่ 3 เหมือนเดิม + ทบทวน 2 ชั่วโมง

สัปดาห์ที่ 4 เหมือนเดิม + ทดสอบเขียนคำ เรื่อง ปู่กะย่า

สัปดาห์ที่ 5 เหมือนเดิม + ทบทวนสอบเขียนซ้ำ (สัปดาห์ที่ 1–5)

สัปดาห์ที่ 6 เหมือนเดิม

สัปดาห์ที่ 7 เหมือนเดิม

สัปดาห์ที่ 8 เหมือนเดิม + เขียนตามคำตอบ เรื่อง ทะเลยามเช้า

สัปดาห์ที่ 9 เหมือนเดิม + เขียนตามคำบอก เรื่อง จิ้งมีเรา

สัปดาห์ที่ 10 เหมือนเดิม + ทบทวนสอบเขียนคำ (สัปดาห์ที่ 6–10)

สัปดาห์ที่ 11 เหมือนเดิม

สัปดาห์ที่ 12 เหมือนเดิม + เขียนตามคำบอก เรื่อง ผู้นำทาง

สัปดาห์ที่ 13 เหมือนเดิม + เขียนตามคำบอก เรื่อง พี่เอื้อยน้องอ้อย

สัปดาห์ที่ 14 เหมือนเดิม เหมือนเดิม

สัปดาห์ที่ 15 เหมือนเดิม + ทบทวนสอบเขียนคำสัปดาห์ที่ 11-15

สัปดาห์ที่ 16 ฝึกอ่านเขียนคำสระลดรูป (แ-ะ แ- ะ) โดยมีกระบวนการ ดังนี้

ฝึกอ่านเขียนและผันอักษร สระ -ะ (กง กก กบ) + สระ - (กง กน กม กก)

ฝึกอ่านเขียนและผันอักษร สระ - (กต กบ เกย)

ฝึกอ่านเขียนและผันอักษร สระ -ะ (กก กบ) + สระ โ-ะ (กง กน กม)

ฝึกอ่านเขียนและผันอักษร สระ โ-ะ (กก กต กบ)

แบบฝึกอ่านเสริมทักษะคัดลายมือ + เขียนตามคำบอกนกเงือกที่รัก

สัปดาห์ที่ 17 เหมือนเดิม แต่เปลี่ยนเป็นควบแท้ ร (2 ชั่วโมง)

สัปดาห์ที่ 18 ฝึกอ่านเขียนคำอักษรนำ ในเนื้อหาต่อไป

อักษรสูงนำ (จ นำ น ม ย) + (ฉ นำ น ม ล)

อักษรสูงนำ (ถ นำ น ล ว)

อักษรนำ (พ นำ ง น ย) + (ส นำ น ม ย ล ว)

อักษรกลางนำ (ก นำ น , จ นำ ม, ร ต นำ น ล ว, อ นำ ง น ร ล)

ตัว ห นำ (ห นำ ง น ม ย ร ล ว) + (อ นำ ย)

ทดสอบเขียนคำ 50 คำ ชุดที่ 2 (พร้อมกันทุกกลุ่ม)

เมื่อดำเนินการสอนครบทั้ง 18 สัปดาห์แล้ว ก็จะสรุปผลโดยการทดสอบ ผลสรุปจากการทดสอบ ทั้ง 3 กลุ่ม มีดังนี้

กลุ่ม 1 (11 คน) สอบผ่าน 10 คน ไม่ผ่าน 1 คน

กลุ่ม 2 (12 คน) สอบผ่าน 9 คน ไม่ผ่าน 3 คน

กลุ่ม 3 (เด็กพิเศษ 1 คน)

รวมสอบผ่าน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 82.61 และสอบไม่ผ่าน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 17.39

รายละเอียดผลการประเมิน มีดังนี้

	Pretest เฉลี่ย	Post test เฉลี่ย	พัฒนา
1. กลุ่ม 1 (11 คน)			
สอบผ่าน 10 คน ไม่ผ่าน 1 คน	17.82	28.18	10.36
2. กลุ่ม 2 (12 คน)			
สอบผ่าน 9 คน ไม่ผ่าน 3 คน	6.21	25.17	18.96
3. กลุ่ม 3 (1 คนเป็นเด็กพิเศษไม่มีผลการประเมิน)			

ผลการสอนตามรายงานสรุปผลโครงการ เหมือนครั้งที่ 1

ทั้งนี้ข้อสังเกต คือนักเรียนส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่ 4 จากโครงการที่ 1 เต็มจำนวน = 12 คน (ตกซ้ำ 12 คน) และมีเด็กพิเศษเรียนร่วม

ผลกาศึกษาบริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ เพื่อแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืน

บริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืน เป็นปัญหาที่ยังปรากฏอยู่หลังจากที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนดำเนินการตาม แนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ แก้ไขง่ายนิดเดียว” ของศิริกานท์ ปทุมสูติ (2554) แล้ว โดยเน้นที่ปัญหาภายในภาษาระดับเสียงและอักษร โดยปัญหาระดับเสียง คือเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ของคำที่เป็นปัญหาในการอ่าน และปัญหาระดับอักษร คืออักษรพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่เป็นปัญหาเมื่อเขียนประกอบเป็นคำ

จากการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลพบปัญหาซึ่งจำแนกได้ 2 กลุ่มใหญ่ๆ ได้แก่

1. ปัญหาการเขียนคำไทย
2. ปัญหาการอ่านคำไทย

1. ปัญหาการเขียนคำไทย

ในการวิจัยเพื่อค้นหาปัญหาการเขียนคำไทยของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนโดยใช้แบบทดสอบการเขียนคำไทยทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 จำนวน 35 คน แบบทดสอบดังกล่าวประกอบด้วยคำทดสอบจำนวน 50 คำ

ผลการทดสอบในภาพรวม หากใช้เกณฑ์การเขียนได้ คือ เขียนได้ถูกต้องตามหลักการเขียน คำไทยสอดคล้องกับพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 กับการเขียนไม่ได้คือไม่เป็นไปตามเกณฑ์และไม่ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับข้างต้น ไม่ปรากฏว่ามีคำใดที่นักเรียนได้หรือเขียนไม่ได้ร้อยละร้อย แต่ละคำมีทั้งเขียนได้และไม่ได้ในอัตราร้อยละแตกต่างกัน ดังรายละเอียด ที่จะนำเสนอในตารางต่อไป

ลำดับ	รายการคำ	เขียนไม่ได้		เขียนได้		รวม	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.	กำไร	15	42.9	20	57.1	35	100
2.	ปีติ	3	8.6	32	91.4	35	100
3.	เคหา	20	57.1	15	42.9	35	100
4.	เฉไฉ	13	37.1	22	62.9	35	100
5.	ไฟฟ้า	1	2.9	34	97.1	35	100
6.	น้ำป่า	1	2.9	34	97.1	35	100
7.	ระกะระกะ	28	80	7	20	35	100

ลำดับ	รายการคำ	เขียนไม่ได้		เขียนได้		รวม	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
8.	ไม้เท้า	14	40	21	60	35	100
9.	วิธียะ	8	22.9	27	77.1	35	100
10.	พะโล้	18	51.4	17	48.6	35	100
11.	นาฬิกา	15	42.9	20	57.1	35	100
12.	แก๊งก้าง	24	68.6	11	31.4	35	100
13.	ย่างเยื้อง	27	77.1	8	22.9	35	100
14.	แห้งแล้ง	17	48.6	18	51.4	35	100
15.	โฉบฉ่าง	21	60	14	40	35	100
16.	ดวงจันทร์	12	34.3	23	65.7	35	100
17.	อาเจียน	7	20	28	80	35	100
18.	สวรรค์	33	94.3	2	5.7	35	100
19.	บุญคุณ	23	65.7	12	34.3	35	100
20.	จินตนาการ	15	42.9	20	57.1	35	100
21.	ซัอมแซม	21	60	14	40	35	100
22.	อ้อมค้อม	22	62.9	13	37.1	35	100
23.	ฟุ่มไม้	29	82.9	6	17.1	35	100
24.	คอมพิวเตอรื	19	54.3	16	45.7	35	100
25.	งอมแงม	11	31.4	24	68.6	35	100
26.	ฟุ่มเฟือย	31	88.6	4	11.4	35	100
27.	หอยเบี้ย	19	54.3	16	45.7	35	100
28.	คุยเฟื่องเรื่องราว	29	82.9	6	17.1	35	100
29.	เกี่ยวข้าว	8	22.9	27	77.1	35	100
30.	แววาว	13	37.1	22	62.9	35	100
31.	ก๊วยเตี๋ยว	15	42.9	20	57.1	35	100
32.	ตกยาก	19	54.3	16	45.7	35	100
33.	อี๊ดอัด	9	25.7	26	74.3	35	100
34.	คณิตศาสตร์	25	71.4	10	28.6	35	100
35.	สังเกต	23	65.7	12	34.3	35	100
36.	ยุบยิบ	14	40	21	60	35	100

ลำดับ	รายการคำ	เขียนไม่ได้		เขียนได้		รวม	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
37.	มีลาภ	31	88.6	4	11.4	35	100
38.	สาป	31	88.6	4	11.4	35	100
39.	สัปดาหฺ์	28	80	7	20	35	100
40.	ด้วน	11	31.4	24	68.6	35	100
41.	นวด	8	22.9	27	77.1	35	100
42.	พื้นที่	4	11.4	31	88.6	35	100
43.	กลางคืน	12	34.3	23	65.7	35	100
44.	รถเข็น	18	51.4	17	48.6	35	100
45.	เข็มแข็ง	17	48.6	18	51.4	35	100
46.	ผ้าเช็ดหน้า	17	48.6	18	51.4	35	100
47.	รถ	2	5.7	33	94.3	35	100
48.	อพยพ	31	88.6	4	11.4	35	100
49.	โพล้เพล้	33	94.3	2	5.7	35	100
50.	ครึ้นเครง	28	80	7	20	35	100
51.	สวนหย่อม	31	88.6	4	11.4	35	100
52.	ปรับปรุง	18	51.4	17	48.6	35	100
53.	กว้างขวาง	21	60	14	40	35	100

จากตารางแสดงผลการเขียนได้และไม่ได้ในภาพรวม เป็นการแสดงเพียงคำร้อยละของการเขียนได้หรือไม่ได้ของแต่ละคำทั้ง 53 คำ แต่ไม่อาจตอบได้ว่า คำหนึ่งๆ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4, 5, 6 ชั้นใด ทำถูกต้องหรือไม่ถูกต้องร้อยละเท่าใด เพื่อให้เห็นคำร้อยละของแต่ละคำในลักษณะที่สัมพันธ์กับระดับชั้น ผู้วิจัยจึงคิดคำร้อยละของแต่ละคำ แสดงผลให้เห็นเป็นรายชั้นเรียน ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 ตามกลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่สุ่มมาเขียนคำไทย

เมื่อแสดงคำร้อยละเป็นรายคำแล้ว ก็จะมีแนวโน้มความแตกต่างในภาพรวมว่า นักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นสูงกว่า จะเขียนคำไทยได้มีความถูกต้องโดยมีคำร้อยละที่มากกว่านักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นต่ำกว่า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพัฒนาการของนักเรียนที่จะต้องพัฒนาขึ้นเพื่อเลื่อนชั้น

ข้อมูลคำร้อยละของการเขียนคำไทยของนักเรียนทั้ง 53 คำ มีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ลำดับ	รายการคำ		ป.3		ป.4		ป.5		ป.6	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.	กำไร	เขียนไม่ได้	2	66.7	6	42.9	6	54.5	1	14.3
		เขียนได้	1	33.3	8	57.1	5	45.5	6	85.7
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
2.	ปิติ	เขียนไม่ได้	0	0	2	14.3	1	9.1	0	0
		เขียนได้	3	100	12	85.7	10	90.9	7	100
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
3.	เคหา	เขียนไม่ได้	1	33.3	9	64.3	7	63.6	3	42.9
		เขียนได้	2	66.7	5	35.7	4	36.4	4	57.1
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
4.	เฉไฉ	เขียนไม่ได้	0	0	6	42.9	2	18.2	5	71.4
		เขียนได้	3	100	8	57.1	9	81.1	2	28.6
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
5.	ไฟฟ้า	เขียนไม่ได้	0	0	1	7.1	0	0	0	0
		เขียนได้	3	100	13	92.9	11	100	7	100
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
6.	น้ำป่า	เขียนไม่ได้	0	0	0	0	1	9.1	0	0
		เขียนได้	3	100	14	100	10	90.9	7	100
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
7.	ระเกะระกะ	เขียนไม่ได้	2	66.7	9	64.3	10	90.1	7	100
		เขียนได้	1	33.3	5	35.7	1	9.1	0	0
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
8.	ไม้เท้า	เขียนไม่ได้	1	33.3	4	28.6	6	54.5	3	42.9
		เขียนได้	2	66.7	10	71.4	5	45.5	4	57.1
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
9.	วิริยะ	เขียนไม่ได้	1	33.3	4	28.6	3	27.3	0	0
		เขียนได้	2	66.7	10	71.4	8	72.7	7	100
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
10.	พะไล	เขียนไม่ได้	2	66.7	5	35.7	7	63.6	4	57.1
		เขียนได้	1	33.3	9	64.3	4	36.4	3	42.9
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
11.	นาฬิกา	เขียนไม่ได้	2	66.7	8	57.1	4	36.4	1	14.3
		เขียนได้	1	33.3	6	42.9	7	63.6	6	85.7
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100

ลำดับ	รายการคำ		ป.3		ป.4		ป.5		ป.6	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
12.	แก้งก้าง	เขียนไม่ได้	2	66.7	10	71.4	8	72.7	4	57.1
		เขียนได้	1	33.3	4	28.6	3	27.3	3	42.9
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
13.	ย่างเยื้อง	เขียนไม่ได้	1	33.3	13	92.9	8	72.7	5	71.4
		เขียนได้	2	66.7	1	7.1	3	27.3	2	28.6
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
14.	แห้งแล้ง	เขียนไม่ได้	1	33.3	6	42.9	6	54.5	4	57.1
		เขียนได้	2	66.7	8	57.1	5	45.5	3	42.9
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
15.	โหล่งฉ่าง	เขียนไม่ได้	2	66.7	8	57.1	7	63.6	4	57.1
		เขียนได้	1	33.3	6	42.9	4	36.4	3	42.9
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
16.	ดวงจันทร์	เขียนไม่ได้	1	33.3	6	42.9	4	36.4	1	14.3
		เขียนได้	2	66.7	8	57.1	7	63.6	6	85.7
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
17.	อาเจียน	เขียนไม่ได้	2	66.7	2	14.3	3	27.3	0	0
		เขียนได้	1	33.3	12	85.7	8	72.7	7	100
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
18.	สวรร์ค	เขียนไม่ได้	3	100	13	92.9	10	90.1	7	100
		เขียนได้	0	0	1	7.1	1	9.1	0	0
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
19.	บุญคุณ	เขียนไม่ได้	3	100	8	57.1	8	72.7	4	57.1
		เขียนได้	0	0	6	42.9	3	27.3	3	42.9
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
20.	จินตนาการ	เขียนไม่ได้	2	66.7	5	35.7	7	63.6	1	14.3
		เขียนได้	1	33.3	9	64.3	4	36.4	6	85.7
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
21.	ซ่อมแซม	เขียนไม่ได้	2	66.7	10	71.4	7	63.6	2	28.6
		เขียนได้	1	33.3	4	28.6	4	36.4	5	71.4
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
22.	อ้อมค้อม	เขียนไม่ได้	2	66.7	11	78.6	5	45.5	4	57.1
		เขียนได้	1	33.3	3	45.5	6	54.5	3	42.9
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100

ลำดับ	รายการคำ		ป.3		ป.4		ป.5		ป.6	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
23.	พุ่มไม้	เขียนไม่ได้	2	66.7	11	78.6	11	100	5	71.4
		เขียนได้	1	33.3	3	21.4	0	0	2	28.6
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
24.	คอมพิวเตอร์	เขียนไม่ได้	3	100	8	57.1	6	54.5	2	28.6
		เขียนได้	0	0	6	42.9	5	45.5	5	71.4
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
25.	งอมแงม	เขียนไม่ได้	2	66.7	3	21.4	5	45.5	1	14.3
		เขียนได้	1	33.3	11	78.6	6	54.5	6	85.7
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
26.	พุ่มเฟือย	เขียนไม่ได้	3	100	11	78.6	10	90.1	7	100
		เขียนได้	0	0	3	21.4	1	9.1	0	0
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
27.	หอยเบี้ย	เขียนไม่ได้	2	66.7	6	42.9	9	81.8	2	28.6
		เขียนได้	1	33.3	8	57.1	2	18.2	5	71.4
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
28.	คุยเฟื่องเรื่องราว	เขียนไม่ได้	3	100	9	64.3	11	100	6	85.7
		เขียนได้	0	0	5	35.7	0	0	1	14.3
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
29.	เกี่ยวข้าว	เขียนไม่ได้	1	33.3	4	28.6	2	18.2	1	14.3
		เขียนได้	2	66.7	10	71.4	9	81.8	6	85.7
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
30.	แวววาว	เขียนไม่ได้	3	100	3	21.4	4	36.4	3	42.9
		เขียนได้	0	0	11	78.6	7	63.6	4	57.1
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
31.	ก่ายเตี้ยว	เขียนไม่ได้	1	33.3	6	42.9	5	45.5	3	42.9
		เขียนได้	2	66.7	8	57.1	6	54.5	4	57.1
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
32.	ตกยาก	เขียนไม่ได้	2	66.7	8	57.1	7	63.6	2	28.6
		เขียนได้	1	33.3	6	42.9	4	36.4	5	71.4
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
33.	อืดอืด	เขียนไม่ได้	1	33.3	4	28.6	2	18.2	2	28.6
		เขียนได้	2	66.7	10	71.4	9	81.8	5	71.4
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100

ลำดับ	รายการคำ		ป.3		ป.4		ป.5		ป.6	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
34.	คณิตศาสตร์	เขียนไม่ได้	3	100	10	71.4	8	72.7	4	57.1
		เขียนได้	0	0	4	28.6	3	27.3	3	42.9
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
35.	สังเกต	เขียนไม่ได้	3	100	9	64.3	7	63.6	4	57.1
		เขียนได้	0	0	5	35.7	4	36.4	3	42.9
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
36.	ยุบยิบ	เขียนไม่ได้	2	66.7	5	35.7	5	45.5	2	28.6
		เขียนได้	1	33.3	9	64.3	6	54.5	5	71.4
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
37.	มีลาก	เขียนไม่ได้	2	66.7	11	78.6	11	100	7	100
		เขียนได้	1	33.3	3	21.4	0	0	0	0
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
38.	สาป	เขียนไม่ได้	2	66.7	11	78.6	11	100	7	100
		เขียนได้	1	33.3	3	21.4	0	0	0	0
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
39.	สัปดาห์	เขียนไม่ได้	3	100	9	64.3	11	100	5	71.4
		เขียนได้	0	0	5	35.7	0	0	2	28.6
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
40.	ถ้วน	เขียนไม่ได้	1	33.3	2	14.3	5	45.5	3	42.9
		เขียนได้	2	66.7	12	85.7	6	54.5	4	57.1
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
41.	นวด	เขียนไม่ได้	1	33.3	2	14.3	2	18.2	3	42.9
		เขียนได้	2	66.7	12	85.7	9	81.8	4	57.1
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
42.	พื้นที่	เขียนไม่ได้	1	33.3	2	14.3	1	9.1	0	0
		เขียนได้	2	66.7	12	85.7	10	90.9	7	100
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
43.	กลางคืน	เขียนไม่ได้	1	33.3	6	42.9	5	45.5	0	0
		เขียนได้	2	66.7	8	57.1	6	54.5	7	100
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
44.	รถเข็น	เขียนไม่ได้	1	33.3	9	64.3	7	63.6	1	14.3
		เขียนได้	2	66.7	5	35.7	4	36.4	6	85.7
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100

ลำดับ	รายการคำ		ป.3		ป.4		ป.5		ป.6	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
45.	เข้มแข็ง	เขียนไม่ได้	1	33.3	9	64.3	6	54.5	1	14.3
		เขียนได้	2	66.7	5	35.7	5	45.5	6	85.7
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
46.	ฟ้าแดดหน้า	เขียนไม่ได้	1	33.3	5	35.7	7	63.6	4	57.1
		เขียนได้	2	66.7	9	64.3	4	36.4	3	42.9
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
47.	รถ	เขียนไม่ได้	0	0	1	7.1	0	0	1	14.3
		เขียนได้	3	100	13	92.9	11	100	6	85.7
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
48.	อพยพ	เขียนไม่ได้	3	100	11	78.6	10	90.9	7	100
		เขียนได้	0	0	3	21.4	1	9.1	0	0
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
49.	โพลีเพลล์	เขียนไม่ได้	3	100	13	92.9	10	90.9	7	100
		เขียนได้	0	0	1	7.1	1	9.1	0	0
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
50.	ครั้นตรง	เขียนไม่ได้	2	66.7	11	78.6	11	100	4	57.1
		เขียนได้	1	33.3	3	21.4	0	0	3	42.9
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
51.	สวนหย่อม	เขียนไม่ได้	3	100	12	85.7	10	90.9	6	85.7
		เขียนได้	0	0	2	14.3	1	9.1	1	14.3
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
52.	ปรับปรุง	เขียนไม่ได้	3	100	7	50	6	54.5	2	28.6
		เขียนได้	0	0	7	50	5	45.5	5	71.4
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100
53.	กว้างขวาง	เขียนไม่ได้	2	66.7	10	71.4	6	54.5	3	42.9
		เขียนได้	1	33.3	4	28.6	5	45.5	4	57.1
	รวม		3	100	14	100	11	100	7	100

เมื่อวิเคราะห์ ปัญหาการเขียนคำไทย ของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตล็ดคูเมน โดยใช้แนวคิดเรื่องการเขียนตามหลักเกณฑ์ทางภาษาแล้วพบว่า เป็นปัญหาด้านการเขียนตัวอักษร คำว่าตัวอักษร หมายถึงทั้งพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ เครื่องหมาย และตัวเลข แต่ในการวิจัยครั้งนี้ ขอบเขตอยู่ที่ 3 ประการแรก

จากการศึกษาพบว่าปัญหาการเขียนคำไทยของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนหลังจากได้เข้าร่วม โครงการ **อ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา** มีปัญหา จำนวน 3 ปัญหา คือ 1) ปัญหาการเขียนพยัญชนะ 2) ปัญหาการเขียนสระ และ 3) ปัญหาการเขียนวรรณยุกต์ ดังต่อไปนี้

1.1 ปัญหาการเขียนพยัญชนะ

พยัญชนะ จัดว่าเป็นตัวอักษรไทยประเภทหนึ่ง ปัญหาการเขียนพยัญชนะของนักเรียนนั้นมี ปัญหาทั้งพยัญชนะต้นกับพยัญชนะสะกดและตัวการันต์ โดยสรุปกล่าวได้ดังนี้

1.1.1 พยัญชนะต้น ในระบบของภาษาไทย พยัญชนะต้นมี 2 ชนิด คือพยัญชนะต้นเดี่ยว เช่น ก, ข, ค, ง และพยัญชนะต้นควบ เช่น กล, กร, ขล, พร จากการศึกษพบว่า นักเรียนโรงเรียน ตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนมีปัญหาการเขียนพยัญชนะทั้ง 2 ชนิดนั้น ดังจะแจกแจงและ ยกตัวอย่างต่อไปนี้

1) พยัญชนะต้นเดี่ยว เมื่อนำแนวคิดเรื่องเสียงพยัญชนะต้นมาเป็นแนวคิดในการ จำแนกปัญหาการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวของนักเรียน พบว่ามีพยัญชนะ 12 หน่วยเสียงที่เป็นปัญหา ได้แก่ /p/, /k/, /ph/, /kh/, /b /, /ch/, /f/, /s/, /h/, /r/, /l/, /j/ โดยแต่ละเสียงจะใช้รูปตัวอักษรพยัญชนะ แทนหลายรูป ดังจะแจกแจงรายละเอียดและยกตัวอย่างประกอบตามตารางต่อไปนี้

ลำดับ	เสียง	รูปเดิมในภาษา	รูปแปร	คำที่เขียน	คำเดิมในภาษา
1.	/p/	ป	ต	ตติ	ปติ
2.	/k/	ก	ร	รำไร	กำไร
			กล	แกล้งกล้าง	แก้งก้าง
				เกลี้ยวข้าว	เกี้ยวข้าว
			กร	แกรแกระ	ระเกะระกะ
3.	/ph/	พ	ผ	ผืนที่	พื้นที่
			ฝ	ฝุ่มไม้	พุ่มไม้
			ฟ	ฟ้าเซตหน้า	ผ้าเซตหน้า
			ภ	อบภยบ	อพยพ
4.	/kh/	ค	ห	เหหาก	เคหา
			ท	เทหา	
				เทยหา	
			ฮ	เฮหา	
			ผ	กลางผืน	กลางคีน

ลำดับ	เสียง	รูปเดิมในภาษา	รูปแปร	คำที่เขียน	คำเดิมในภาษา
		ข	ค	เค้มเขง	เข้มแข็ง
				รถเค้น	รถเข็น
5.	/b /	บ	ป	หอยเบี้ย	หอยเบี้ย
6.	/ch/	ฉ	ช	เซใจ	เหลใจ
				โซ่งซั้ง	โง่งฉ่าง
7.	/f/	ฟ	ฝ	คุยแผ้ยเรือ่งลาว	คุยเฟื่องเรือ่งราว
		ฝ		ฝุ่รเฟีย	ฟุ่มเฟือย
8.	/s/	ซ	ส	สอ้มแซม	ซ้อมแซม
		ศ	ส	ศวัน	สวรรณค์
		ส	ศ	คณิตศาสตร์	คณิตศาสตร์
				ศาบ	สาป
			ทร	ทริบ	สาป
			ซ	ซาบ	
9.	/h/	ห	ฮ	แฮ้งแล้ง	แฮ้งแล้ง
10.	/r/	ร	ล	ละเก้ละกะ	ระกะระกะ
				คุยแผ้ยเรือ่งลาว	คุยเฟื่องเรือ่งราว
				วิริยะะ	วิริยะะ
11.	/l/	ล	ร	พะไรด	พะไล
				มีราบ	มีลาม
		ฬ	ล	นาฬิกา	นาฬิกา
			ร	นาฬิกา	
12.	/j/	ย	ญ	ญ่งเอ็ง	ย่างเอ็ง
			อย	อย่างเอื่อน	
			ร	ยางเรือ่ง	

2) พยัญชนะต้นควบกล้ำ จากการเก็บข้อมูลพบว่า นักเรียนเขียนอักษรพยัญชนะต้นควบกล้ำเป็นปัญหา 5 เสียง คือ /pr/, /khl/, /phl/, /kw/, /khw/ โดยแต่ละเสียงจะเขียนแทนด้วยตัวอักษรพยัญชนะต่างออกไปจากหลักเกณฑ์ ดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ลำดับ	เสียง	รูปเดิมในภาษา	รูปแปร	คำที่เขียน	คำเดิมในภาษา
1.	/pr/	ปร	ปล	ปรักปลุง	ปรับปรุง
				ปลากปรุง	
2.	/khl/	คล	ค	เค้นเคลง	ครั้นเครง
			คร	คี่เครง	
3.	/phl/	พล	พร	พรบเพรบ	โพล์เพล้
				พร้งแพร์	
			พ	โพ้มเพน	
4.	/kw/	กว	ก	ก้วงข้อง	กว้างขวาง
5.	/khw/	ขว	คว	กว้างเควน	
			ข	ก้าวขวาง	

1.1.2 พยัญชนะสะกดและตัวการันต์ จากการสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าพยัญชนะสะกดที่นักเรียนมีปัญหาในการเขียนมีทั้ง 8 มาตรา ได้แก่ /-k/-แมกก, /-t/-แมกด, /-p/-แมกบ, /-ŋ/-แมกง, /-n/-แมกน, /-m/-แมกม, /-j/-แมกเย, /-w/-แมเกว โดยแต่ละมาตรานั้น จะเขียนสะกดด้วยตัวอักษรในมาตราเดียวกัน แต่เป็นตัวอื่นที่ไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา หรืออีกกรณีหนึ่งคือจะเขียนผิดมาตราตัวสะกดไปเลย ทั้งนี้เนื่องจากคิดและเข้าใจเอาตามเสียงที่ได้ยิน ไม่มีความรู้ในเรื่องนั้นๆ หรือจำตัวอย่างโดยอาศัยแนวเทียบผิดกับคำอื่น

ส่วนพยัญชนะการันต์ที่มีปัญหา ในการสรุปผลที่พบคือ ทร, ค์, ร์, ห์, ตร์ พยัญชนะการันต์บางตัวนักเรียนไม่เขียน หรือแม้จะเขียน ก็เขียนเป็นพยัญชนะตัวอื่นๆ ซึ่งล้วนแต่ผิดทั้งสิ้น

ดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ลำดับ	เสียง	รูปเดิมในภาษา	รูปแปร	คำที่เขียน	คำเดิมในภาษา
1.	/-k/ แม่กก	ก	ด	ตดย้าง	ตกยาก
			-ะ	โตะยาก	
2.	/-t/ แม่กด	ด	ก	อี๊ดอัด	อี๊ดอัด
				อี๊ดอัก	
				ผ้าเช็ดหน้า	ผ้าเช็ดหน้า
			ย	น่วย	นวด
			น	น้วน	
				ผ้าเช็ดหน้า	ผ้าเช็ดหน้า
		ต	ต	สังเกต	สังเกต
			ตุ	สังเกต	
			ต	ฟ่าเซตหน้า	ผ้าเช็ดหน้า
3.	/-p/ แม่กบ	บ	ก	ยุกยิก	ยุบยิบ
		ป	บ	สับดาร์	สับดาร์
			ศ	สาศ	สาป
			ด	สาต	
				ยุดยิด	ยุบยิบ
			[ะ]	ยุยี้	
			ม	ซาม	สาป
		พ	บ	อบพยบ	อพยพ
		ภ	บ	มีลาบ	มีลาม
			ก	มีลาก	
			ฟ	มีลาฟ	
			ด	มีลาด	
			ม	มีล้าม	
			-	มีหล้า	

ลำดับ	เสียง	รูปเดิมในภาษา	รูปแปร	คำที่เขียน	คำเดิมในภาษา
4.	/-ŋ/ แม่ง	ง	น	ก่วงขวาน	กว้างขวาง
				คั่นเครน	ครั้นเครง
				กานคีน	กลางคีน
				सानเก็ด	สังเกต
			ำ	สำแกด	
5.	/-n/ แม่งน	น	ง	จิงตางนาก้าน	จินตนาการ
				ด้วง	ด้วน
			–	อาเจีย	อาเจียน
			ย	ด้วย	ด้วน
			ม	รถแซ้ม	รถเข็น
				รถเขด	
			ด	คืดเคง	ครั้นเครง
		ญ	น	บุญคุณ	บุญคุณ
			ล	บุลคุณ	
		ณ	น	บุญคุณ	
6.	/-m/ แม่ม	ม	ง	ฟุ้งเพีย	ฟุ่มเพื่อย
				ฟุ้งไม้	ฟุ่มไม้
			–	ผู้ไม้	
				งอมแง	งอมแงม
7.	/-j/ แม่มเย	ย	น	ก่วนเฟือนเรื่องราว	คฺยเฟื่องเรื่องราว
		ไ	ย	ผู้ม้าย	ฟุ่มไม้
8.	/-w/ แม่มเวย	ว	น	เวนวา	แหววว
			–	แหวว่า	
			ย	แหวววาย	
			ก	แวกวาว	

ลำดับ	เสียง	รูปเดิมในภาษา	รูปแปร	คำที่เขียน	คำเดิมในภาษา
9.	การันต์	ทรี	–	ดวงจัน	ดวงจันทรี
		คี่	–	สวร	สวรค์
				สวรรณ	
				สวาน	
		รี้	–	คอมพิวเต้	คอมพิวเตอร์
			วี้	คอมพิวเตอร์	
			อี	คอมเตอ์	
		หี้	–	ลัปดา	ลัปดาห้
			รี้	ลัปดาร์	
		ตริ	–	คณิตสาด	คณิตศาสตร์
			คี่	คณิตสาสาศ์	

1.2 ปัญหาการเขียนสระ

สระในภาษาไทยนั้นจำแนกได้ 2 กลุ่ม คือ สระเดี่ยว และสระประสม ไม่ว่าจะเป็นระบบภาษาพูดหรือภาษาเขียน ก็แบ่งสระออกเป็น 2 ชนิดดังกล่าวนี้ แม้จะมีหลักแนวคิดที่ไม่บรรจบเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันก็ตาม จากการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลการเขียนสระของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็ดูเมน จำแนกปัญหาการเขียนสระได้ 2 ลักษณะตามประเภทของสระในช่วงต้น คือสระเดี่ยวและสระประสม ดังนี้

1.2.1 สระเดี่ยว นักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็ดูเมนจะมีปัญหาการเขียนรูปสระเดี่ยวที่เป็นปัญหา จำนวน 11 เสียง คือ /i/ ี, /e/ เ-ะ, /e:/ เ-, /ε/ แ-ะ, /ε:/ แ-, /u:/ ู, /a/ -ะ, /u/ ู, /o/ โ-ะ, /o:/ โ-, /v:/ -อ โดยแต่ละเสียงจะเขียนเป็นรูปสระอื่นที่มีรูปใกล้เคียงกัน เขียนประสมรูปสระไม่ถูกต้อง หรือเขียนตามเสียงในภาษาพูดที่ตนเองออกเสียง รายละเอียดและตัวอย่างดังมีในตารางต่อไปนี้

ลำดับ	เสียง-รูป	รูปอื่น	รูปแปร	คำที่เขียน	คำเดิมในภาษา
1.	/i/ ี	–	ี	จินตะนาการ	จินตนาการ
2.	/e/ เ-ะ	–	เ-	ระเระกะ	ระเระระกะ
			แ-	ละแกลากา	
				แก้งก้าง	
		เ –	เ-	รถเขน	รถเข็น
				ผ้าเซตหน้า	ผ้าเซ็ดหน้า

ลำดับ	เสียง-รูป	รูปอื่น	รูปแปร	คำที่เขียน	คำเดิมในภาษา
3.	/e:/ เ-	-	แ-	โพรรแพร่	โพล์เพลล์
				คีนแคง	ครั้นเครง
				แคหา	เคหา
			เ-	เค็รหา	
4.	/ɛ/ แ-ะ	แ -	เ-	แก้งเซง	เข้มแข็ง
5.	/ɛ:/ แ-	-	เ-	เห้งแล้ง	แห้งแล้ง
6.	/u:/ -	-อ	เ-อ	เพื้อนที่	พื้นที่
			-	คีนเครง	ครั้นเครง
			เ-	เค็นเคลง	
7.	/a/ -ะ	-	-า	อีกฮาก	อีตอัด
				อีตฮาด	
				สางแกก	สังเกต
			-ะ	ประปรุม	ปรับปรุง
		เ-า	-า	ไม้ท้าว	ไม้เท้า
		-ำ	-ำม	กำมราย	กำไร
		เ-ไ	เ-ไ	เจใจ	เจใจ
				เจจัย	
			-า	ผู้ม้าย	พุ่มไม้
		รร	-ัน	สวัน	สวรรณค์
			-า	สวาน	
		-	-ะ	สหวาน	
8.	/u/ ุ	-	ุ	ยุกยิก	ยุบยิบ
				คุณคุณ	บุญคุณ
				ผู้ม้าย	พุ่มไม้
				พุ่มเพีย	พุ่มเพื่อย
9.	/o/ โ-ะ	(ลดรูป)		โตะยาก	ตกยาก
				โอพะพายบ	อพยพ

ลำดับ	เสียง-รูป	รูปอื่น	รูปแปร	คำที่เขียน	คำเดิมในภาษา
10.	/o:/ โ-	-	๖	พัตรู	พะโล้
11.	/ɔ:/ -อ	-	-า	อ้อมค้อม	อ้อมค้อม
				สวนย่าน	สวนหย่อม

1.2.2 สระประสม จากการศึกษพบว่านักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมนเขียนสระประสมมีปัญหาอยู่ 2 เสียง ได้แก่ /ia/ ซึ่งมีรูปแปร 2 รูป คือ เียะ, เีย และ /ua/ เือ ลักษณะที่ผิดคือนำเอาสัญลักษณ์ในระบบอักษรไทยมาประกอบเป็นรูปสระไม่ถูกต้อง อาจเพราะจำผิด เข้าใจผิด หรือเดาสุ่ม ดังรายละเอียดและตัวอย่างในตารางต่อไปนี้

ลำดับ	เสียง- รูป	รูปอื่น	รูปแปร	คำที่เขียน	คำเดิมในภาษา
1.	/ia/	เียะ	-	เียะ	ก้วยเตี้ยว
			-	เียล	
		เีย	-	เีย	ก้วยข้าว
			-	เีย	
			-	เีย	
2.	/ua/	เือ	-	เือ	ย่างเือง
			-	เือ	
			-	เือ	

1.3 ปัญหาการเขียนวรรณยุกต์

วรรณยุกต์เป็นอักษรที่ต้องเขียนประกอบ บนพยัญชนะในคำ การศึกษาครั้งนี้ไม่ได้เก็บข้อมูล การเขียนวรรณยุกต์จัตวา คงเก็บเฉพาะสามัญ , เอก, โท, ตรี จากการศึกษพบว่า นักเรียนโรงเรียน ตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมน เขียนวรรณยุกต์มีปัญหา 4 เสียง คือ สามัญ, เอก, โท, ตรี ส่วนรูป วรรณยุกต์ที่มีปัญหาคือ เป็น ˊ, ˋ, ˋ

ลักษณะของปัญหา เช่น ใส่รูปวรรณยุกต์ในคำที่มีเสียงสามัญ หรือใช้วรรณยุกต์ผิดรูป ไม่ตรงกับหลักการเขียนคำในภาษาไทย ทั้งนี้เพราะนักเรียนเขียนตามเสียงที่ได้ยิน เข้าใจเอาเองเช่นนั้น หรือเพราะเดาสุ่ม รายละเอียดการใช้รูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง และตัวอย่างคำ มีดังตารางต่อไปนี้

ลำดับ	เสียง-รูป	รูปแปร	คำที่เขียน	คำเดิมในภาษา
1.	ไม่มีรูป	—	ด้วงจัน	ดวงจันทร์
			น่วย	นวด
		๒	น่วย	
2.	—		โฉฉา	โฉ่งฉ่าง
			ยางเรือ	ย่างเยื้อง
		๒	ยั้งยั้ง	
			พุ่มไม้	พุ่มไม้
			ซ้อมแซม	ซ้อมแซม
			คุยเฟื่องเรือกราว	คุยเฟื่องเรือกราว
			คีนเครง	ครีนเครง
3.	๒		เครียนเครง	ครีนเครง
			ผืนที่	พื้นที่
		—	พื้นที่	
			แห่งแล้ง	แห่งแล้ง
			ด่วย	ด้วน
			แก้วเช่า	เกี่ยวข้าว
			ฟ้าเซตหน้า	ผ้าเซตหน้า
			อ้อมค้อม	อ้อมค้อม
			อ้อมค้อม	
			พะไล	พะไล
			เข้มแขง	เข้มแข็ง
		—		
4.	+	๒	ก้วยเตี่ยว	ก้วยเตี่ยว
		๒	ก้วยเตีว	ก้วยเตี่ยว

โดยสรุป ปัญหาการเขียนคำไทยของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบตตี้ดู่เมน มี 3 จุดหลักๆ คือ ปัญหาการเขียนพยัญชนะ ปัญหาการเขียนสระ และปัญหาการเขียนวรรณยุกต์ ปัญหาดังกล่าวอาจเป็นปรากฏการณ์ปกติในการเรียนภาษา ซึ่งการเรียนภาษานั้นจะต้องค่อยๆ เรียนรู้ เรียนซ้ำจนเกิดเป็นความเคยชิน การที่ช่วงเวลาหนึ่งเมื่อได้สอนไปแล้ว เข้าใจ จำได้ แต่เมื่อเวลาผ่านไป ไม่ได้ระลึกถึงอีก ก็ย่อมเป็นเรื่องปกติวิสัยที่ทำให้เกิดปัญหาการเขียนคำไทยได้

2. ปัญหาการอ่านคำไทย

ในการวิจัยเพื่อค้นหาปัญหาการอ่านคำไทยของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนโดยใช้แบบทดสอบการอ่านคำไทยทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 จำนวน 34 คน แบบทดสอบดังกล่าวประกอบด้วยคำทดสอบจำนวน 30 คำ

ผลการทดสอบในภาพรวม หากใช้เกณฑ์การอ่านได้ คือ อ่านได้ถูกต้องตามหลักการอ่านคำไทยสอดคล้องกับพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 กับการอ่านไม่ได้คือไม่เป็นไปตามเกณฑ์และไม่ต้องการพจนานุกรมฉบับข้างต้น ไม่ปรากฏว่ามีคำใดที่นักเรียนอ่านได้หรืออ่านไม่ได้ร้อยละร้อย แต่ละคำมีทั้งอ่านได้และไม่ได้ในอัตราร้อยละแตกต่างกัน ดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ลำดับ	รายการคำ	อ่านไม่ได้		อ่านได้		รวม	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.	ไอ้ละเห่	11	32.4	23	67.6	34	100
2.	ระกะระกะ	14	41.2	20	58.8	34	100
3.	สไบ	3	8.8	31	91.2	34	100
4.	นาฬิกา	4	11.8	30	88.2	34	100
5.	โถ่งฉ่าง	13	38.2	21	61.8	34	100
6.	สวรรณค์	10	29.4	24	70.6	34	100
7.	จินตนาการ	2	5.9	32	94.1	34	100
8.	วิญญาน	11	32.4	23	67.6	34	100
9.	ซ่อมแซม	1	2.9	33	97.1	34	100
10.	คอมพิวเตอร์	1	2.9	33	97.1	34	100
11.	แวววาว	13	38.2	21	61.8	34	100
12.	เขี้ยวชาญ	17	50	17	50	34	100
13.	เอกลักษณ์	7	20.6	27	79.4	34	100
14.	มัคคุเทศก์	11	32.4	23	67.6	34	100
15.	คณิตศาสตร์	2	5.9	32	94.1	34	100
16.	พิสูจน์	3	8.8	31	91.2	34	100
17.	เว็บเพจ	28	82.4	6	17.6	34	100
18.	นิพพาน	12	35.3	22	64.7	34	100
19.	สัญญา	13	38.2	21	61.8	34	100
20.	สัมผัส	5	14.7	29	85.3	34	100

ลำดับ	รายการคำ	อ่านไม่ได้		อ่านได้		รวม	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
21.	ด้วน	5	14.7	29	85.3	34	100
22.	ประจวร	12	35.3	22	64.7	34	100
23.	เข้มกลัด	15	44.1	19	55.9	34	100
24.	รถเข็น	9	26.5	25	73.5	34	100
25.	อพยพ	11	32.4	23	67.6	34	100
26.	โพล์เพล้	23	67.6	11	32.4	34	100
27.	สวนหย่อม	11	32.4	23	67.6	34	100
28.	ฉวัดเฉวียน	18	52.9	16	47.1	34	100
29.	ปรึบปรุ้ง	7	20.6	27	79.4	34	100
30.	กว้างขวาง	8	23.5	26	76.5	34	100

จากตารางแสดงผลการอ่านได้และไม่ได้ในภาพรวม เป็นการแสดงเพียงค่าร้อยละของการอ่านได้หรือไม่ได้ของแต่ละคำทั้ง 30 คำ แต่ไม่อาจตอบได้ว่า คำหนึ่งๆ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4, 5, 6 ชั้นใด อ่านถูกต้องหรือไม่ถูกต้องร้อยละเท่าใด เพื่อให้เห็นค่าร้อยละของแต่ละคำในลักษณะที่สัมพันธ์กับระดับชั้น ผู้วิจัยจึงคิดค่าร้อยละของแต่ละคำ แสดงผลให้เห็นเป็นรายชั้นเรียน ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 ตามกลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่สุ่มมาให้ข้อมูลการอ่านคำไทย

เมื่อแสดงค่าร้อยละเป็นรายคำแล้ว ก็จะมีแนวโน้มแห่งความแตกต่างในภาพรวมนักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นสูงกว่า จะอ่านคำไทยได้มีความถูกต้องโดยมีค่าร้อยละที่มากกว่านักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นต่ำกว่า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพัฒนาการของนักเรียนที่จะต้องพัฒนาขึ้นเพื่อเลื่อนชั้น

ข้อมูลค่าร้อยละของการอ่านคำไทยของนักเรียนทั้ง 30 คำ มีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ลำดับ	รายการคำ		ป.3		ป.4		ป.5		ป.6	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.	ไอ้สะเห่	อ่านไม่ได้	20	5	33.3	1	20	5	33.3	33.3
		อ่านได้	80	10	66.7	4	80	10	66.7	66.7
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
2.	ระกะระกะ	อ่านไม่ได้	3	60	4	26.7	5	62.5	2	33.3
		อ่านได้	40	11	73.3	2	40	11	73.3	66.7
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
3.	สไบ	อ่านไม่ได้	0	3	20	0	0	3	20	0
		อ่านได้	100	12	80	5	100	12	80	100
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100

ลำดับ	รายการคำ		ป.3		ป.4		ป.5		ป.6	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
4.	นาฬิกา	อ่านไม่ได้	20	2	13.3	1	20	2	13.3	0
		อ่านได้	80	13	86.7	4	80	13	86.7	100
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
5.	โถ่งฉ่าง	อ่านไม่ได้	2	40	3	20	7	87.5	1	16.7
		อ่านได้	60	12	80	3	60	12	80	83.3
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
6.	สวรรค์	อ่านไม่ได้	4	80	3	20	3	37.5	0	0
		อ่านได้	20	12	80	1	20	12	80	100
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
7.	จินตนาการ	อ่านไม่ได้	0	1	6.7	0	0	1	6.7	0
		อ่านได้	100	14	93.3	5	100	14	93.3	100
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
8.	วิญญาณ	อ่านไม่ได้	40	5	33.3	2	40	5	33.3	0
		อ่านได้	60	10	66.7	3	60	10	66.7	100
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
9.	ซ่อมแซม	อ่านไม่ได้	0	1	6.7	0	0	1	6.7	0
		อ่านได้	100	14	93.3	5	100	14	93.3	100
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
10.	คอมพิวเตอร์	อ่านไม่ได้	0	1	6.7	0	0	1	6.7	0
		อ่านได้	100	14	93.3	5	100	14	93.3	100
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
11.	แวววาว	อ่านไม่ได้	40	6	40	2	40	6	40	33.3
		อ่านได้	60	9	60	3	60	9	60	66.7
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
12.	เขียวชาญ	อ่านไม่ได้	4	80	6	40	5	62.5	2	33.3
		อ่านได้	20	9	60	1	20	9	60	66.7
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
13.	เอกลักษณ์	อ่านไม่ได้	20	5	33.3	1	20	5	33.3	0
		อ่านได้	80	10	66.7	4	80	10	66.7	100
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
14.	มัตตุเทศก์	อ่านไม่ได้	4	80	3	20	4	50	0	0
		อ่านได้	20	12	80	1	20	12	80	100
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100

ลำดับ	รายการคำ		ป.3		ป.4		ป.5		ป.6	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
15.	คณิตศาสตร์	อ่านไม่ได้	0	2	13.3	0	0	2	13.3	0
		อ่านได้	100	13	86.7	5	100	13	86.7	100
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
16.	พินิจ	อ่านไม่ได้	20	2	13.3	1	20	2	13.3	0
		อ่านได้	80	13	86.7	4	80	13	86.7	100
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
17.	เว็บเพจ	อ่านไม่ได้	3	60	12	80	7	87.5	6	100
		อ่านได้	40	3	20	2	40	3	20	0
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
18.	นิพพาน	อ่านไม่ได้	40	5	33.3	2	40	5	33.3	33.3
		อ่านได้	60	10	66.7	3	60	10	66.7	66.7
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
19.	สัญจร	อ่านไม่ได้	4	80	5	33.3	3	37.5	1	16.7
		อ่านได้	20	10	66.7	1	20	10	66.7	83.3
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
20.	สัมผัส	อ่านไม่ได้	20	3	20	1	20	3	20	0
		อ่านได้	80	12	80	4	80	12	80	100
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
21.	ตัวน	อ่านไม่ได้	20	2	13.3	1	20	2	13.3	16.7
		อ่านได้	80	13	86.7	4	80	13	86.7	83.3
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
22.	ประจวร	อ่านไม่ได้	3	60	3	20	3	37.5	3	50
		อ่านได้	40	12	80	2	40	12	80	50
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
23.	เข็มกลัด	อ่านไม่ได้	3	60	4	26.7	6	75	2	33.3
		อ่านได้	40	11	73.3	2	40	11	73.3	66.7
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
24.	รถเข็น	อ่านไม่ได้	40	4	26.7	2	40	4	26.7	33.3
		อ่านได้	60	11	73.3	3	60	11	73.3	66.7
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
25.	อพยพ	อ่านไม่ได้	20	5	33.3	1	20	5	33.3	0
		อ่านได้	80	10	66.7	4	80	10	66.7	100
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100

ลำดับ	รายการคำ		ป.3		ป.4		ป.5		ป.6	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
26.	โพลีเพลล์	อ่านไม่ได้	4	80	10	66.7	5	62.5	4	66.7
		อ่านได้	20	5	3.3	1	20	5	3.3	33.3
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
27.	สวนหย่อม	อ่านไม่ได้	40	5	33.3	2	40	5	33.3	0
		อ่านได้	60	10	66.7	3	60	10	66.7	100
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
28.	จวัดเจวียน	อ่านไม่ได้	2	40	9	60	4	50	3	50
		อ่านได้	60	6	40	3	60	6	40	50
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
29.	ปรับปรุง	อ่านไม่ได้	40	2	13.3	2	40	2	13.3	16.7
		อ่านได้	60	13	86.7	3	60	13	86.7	83.3
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100
30.	กว้างขวาง	อ่านไม่ได้	60	3	20	3	60	3	20	16.7
		อ่านได้	40	12	80	2	40	12	80	83.3
	รวม		5	100	15	100	5	100	15	100

เมื่อวิเคราะห์ปัญหาการอ่านคำไทยของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน โดยใช้แนวคิดเรื่องการอ่านตามหลักเกณฑ์ทางภาษาแล้วพบว่า เป็นปัญหาด้านการอ่านออกเสียงตัวอักษร

จากการศึกษาพบว่าปัญหาการอ่านคำไทยของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนหลังจากได้เข้าร่วม โครงการ **อ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา** มี 4 ปัญหา คือ 1) ปัญหาการอ่านไม่ออกทั้งคำ 2) ปัญหาการอ่านไม่ออกบางส่วน 3) ปัญหาการออกเสียงระดับพยางค์ และ 4) ปัญหาการอ่านเป็นคำอื่น มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ปัญหาการอ่านไม่ออกทั้งคำ

นักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนที่ได้รับการทดสอบการอ่านคำไทยมีจำนวน 34 คน แต่มีเพียง 1 คน ที่อ่านไม่ออกทุกคำ ในการวิจัยครั้งนี้จึงตัดนักเรียนคนดังกล่าวออกไป คงเหลือนักเรียนที่ได้รับการทดสอบ 33 คน และเป็นจำนวนที่นำมาวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาพบว่ามีคำไทยจำนวน 16 คำ ที่นักเรียนอ่านไม่ออก คือไม่รู้ว่าอ่านออกเสียงอย่างไร ดังรายการคำและข้อมูลจำนวนนักเรียนกับระดับชั้นตามตารางต่อไปนี้

ลำดับ	รายการคำ	ระดับชั้นที่อ่านไม่ออก			
		ป.3 (คน)	ป.4 (คน)	ป.5 (คน)	ป.6 (คน)
1.	ระกะระกะ		1	1	
2.	สวรรค์	4	1	3	
3.	วิญญาน	1	3	3	
4.	แวววาว	1	1		
5.	เขียวชาญ	1	2	2	
6.	เอกลักษณ์		2	2	
7.	มัคคุเทศก์	2	3	3	
8.	พิสุจน์		2		
9.	เว็บเพจ	2	3	3	
10.	นิพพาน	1	2	2	
11.	สัจจ		2	3	
12.	สัมผัส		2		
13.	อพยพ		3	3	
14.	โพล์เพลล์	2	1	1	
15.	สวนหย่อม		1	2	
16.	ฉวัดเฉวียน		4	1	1

2.2 ปัญหาการอ่านไม่ออกบางส่วน

คำในภาษาไทยประกอบด้วยเสียงเป็นสำคัญ ซึ่งมี 3 พวก คือ เสียงพยัญชนะ เสียงสระ และ เสียงวรรณยุกต์ เมื่อนำแนวคิดดังกล่าวมาวิเคราะห์ข้อมูลการอ่านออกเสียงคำไทยของนักเรียน โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตล็ดดูเมนพบว่า นักเรียนจะมีปัญหาการอ่านออกเสียงทั้ง 3 ประเภท นั้น ได้แก่ 1) มีปัญหาที่พยัญชนะ 2) มีปัญหาที่สระ และ 3) มีปัญหาที่วรรณยุกต์ ดังจะแจกแจงต่อไปนี้

2.2.1 มีปัญหาที่พยัญชนะ เสียงพยัญชนะในภาษาไทยจำแนกได้ 2 กลุ่ม คือ พยัญชนะต้นและพยัญชนะสะกด นักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตล็ดดูเมนมีปัญหาการอ่านพยัญชนะต้นทั้ง 2 กลุ่มดังกล่าว รายละเอียดและตัวอย่างมีดังนี้

1) พยัญชนะต้น ในภาษาไทย มีเสียงพยัญชนะต้น 2 ประเภท คือ พยัญชนะต้นเดี่ยว และพยัญชนะต้นควบ จากการศึกษาพบว่านักเรียนมีปัญหาการอ่านออกเสียงพยัญชนะทั้ง 2 ชนิด ดังกล่าว โดยมีรายละเอียดและตัวอย่างต่อไปนี้

(1) พยัญชนะต้นเดี่ยว คือพยัญชนะที่ปรากฏต้นพยางค์ จากการศึกษาคพบเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่เป็นปัญหา 2 เสียง คือ /ch/ และ /r/ มีปัญหาคือออกเสียงเป็นเสียงพยัญชนะอื่นที่มีฐาน-กรณ์ในการออกเสียงใกล้เคียงกัน ตามรายละเอียดและตัวอย่างดังนี้

ลำดับ	เสียง	รูป	เสียงและคำ			ระดับชั้น			
			เสียงแปร	คำที่อ่าน	รายการคำ	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
1.	/ch/	ฉ ช ฌ	/s/	เชี่ยวชาญ	เชี่ยวชาญ			1	
				โส่งส่ง	โส่งส่ง		1		
			/c/	ประจวน	ประจวน				1
2.	/r/	ร	/l/	ลดเซ็น	รถเซ็น		1		2
				ละกะละกะ	ระกะระกะ	3	2	4	2

(2) พยัญชนะต้นควบ ลักษณะของการออกเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ ที่เป็นปัญหานั้น จากการศึกษาคพบเสียงที่เป็นปัญหา 4 เสียง คือ /pr/, /kl/, /phl/, /kw/ โดยจะออกเสียงเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยวแทน หรือออกเสียงเป็นพยัญชนะอื่นมาควบ ซึ่งไม่ถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาไทย ปัญหาการออกเสียงดังกล่าวและตัวอย่างคำที่เป็นปัญหา มีดังตารางต่อไปนี้

ลำดับ	เสียง	รูป	เสียงและคำ			ระดับชั้น			
			เสียงแปร	คำที่อ่าน	รายการคำ	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
1.	/pr/	ปร	/p/	ปัปปุ	ปรึปรุ	1			
				ปะชวน	ประจวน				1
			/pl/	ปัปปลุ	ปรึปรุ		1		
2.	/kl/	กล	/k/	เข้มกัถ	เข้มกัถ	1		3	
			/l/	เข้มลัถ					1
3.	/phl/	ผล, พล	/p/	โพเพ้	โพล์เพล้		4		2
				โพนเพน				1	
4.	/kw/	กว	/k/	กัวงขวง	กัวงขวง	1			
				กัวงขา					1

2) พยัญชนะสะกด จากการเก็บข้อมูลการออกเสียงพยัญชนะสะกดของนักเรียนที่คัดเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 33 คน พบว่าเสียงพยัญชนะสะกดที่มีปัญหาในการออกเสียงมี 6 เสียง หรือ 6 มาตรา ได้แก่ /k/, /t/, /ŋ/, /n/, /m/, /w/ ลักษณะปัญหาที่พบ คือ ไม่ออกเสียงนั้น และออกเสียงเป็นเสียงพยัญชนะอื่นๆ ตามรายละเอียดและตัวอย่างในตารางต่อไปนี้

ลำดับ	เสียง	มาตรา	เสียงและคำ			ระดับชั้น			
			เสียงแปร	คำที่อ่าน	รายการคำ	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
1.	/-k/	กก	/n/	มันคุดเทด	มัดคุดเทศก์			1	
2.	/-t/	กต	/k/	รกเซ็น	รถเซ็น		1	1	
			/ɽ/	วืบเผอะ	เวืบเพจ				
			/p/	เข้มกัลป์	เข้มกัลด	1			
3.	/-ŋ/	กง	-	โฉฉา	โฉ่งฉ่าง			1	
				โฉฉาย				1	
			/j/					1	
4.	/-n/	กน	-	พิพพา	นิพพาน			1	
				วียา	วิญญาน		1		
			/j/	เขี้ยวชาย	เขี้ยวชาญ		1	1	
				สะไ	สวรร์ค		1		
			/r/	จินตะนาการ	จินตนาการ			1	
			/ŋ/	สังสอน	สังญจร		1		
			/m/	เขี้ยวขาม	เขี้ยวชาญ	1			
5.	/-m/	กม	-	เขกัลด	เข้มกัลด			1	
6.	/-w/	เกอว	-	เขี้ยวขาน	เขี้ยวชาญ		1		
				แหวววา	แหวววาร		1		
			/t/	แหวววาด					1
			/n/	แหวววาน		1		1	
			/m/	แหวมวาน			1		
			/j/	แหวววาย		1			

2.1.3 พยัญชนะนำ รายการคำที่มีพยัญชนะนำซึ่งคัดเลือกไปทดสอบกับนักเรียนมีเพียง 1 คำ คือ “สวนหย่อม” ซึ่งมีพยัญชนะนำคือ “หย” จากการศึกษาพบนักเรียนอ่านมีปัญหา 4 คน โดยออกเสียงเป็น “สวนห่อม” กับ “สวนย่ออม” ตามข้อมูลในตารางต่อไปนี้

ลำดับ	เสียงเดิม	เสียงและคำ		ระดับชั้น			
		เสียงแปร	คำ	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
1.	หย	ย	สวนหย่อม	2	1	1	
		ห				1	

2.2.2 มีปัญหาที่สระ ดังที่เคยกล่าวไปแล้วในข้างต้นว่า สระในภาษาไทยนั้นประกอบด้วยสระเดี่ยวกับสระประสม ซึ่งทำหน้าที่เป็นแกนกลางของพยางค์ ในการอ่านออกเสียงสระดังกล่าวของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน จากการวิเคราะห์ข้อมูลก็พบปัญหาการออกเสียงสระทั้ง 2 ชนิดนั้น คือ สระเดี่ยว และสระประสม มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) **สระเดี่ยว** จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบสระเดี่ยวที่มีปัญหาในการออกเสียง 7 สระ คือ /i/ ี, /e/ เอะ, /e:/ เ-, /a/ -ะ, /a:/ -า, /o:/ โ-, /o/ เาะ โดยจะออกเสียงเป็นสระอื่น ซึ่งไม่ถูกต้องตามหลักการออกเสียงในภาษาไทย ดังรายละเอียดและตัวอย่างคำในตารางต่อไปนี้

ลำดับ	เสียง-รูป	เสียงแปร	คำที่อ่าน	คำเดิมในภาษา	ระดับชั้น			
					ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
1.	/i/ ี	/i:/	นาฬิกา	นาฬิกา			1	
2.	/e/ เอะ	/ɛ/	แว็บเพด	เว็บเพจ	1			
			แวบแพด			1		
		/o/	ระกะระกะ	ระกะระกะ		1		
		/e/	เข็มแข็ง	เข็มแข็ง				1
3.	/e:/ เ-	/ə/	เว็บเพอะ	เว็บเพจ			1	
4.	/a/ -ะ	/a:/	เข็มกลาด	เข็มกลัด	1			
			สัมพาด	สัมผัส			1	
		/o:/	โศจอน	สัญจร	1			
			สะโบ	สโบ	1	1		

ลำดับ	เสียง-รูป	เสียงแปร	คำที่อ่าน	คำเดิมในภาษา	ระดับชั้น			
					ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
5.	/a:/ -า	/ua/	ก้วงขวง	กว้างขวาง	1			
		/a/	โอะอะ	โอะง่า	1			
6.	/o:/ โ	/o/	โอะอะ	โอะง่า	1			
7.	/o:/ -อ	/o/	สันจน	สัจจน	1	2		
		/o:/	สันจน		1			

2) **สระประสม** จากการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียงสระประสมในคำของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมนพบสระประสมที่มีปัญหา 1 เสียง คือ /ua/ โดยจะออกเสียงเป็นสระ /a:/ กับ /o:/ ดังข้อมูลในตารางต่อไปนี้

ลำดับ	เสียง-รูป	รูปแปร	คำที่อ่าน	คำเดิมในภาษา	ระดับชั้น			
					ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
1.	/ua/ -วะ, -ว	/a:/	ด้าน	ด้วน	1	1		
		/o:/	ประโชน	ประชร			1	

2.2.3 **มีปัญหาวรรณยุกต์** นักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมนอ่านออกเสียงวรรณยุกต์มีปัญหา 3 เสียง คือ เอก / ˊ/ ˊ, โท / ˊ/ ˊ, ตริ / ˊ/ ˊ ลักษณะของปัญหาที่พบคือออกเสียงวรรณยุกต์ไม่ตรงกับหลักการออกเสียงตามหลักภาษา โดยจะออกเป็นเสียงวรรณยุกต์อื่นแทน ตามรายละเอียดและตัวอย่างในตาราง

ลำดับ	เสียง-รูป	เสียงแปร	คำที่อ่าน	คำเดิมในภาษา	ระดับชั้น			
					ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
1.	เอก / ˊ/ ˊ	ตริ	ไอ้ละเห้	ไอ้ละเห้		1		
		จัตวา	ไอ้ละเห	ไอ้ละเห		1		
			โอะอะ	โอะง่า			4	
			โอะง่า			1		
2.	โท / ˊ/ ˊ	สามัญ	ไอ้ละเห	ไอ้ละเห	1	2	4	
			เขี้ยวชาน	เขี้ยวชาน				2
		เอก	ไอ้ละเห	ไอ้ละเห				1
3.	ตริ / ˊ/ ˊ	โท	โพล่เพล้	โพล่เพล้				1

2.3 ปัญหาการออกเสียงระดับพยางค์

พยางค์ประกอบขึ้นด้วยเสียง มีความหมายหรือไม่ก็ได้ เสียงที่ประกอบกันนั้นคือเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์นั่นเอง จากการศึกษาการอ่านออกเสียงคำไทยของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน พบปัญหาการออกเสียงระดับพยางค์ 4 ลักษณะ ได้แก่ ไม่ออกเสียงพยางค์ ออกเสียงเกินพยางค์ ออกเสียงเรียงพยางค์ และปัญหาการอ่านเป็นคำอื่น ดังมีรายละเอียดที่จะกล่าวต่อไป

2.3.1 ไม่ออกเสียงพยางค์ จากการวิเคราะห์ข้อมูลการอ่านคำของนักเรียนที่กำหนดเป็นกลุ่มตัวอย่างนั้นพบว่า มีนักเรียนกลุ่มหนึ่งอ่านไม่ออกเสียงพยางค์ตามหลักเกณฑ์ทางภาษาโดยการไม่ออกเสียงพยางค์ใดพยางค์หนึ่ง ดังตัวอย่างในตารางต่อไปนี้

ลำดับ	รายการคำ	หลักการอ่าน	นักเรียนอ่าน	ระดับชั้นที่อ่าน			
				ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
1.	เอกลักษณ์	เอกกะลัก	เอกลัก		2		
2.	คณิตศาสตร์	คะนิตตะสาด	คินิตสาด	1	1		

2.3.2 ออกเสียงเกินพยางค์ นอกจากปัญหาการไม่ออกเสียงพยางค์ที่กำหนดแล้ว ปัญหาอีกประการหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นกับนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน คือการออกเสียงเกินพยางค์ที่กำหนด กล่าวคือ ตามหลักการกำหนดว่าไม่ต้องออกเสียงพยางค์นั้นๆ แต่นักเรียนออกเสียง จึงเป็นปัญหาที่เกิดขึ้น ดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ลำดับ	รายการคำ	หลักการอ่าน	นักเรียนอ่าน	ระดับชั้นที่อ่าน			
				ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
1.	นิพพาน	นิบพาน	นิบพะพาน	1			1
			นิพะพาน		1		

2.3.3 ออกเสียงเรียงพยางค์ ปัญหาอีกประการหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นกับนักเรียนที่คัดเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เรื่องการออกเสียงพยางค์ คือการออกเสียงเรียงพยางค์ ตามหลักการทางภาษากำหนดให้อักษรพยัญชนะนั้นๆ เป็นพยัญชนะสะกด หรือพยัญชนะต้น แต่นักเรียนอ่านออกเสียง –ะ แทน ตัวอย่างในตารางต่อไปนี้

ลำดับ	รายการคำ	หลักการอ่าน	นักเรียนอ่าน	ระดับชั้นที่อ่าน			
				ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
1.	อพยบ	อบพะยบ	อะพะยบ		2	1	
2.	โพล้เพล้	โพล้เพล้	โพล้พะเล้		1		
			พะโล้พะเล้				1
3.	ประชร	ประชร	ประชะวอน			1	
4.	สัจจร	สันจอน	สันจะระ				1

2.3.4 ปัญหาการอ่านเป็นคำอื่น ลักษณะข้อปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่งในการอ่าน ออกเสียงคำไทยของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน คือการอ่านคำนั้นๆ เป็นคำอื่น อาจด้วยไม่ทราบว่าจะจริงแล้วอ่านอย่างไร จึงอ่านออกมาโดยการสุ่ม หรืออ่านโดยอาศัยแนวเทียบคือเอาไปเทียบ กับคำที่ตนอ่านได้อยู่แล้ว อย่างไรก็ตามไม่ว่าอ่านเช่นใด ผลก็คืออ่านผิด จากข้อมูลที่พบ สรุปได้ว่าคำที่อ่านเป็นคำอื่นมี 8 คำ ดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ลำดับ	รายการคำ	คำอื่น	ระดับชั้นที่อ่าน			
			3	4	5	6
1.	เชี่ยวชาญ	เวียนฉาก		1		
2.	นิพพาน	นินจา	1			
		นิทาน		1		
3.	สัจจร	สังซอน		1		
4.	สัมผัส	สารพิษ	1			
5.	รถเข็น	รถแข่ง	1			
6.	โพล้เพล้	ไขพะไล้		1		
7.	ฉวัดเฉวียน	ฉลาดเฉลียว	1			
8.	กว้างขวาง	เกี่ยวข้าว			1	

กล่าวโดยสรุป ปัญหาการอ่านคำไทยของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน หลังจากได้เข้าร่วมโครงการอ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา มี 4 ปัญหา ได้แก่ ปัญหาการอ่านไม่ออกทั้งคำ ปัญหาการอ่านไม่ออกบางส่วน ปัญหาการออกเสียงระดับพยางค์ และปัญหาการอ่านเป็นคำอื่น ล้วนเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นภายในตัวภาษา วิธีการแก้ไขนั้น ต้องอาศัยการสอน การเรียนรู้ การฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ อย่างไรก็ตามควรที่จะดำเนินการอย่างเป็นขั้นเป็นตอนตามกระบวนการวิจัย

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผล

การวิจัยเรื่อง “กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน : กรณีศึกษา โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน พื้นที่วิจัยคือโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน ตำบลผาซำน้อย อำเภอปง จังหวัดพะเยา โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย เพื่อศึกษากระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืนของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอปง จังหวัดพะเยา ตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ง่ายนิดเดียว” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) ใน 3 ประเด็น ได้แก่ สภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ กระบวนการตาม นวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ และบริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการ จัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน โดยขอบเขต ของการวิจัยด้านพื้นที่ คือ โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน หมู่ 3 บ้านปางพริก ตำบลผา ซำน้อย อำเภอปง จังหวัดพะเยา ส่วนขอบเขตด้านเวลา อยู่ในช่วง 1 ตุลาคม 2556 ถึง 31 ธันวาคม 2557 ในขอบเขตด้านเนื้อหานั้นมุ่งศึกษาใน 3 ประเด็น ได้แก่ สภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ คือสภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้เรื่องอ่านออกเขียนได้ของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เป็นกระบวนการแก้ปัญหา อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนตาม แนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ง่ายนิดเดียว” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) และบริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่าง ยั่งยืน เป็นปัญหาที่ยังปรากฏอยู่หลังจากที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนดำเนินการตาม แนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ง่ายนิดเดียว ” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) แล้ว โดยเน้นที่ปัญหาภายในภาษาระดับเสียงและอักษร โดยปัญหาระดับเสียง คือเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ของคำที่เป็นปัญหาในการอ่าน และปัญหาระดับอักษร คืออักษรพยัญชนะ สระ และ วรรณยุกต์ที่เป็นปัญหาเมื่อเขียนประกอบเป็นคำ

การวิจัยดังกล่าวทำให้ ได้ชุดความรู้เกี่ยวกับกระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่าง ยั่งยืนของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอปง จังหวัดพะเยา ตามแนวทางนวัตกรรม ต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ง่ายนิดเดียว” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ(2554) ในด้านสภาพปัญหาการ อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้และบริบท ปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออก

เขียนไม่ได้อย่างยิ่งยั้ง คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยามีการพัฒนาระบบการบริหารจัดการงานวิจัยเชิงพื้นที่ และได้มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาและวางแนวทางป้องกันการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนให้กับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอปง จังหวัดพะเยา ตลอดจน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยามีคณะนักวิจัยรุ่นใหม่ที่จะพัฒนาศักยภาพทางการวิจัยของกลุ่มและเฉพาะบุคคล ทั้งจะเป็นแนวทางให้นักวิจัยอื่นได้ศึกษาและขอติดอันมีประโยชน์ในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ระยะ

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน โดยศึกษาถึงสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในมุมมองของนักเรียน สภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในมุมมองของครู ศักยภาพของผู้เรียนโดยการประเมินตนเอง และศักยภาพของผู้เรียนโดยการประเมินของครู ประชากรที่ใช้ในการวิจัยระยะ ได้แก่ ครู/ผู้บริหาร และนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน สังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 จำนวนทั้งสิ้น 96 คน แบ่งออกเป็นครู/ผู้บริหาร จำนวน 10 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 86 คน โดยใช้แบบสำรวจสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของครู/ผู้บริหาร และแบบสำรวจสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน เป็นเครื่องมือในการวิจัย

ระยะที่ 2 ศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เพื่อค้นหากระบวนการแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ง่ายนิดเดียว” ของศิวากานท์ ปทุมสูติ (2554) ข้อมูลการวิจัยเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพที่เป็นข้อมูลปฐมภูมิได้จาก สัมภาษณ์บุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน และผู้ดำเนินงานเกี่ยวกับปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้โดยตรง และข้อมูลทุติยภูมิ เป็นเอกสารรายงานผลการดำเนินการประกอบการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยเก็บข้อมูลดังกล่าวโดยใช้แบบสัมภาษณ์และแบบบันทึกข้อมูล

ระยะที่ 3 ศึกษาบริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยิ่งยั้ง เพื่อค้นหากระบวนการแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ง่ายนิดเดียว” ของศิวากานท์ ปทุมสูติ (2554) ประชากรในการวิจัยระยะนี้ ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน ชั้นปีที่ 2-6 ที่เคยเข้าร่วมโครงการ **อ่าน คัด เขียน เรียนรู้ มุ่งสู่ปัญญา** ในระหว่างวันที่ 12 พฤศจิกายน 2555-22 มีนาคม 2556) และวันที่ 21 พฤษภาคม 2556-10 ตุลาคม 2556 และเป็นนักเรียนที่เรียนอยู่ตามปกติในปีการศึกษา 2557 จำนวน 35 คน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบทดสอบการเขียนคำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา และแบบทดสอบการอ่านคำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ผลการวิจัยสรุปได้ 3 ประเด็น ดังนี้

1. สภาพปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยแบ่งเป็นการสะท้อนความคิดเห็นจากนักเรียนและครูพบระดับการให้ความคิดเห็นที่สอดคล้องและแตกต่างกัน สำหรับข้อคิดเห็นที่สอดคล้องกันในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พบว่า ครูและนักเรียนมีความเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่า ครูสอนนักเรียนพร้อมกันทั้งชั้นซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด นอกจากนี้พบว่ากิจกรรมที่ครูจัดทำให้นักเรียนในระดับมากโดยทั้งสองฝ่ายมีความเห็นสอดคล้อง คือ การสอนโดยใช้หนังสือเรียน การใช้ชุดแบบฝึก และการบ้าน สำหรับข้อคิดเห็นที่ครูและนักเรียนมีความแตกต่างกันประกอบด้วยการ ขอความร่วมมือกับผู้ปกครอง การสอนซ่อมเสริม การแก้ปัญหาเด็กเป็นรายบุคคล การใช้สื่อประเภท ICT การสอนโดยใช้แหล่งเรียนรู้ การสอนแบบบูรณาการ กิจกรรมเรียนรู้จากห้องสมุด / มุมหนังสือ กิจกรรมแข่งขันประกวด ชิงรางวัล และการจัดแสดงผลงานด้านการอ่าน- การเขียน ซึ่งส่วนใหญ่ ครูจะให้ข้อคิดเห็นต่อสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด ในขณะที่นักเรียนมีความคิดเห็นว่าได้มีโอกาสที่จะได้ดำเนินกิจกรรมเหล่านี้กับครูในระดับมากในบางประเด็น โดยประเด็นที่มีความเห็นแตกต่างอย่างชัดเจน คือการใช้สื่อประเภท ICT และการสอนแบบบูรณาการ ซึ่งจะเห็นได้ว่าครูให้ความเห็นในระดับมากที่สุด ส่วนนักเรียนเห็นว่าได้รับกิจกรรมเหล่านี้ในระดับปานกลางเท่านั้น

ในด้านศักยภาพของผู้เรียนโดยนักเรียนประเมินตนเองและครูเป็นผู้ประเมินพบว่า ครูและนักเรียนมีความเห็นที่สอดคล้องกันในทุกด้าน คือ ความกระตือรือร้น ความรู้ บัณฑิตชอบ การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน และการมีทัศนคติที่ดี พบว่านักเรียนมีศักยภาพในการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด อาจกล่าวได้ว่าศักยภาพและทัศนคติของผู้เรียนไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้

ในการจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ได้ในระดับดีมาก สถานที่ในการจัดการเรียนการสอน อาทิห้องเรียนมีความเหมาะสมในระดับดีมาก และยังพบอีกว่าวัสดุ อุปกรณ์และสื่อการเรียนรู้ที่โรงเรียนจัดให้กับนักเรียนนั้นอยู่ในระดับดีมาก ถือได้ว่าการจัดสรรงบประมาณของโรงเรียนและความเหมาะสมของสิ่งสนับสนุนการสอนไม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของนักเรียนและการจัดการเรียนการสอนของครู

2. กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้

กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เป็นกระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็่ตูเมนตาม แนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้แ่งายนิตเดียว ” ของศิวากานท์ ปทุมสูติ (2554) การแก้ไขปัญหาดังกล่าวดำเนินงานโดยจัดทำเป็นโครงการ คือโครงการ **อ่าน คัด เขียน เขียนรู้มุ่งสู่ปัญญา ครั้งที่ 1** โดยดำเนินการอยู่ในช่วง 12 พฤศจิกายน 2555-22 มีนาคม 2556 และโครงการ **อ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา ครั้งที่ 2** ดำเนินการอยู่ในช่วง 21 พฤษภาคม 2556-10 ตุลาคม 2556

โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็่ตูเมน มีขั้นตอนการดำเนินงานตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ 6 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 ออกคำสั่งมอบหมายหน้าที่ ให้แก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างเป็นทางการ ได้แก่ ครูอาสา, ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, ครูประจำชั้นอนุบาล 1 และ 2 และครูผู้ช่วยนิเทศติดตาม

2.2 ครูอาสาทำการทดสอบนักเรียน เขียนตามคำบอกจากคำมาตรฐาน 50 คำ ชุดที่ 1 ตามที่ระบุไว้ในนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้แ่งยนิตเดียว ” ของศิริกานท์ ปทุมสูติ (2554) ให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-6 โดยการดำเนินงานครั้งที่ 1 ใช้คำทดสอบมาตรฐาน 50 คำ ชุดที่ 1 และการดำเนินงานครั้งที่ 2 ใช้คำทดสอบมาตรฐาน 50 คำ ชุดที่ 2

2.3 แบ่งกลุ่มนักเรียนตามผลคะแนนสอบ โดยแบ่งจำนวนที่เท่าๆ กัน

2.4 จัดทำตารางสอน 18 สัปดาห์

2.5 เขียนชาร์ตแผนภูมิ โดยแต่ละแผ่นให้นำพยัญชนะและสระที่จะใช้แจกลูกมาวางนำด้านบนของชาร์ตทุกครั้ง

2.6 ดำเนินการสอน โดยมีกำหนดการสอน กลุ่มละ $18 \times 5 = 90$ ชั่วโมง สอนแบบบันไดทักษะ 4 ขั้น ได้แก่ แจกลูกให้ผูกจำ อ่านคำย่ำวิธี คัดลายมือซ้ำอีกที และเขียนตามคำบอกทุกชั่วโมง

3. บริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ เพื่อแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน

3.1 ปัญหาการเขียนคำไทย ผลการทดสอบในภาพรวม หากใช้เกณฑ์การเขียนได้ คือ เขียนได้ถูกต้องตามหลักการเขียนคำไทยสอดคล้องกับพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 กับการเขียนไม่ได้คือไม่เป็นไปตามเกณฑ์และไม่ต้องตามพจนานุกรมฉบับข้างต้น ไม่ปรากฏว่ามีคำใดที่นักเรียนได้หรือเขียนไม่ได้ร้อยละร้อย แต่ละคำมีทั้งเขียนได้และไม่ได้ในอัตราร้อยละที่แตกต่างกัน เช่น “กำไร” เขียนไม่ได้ร้อยละ 42.9 เขียนได้ร้อยละ 57.1 “ปิติ” เขียนไม่ได้ร้อยละ 8.6 เขียนได้ร้อยละ 91.4 ดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

เมื่อวิเคราะห์ปัญหาการเขียนคำไทยของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็ตูเมนโดยใช้แนวคิดเรื่องการเขียนตามหลักเกณฑ์ทางภาษาแล้วพบว่า ปัญหาการเขียนคำไทยของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็ตูเมนหลังจากได้เข้าร่วม โครงการ **อ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา** มี 3 ปัญหา คือ ปัญหาการเขียนพยัญชนะ ปัญหาการเขียนสระ และปัญหาการเขียนวรรณยุกต์

ปัญหาการเขียนพยัญชนะของนักเรียนนั้นมีปัญหาทั้งพยัญชนะต้นกับพยัญชนะสะกด และตัวการันต์ นักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็ตูเมนมีปัญหาการเขียนพยัญชนะทั้ง 2 ชนิด เช่น “ปิติ” เขียนเป็น “ติติ”, “กำไร” เขียนเป็น “รำไร”

ปัญหาการเขียนสระ นักเรียนมีปัญหาการเขียนรูปสระเดี่ยวที่เป็นปัญหา จำนวน 11 เสียง คือ /i/ ี, /e/ เอะ, /e:/ เ-, /ε/ แะ, /ε:/ แ-, /u:/ ู, /a/ -ะ, /u/ ุ, /o/ โะ, /o:/ โ-, /w:/ -อ โดยแต่ละเสียงจะเขียนเป็นรูปสระอื่นที่มีรูปใกล้เคียงกัน เขียนประสมรูปสระไม่ถูกต้อง หรือเขียนตามเสียงในภาษาพูดที่ตนเองออกเสียง สระประสมมีปัญหาอยู่ 2 เสียง ได้แก่ /ia/ ซึ่งมีรูปแบบ 2 รูป คือ เอียะ,

เีย และ /ua/ เือ ลักษณะที่ผิดคือนำเอาสัญลักษณ์ในระบบอักษรไทยมาประกอบเป็นรูปสระไม่ถูกต้อง อาจเพราะจำผิด เข้าใจผิด หรือเตาสุ่ม

ปัญหาการเขียนวรรณยุกต์ ลักษณะของปัญหา เช่น ใส่รูปวรรณยุกต์ในคำที่มีเสียงสามัญ หรือใช้วรรณยุกต์ผิดรูป ไม่ตรงกับหลักการเขียนคำในภาษาไทย ทั้งนี้อาจเพราะนักเรียนเขียนตามเสียงที่ได้ยิน เข้าใจเอาเองเช่นนั้น หรือเพราะเตาสุ่ม รายละเอียดการใช้รูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

3.2 ปัญหาการอ่าน คำไทย ผลการทดสอบในภาพรวม หากใช้เกณฑ์การอ่านได้ คือ เขียนได้ถูกต้องตามหลักการอ่านคำไทยสอดคล้องกับพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 กับการอ่านไม่ได้คือไม่เป็นไปตามเกณฑ์และไม่ต้องตามพจนานุกรมฉบับข้างต้น ไม่ปรากฏว่ามีคำใดที่นักเรียนได้หรืออ่านไม่ได้ร้อยละ ร้อย แต่ละคำมีทั้งอ่านได้และไม่ได้ในอัตราที่ต่างกัน เช่น “ไอ้ละเห” อ่านไม่ได้ร้อยละ 32.4 อ่านได้ร้อยละ 67.3, “ระกะระกะ” อ่านไม่ได้ร้อยละ 41.2 อ่านได้ร้อยละ 58.5 โดยปัญหาการอ่านคำไทยนั้นสรุปได้ 4 ปัญหา

ปัญหาการอ่านไม่ออกทั้งคำ มีคำไทยจำนวน 12 คำ ที่นักเรียนอ่านไม่ออก คือไม่รู้ว่าจะอ่านออกเสียงอย่างไร เช่น ระกะระกะ, สวรรค์, วิญญาณ, แว่วว, เอกลักษณ์

ปัญหาการอ่านไม่ออกบางส่วน นักเรียนจะมีปัญหาการอ่านออกเสียงทั้ง 3 ประเภท ได้แก่ มีปัญหาที่พยัญชนะ เช่น พยัญชนะต้นเดี่ยว คำว่า “เชียวชาญ” อ่านเป็น “เชียวซาน”, “โง่งฉ่าง” อ่านเป็น “โง่งล่าง”, “ปรับปรุง” อ่านเป็น “ปัปปรุง” มีปัญหาที่สระ คือออกเสียงสระ /i/ ึ, /e/ เ-ะ, /e:/ เ-, /a/ -ะ, /a:/ -า, /o:/ โ-, /o/ -ะ เป็นสระอื่น เช่น “เว็บเพจ” อ่านเป็น “แเว็บเพด, แวบแพด”, “ระกะระกะ” อ่านเป็น “ระกะระกะะ” และมีปัญหาที่วรรณยุกต์ คือ / ̀ / ̀, โท / ́ / ́, ตริ / ̂ / ̂ โดยจะอ่านออกเสียงไม่ตรงตามเสียงในหลักภาษา เช่น “ไอ้ละเห” อ่านเป็น “ไอ้ละเห, โอะละเห”, “โพล์เพล” อ่านเป็น “โพล์เพล”

ปัญหาการออกเสียงระดับพยางค์ พบปัญหา 4 ลักษณะ ได้แก่ ไม่ออกเสียงพยางค์ เช่น “เอกลักษณ์” อ่านเป็น “เอกลัก” ออกเสียงเกินพยางค์ เช่น “นิพพาน” อ่านเป็น “นิบพะพาน, นิพะพาน” ออกเสียงเรียงพยางค์ เช่น “อพยพ” ออกเสียงเป็น “อะพะยบ” และปัญหาการอ่านเป็นคำอื่น เช่น “เชียวชาญ” อ่านเป็น “เวียนฉาก”

อภิปรายผล

โครงการวิจัยนี้แบ่งออกเป็น 3 ระยะ โดยผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยไปตามระยะการวิจัยทั้ง 3 ระยะนั้น และแต่ละระยะก็เป็นไปตามวัตถุประสงค์ย่อยของการวิจัยที่วางไว้ 3 ข้อ วัตถุประสงค์ย่อยข้อหนึ่งคือหนึ่งประเด็นการวิจัยที่มีสมมุติฐานการวิจัยรองรับ

การศึกษาสภาพปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ตามวัตถุประสงค์ข้อ 1 ย่อยนั้น มีสมมุติฐานการวิจัยคือ ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น ครูสอนนักเรียนพร้อม

กันทั้งชั้น การสอนโดยใช้หนังสือเรียน และการใช้ชุดแบบฝึก เป็นต้น ในด้านศักยภาพของผู้เรียน เช่น ความกระตือรือร้น ความรับผิดชอบ และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน เป็นต้น และในการจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ เช่น สถานที่ในการจัดการเรียนการสอน และงบประมาณสนับสนุน

ในวัตถุประสงค์ย่อยข้อที่ 2 เพื่อศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ สมมุติฐานการวิจัยคือ กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้นี้ มี 6 ขั้นตอน คือ ออกคำสั่งมอบหมายหน้าที่ ครูอาสาทำการทดสอบนักเรียน เขียนตามคำบอก แบ่งกลุ่มนักเรียนตามผลคะแนนสอบ จัดทำตารางสอน 18 สัปดาห์ เขียนชาร์ตแผนภูมิ ดำเนินการสอนแบบบันไดทักษะ 4 ขั้น เป็นไปตามที่ศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) วางเอาไว้

ส่วนการศึกษาริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ เพื่อแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืน เป็นวัตถุประสงค์การวิจัยย่อยข้อที่ 3 มีสมมุติฐานการวิจัยว่า บริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืน ในด้านการเขียนคำไทย จะเป็นปัญหาการเขียนพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ส่วนปัญหาการอ่านคำไทย จะอยู่ในลักษณะ อ่านไม่ออกทั้งคำ อ่านไม่ออกบางส่วน ออกเสียงพยางค์บางพยางค์ไม่ถูกต้อง และการอ่านเป็นคำอื่น

สมมุติฐานการวิจัยทั้ง 3 ประเด็นที่วางไว้นั้น เมื่อลงมือเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล จนกระทั่งได้ผลการวิจัยนั้น ปรากฏว่าผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องหรือเป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่วางไว้

การวิจัยเรื่อง **“กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน : กรณีศึกษา โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตี๋ยเมน”** ผู้วิจัยได้ดำเนินการอย่างละเอียดถี่ถ้วน โดยได้ศึกษาทั้งข้อมูลด้านบริบททางสังคมซึ่งพบว่าโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตี๋ยเมนตั้งอยู่ในพื้นที่ทุรกันดาร ประชาชนมีฐานะยากจน อันเป็นอุปสรรคในการเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของณรงค์ อุยทอง และคนอื่นๆ (2544) นอกจากนี้ภาษาถิ่นที่ประชาชนใช้ยังมีโครงสร้างทางภาษา หน่วยคำและหน่วยเสียงที่มีพื้นฐานมาจาก ภาษาเมียน ระบบเสียงวรรณยุกต์ ในภาษาเมียนมีถึง 6 เสียง (สุภาพร ผลิพัฒน์. 2550) ต่างจากโครงสร้างภาษา หน่วยคำ และหน่วยเสียงของภาษาไทย

การศึกษาปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตี๋ยเมนครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้นวัตกรรมต้นแบบของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) เป็นแนวทางในการค้นหาปัญหา โดยพิจารณาร่วมกับหลักการเขียนการอ่านคำไทย และมาตรฐานการเรียนรู้วิชาภาษาไทย(เปรมจิต ชนะวงศ์. 2538, สว่างค์ ดำเนินสวัสดิ์. 2545, บุญลักษณ์ เอี่ยมสำอาง 2545, ประเทือง คล้ายสุบรรณ 2537 และ เอกฉันท จารุเมธิชน. 2537) พบว่า

1. สภาพปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พบว่า ครูให้ความสำคัญต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.01$) กลุ่มประชากรเด็กนักเรียนโรงเรียน

ตำราจตฺระเวณชายแดนเบ็ดดีดูเมนให้ความเห็นสอดคล้องในกิจกรรมการสอนโดยใช้หนังสือเรียน การใช้ชุดแบบฝึก และการบ้านครูนำมาปฏิบัติกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย สำหรับข้อคิดเห็นที่ครูและนักเรียนมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน คือการใช้สื่อประเภท MCT และการสอนแบบบูรณาการทั้งนี้สุเมธ นิยมธรรม (2544) ศึกษาเรื่อง**เกณฑ์มาตรฐานสื่อการเรียนการสอนของโรงเรียนตำราจตฺระเวณชายแดน** ได้ให้ความเห็นไว้ว่าครูโรงเรียนตำราจตฺระเวณชายแดนจะ มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เตรียมสื่อ และการวัดผลประเมินผลอย่างสม่ำเสมอ แต่ใช้สื่อกันค่อนข้างน้อยมาก

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการ ศึกษากระบวนการตามวัตรกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของคิวกานท์ ปทุมสูติ (2554)

ผลการทดสอบโดยใช้นวัตกรรม มีกลุ่มตัวอย่างที่ ผ่านการทดสอบ 34 คน คิดเป็น ร้อยละ 58.33 ไม่ผ่าน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0 ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสนใจที่จะเรียนดีมาก มีความอยากเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างมีพัฒนาการดีขึ้นตามลำดับ ($\bar{X}$ 18.18) เริ่มสะกดได้และเริ่มอ่านได้ และกลุ่มตัวอย่างมีทักษะการเรียนรู้ที่ดีขึ้น และเขียนตามคำบอกในเนื้อหาที่เรียนในแต่ละชั่วโมง ได้ถูกต้องมากขึ้น

ทั้งนี้อาจเป็น ผลจากการที่ครูมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เตรียมสื่อและการวัดผล ประเมินผลอย่างสม่ำเสมอ หรือมีวิธีการสอนแบบบูรณาการ สุเมธ นิยมธรรม (2544) ได้ศึกษาไว้ อย่างไรก็ตามการศึกษพบ ปัญหา/ข้อขัดข้องจากการดำเนินงานระยะที่ 1 คือวิธีการสอนที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่างมีข้อจำกัดด้าน เนื้อหาในการสอน ค่อนข้างมาก เมื่อเทียบกับกำหนด เวลาสอนไม่เพียงพอสำหรับผู้เรียน โดยเฉพาะนักเรียนกลุ่มช้า ทำให้เกินเวลาชั่วโมงการสอนวิชาอื่น นอกจากนี้ไม่สามารถดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง เพราะนักเรียนขาดเรียน ส่วนอุปสรรคจากปัญหาอื่นๆ ของกลุ่มตัวอย่าง เช่น เปล่งเสียงพยัญชนะ ร จ ไม่ได้ อ่านออกเสียงบางมาตราไม่ชัดเจน น่าจะมีสาเหตุมาจากการใช้ภาษาถิ่น (ภาษาเมี่ยน) ของกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะโครงสร้างทางภาษาต่างจากภาษาไทย (สุภาพร พลพัฒน์ . 2550) นอกจากนี้ ปัญหาที่พบในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอุปสรรคต่อการเขียนการอ่านภาษาไทย ได้แก่ ความจำ การเขียนเขียนซ้ำ สมาธิสั้น และ ผู้ปกครองไม่ใส่ใจการเรียนของบุตร เป็นต้น

จากการวิจัยในระยะที่ 3 ที่ศึกษาบริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ เพื่อแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน เป็นการศึกษาว่าหลังจากที่โรงเรียนตำราจตฺระเวณชายแดนเบ็ดดีดูเมน ดำเนินโครงการตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ“เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้แ่งายนิดเดียว” ของคิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) จากดำเนินโครงการครั้งที่ 1 ในภาพรวม นักเรียนสอบผ่าน ร้อยละ 92.11 ไม่ผ่านร้อยละ 7.89 ส่วนการดำเนินโครงการครั้งที่ 2 นักเรียนสอบผ่านสอบผ่านร้อยละ 82.61 และสอบไม่ผ่านร้อยละ 17.39 เมื่อผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดย เลือกร้อยละจาก**บัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6** ของกระทรวงศึกษาธิการ (2556) มาจัดทำเป็นเครื่องมือเก็บข้อมูล ปัญหาการอ่านการเขียน พบว่า ในด้านการเขียน นักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6, 5, 4, 3 เขียนได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 55.53, 43.22, 49.60, 41.51 ตามลำดับ ในภาพรวมนักเรียนสามารถเขียนคำไทยได้ถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 48.09

จากการสังเกตปัญหาการเขียนและการอ่านคำของนักเรียน พยัญชนะต้นเดี่ยว ที่เป็นปัญหา ร่วมกันทั้งการเขียนและการอ่าน มี 2 หน่วยเสียง คือ /ch/ และ /r/ ส่วนพยัญชนะต้นคู่ที่มีปัญหา ร่วมกันมี 3 คือ /pr/, /phl/, /kw/ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่มีปัญหาเฉพาะการเขียน มี 10 หน่วยเสียง คือ /p, k, ph, kh, b, f, s, h, l, j/ และหน่วยเสียงพยัญชนะคู่ที่มีปัญหามี 2 หน่วยเสียง คือ /khl, khw/ ส่วนปัญหาที่เกิดขึ้นเฉพาะกับการอ่าน นั้น คือการอ่าน ออกเสียงพยัญชนะต้นคู่ คือ /pr/, /kl/, /phl/, /kw/ โดยจะออกเสียงเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยวแทน ส่วนพยัญชนะสะกดที่มีปัญหา คือ /k/, /t/, /ŋ/, /n/, /m/, /w/ ลักษณะปัญหาที่พบ คือ ไม่ออกเสียงนั้น และออกเสียงเป็นเสียงพยัญชนะอื่นๆ เมื่อพิจารณากับงานวิจัยระบบเสียงภาษาเมียนของสุภาพร พลพัฒน์ (2550) เป็นภาษาแม่ของนักเรียนส่วนใหญ่ของ โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตี๊ญเม่นนั้นพบว่า หน่วยเสียง /r/ จะไม่มีในภาษาเมียน จึงเป็น สาเหตุให้เกิดปัญหาการเขียนและอ่านคำที่ประสมด้วยเสียงดังกล่าวในภาษาไทย

การสำรวจโดยใช้แบบทดสอบการเขียนและการอ่านคำไทยตามนวัตกรรมวัดการรู้ก่อนไม่ออกเขียน ไม่ได้แก่ง่ายนิดเดียว” ของศิวกันท์ ปทุมสูติ (2554) จำนวน 53 คำ พบค่าเฉลี่ยร้อยละของคำที่เขียน ได้ถูกต้อง = 51.92 และค่าเฉลี่ยร้อยละของคำที่เขียนไม่ได้ = 48.08 และหากคำนวณตามชั้นเรียนของ กลุ่มตัวอย่างพบว่า ค่าเฉลี่ยร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เขียนคำไทยได้ถูกต้องในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีเพียง ร้อยละ 40.0 ขณะที่ค่าเฉลี่ยร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เขียนคำไทยได้ถูกต้องในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 = 55.57 อธิบายได้ว่าเป็นเพราะพัฒนาการของนักเรียนที่โตกว่าจะต้องพัฒนาขึ้นเพื่อเลื่อนชั้นเรียน และ เมื่อวิเคราะห์ปัญหาการเขียนคำไทยของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แนวคิดเรื่องการเขียนตามหลักเกณฑ์ทาง ภาษาแล้วพบว่า เป็นปัญหาด้านการเขียนพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ อาจสรุปได้ว่าเป็นผลมาจาก หลักการเขียนคำไทยมีวิธีการประสมตัวพยัญชนะกับตัวสระ โดยการนำเอาตัวพยัญชนะกับตัวสระมา ประกอบเข้าด้วยกันเป็นพยางค์หรือคำ อาจมีการเติมวรรณยุกต์ และมีตำแหน่งการวางแต่ละตัวอักษร แน่นจนตายตัว เช่นวางไว้ด้านหน้าบ้าง กลางบ้าง หรือหลังบ้าง (สอวรงค์ ดำเนินสวัสดิ์. 2545)

ปัญหาการอ่านคำไทย ผลการทดสอบเพื่อค้นหาปัญหาการอ่านคำไทยของนักเรียนโรงเรียน ตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตี๊ญเม่นโดยทดสอบการอ่านคำไทยจำนวน 30 คำในกลุ่มนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3-6 จำนวน 34 คน ในภาพรวมพบว่า ค่าเฉลี่ยร้อยละโดยรวมของคำต้นแบบตาม นวัตกรรมของศิวกันท์ ปทุมสูติ (2554) รวม 30 คำ ที่กลุ่มตัวอย่างอ่านได้ถูกต้องและอ่านไม่ได้ มี ค่าเฉลี่ยร้อยละของคำที่อ่านได้ถูกต้อง = 70.59 และค่าเฉลี่ยของคำที่อ่านไม่ได้ = 29.41

ปัญหาการออกเสียงสระเดี่ยว 7 สระ คือ /i/ ิ, /e/ เ-ะ, /e:/ เ-, /a/ -ะ, /a:/ -า, /o:/ โ-, /o/ เ-ะ โดยจะออกเสียงเป็นสระอื่น และสระประสม ที่มีปัญหา 1 เสียง คือ /ua/ โดยจะออกเสียงเป็นสระ /a:/ กับ /o:/ ปัญหาดังกล่าวอาจเกิดจากนักเรียนเขียนตามเสียงที่ได้ยินและเข้าใจ การได้ยินและ เข้าใจนั้นอาจไม่ถูกต้อง เพราะสระในภาษาไทยมีทั้งสระลดรูป และสระเปลี่ยนรูป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 เสนอแนะให้นำกระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน ของโรงเรียน ดำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนไปใช้เป็นแนวทางปฏิบัติการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน

1.2 โรงเรียนแต่ละแห่งมีบริบทแตกต่างกัน ดังนั้นก่อนที่จะใช้นวัตกรรมแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ง่ายนิดเดียว” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) หรือนวัตกรรมอื่นๆ ควรได้มีการศึกษาบริบทของโรงเรียนให้รอบด้านและเข้าใจเป็นอย่างดีก่อน หากมีประเด็นที่ไม่เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียน ก็ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในสาระย่อยให้สอดคล้องกับสภาพของโรงเรียน ก็จะเกิดประโยชน์ผลที่ดีกว่า

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัยต่อ

2.1 เสนอแนะให้วิจัยเชิงเปรียบเทียบการใช้นวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ง่ายนิดเดียว” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) ของโรงเรียนต่างพื้นที่และบริบทกัน เช่น ในเมืองกับชนบท ภาคเหนือกับภาคใต้ และโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนเอกชน

2.2 เสนอแนะให้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการใช้นวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ง่ายนิดเดียว ” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) กับนวัตกรรมการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ลักษณะอื่นๆ

2.3 ควรศึกษาความพึงพอใจของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้นวัตกรรม ได้แก่ นักเรียน ผู้เข้าร่วมโครงการ ครูผู้สอนในโครงการ ครูผู้เกี่ยวข้อง/ครูในโรงเรียน ผู้บริหาร ผู้ปกครอง และชุมชน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ (2531). **บัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยช่วงชั้นที่ (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3)**. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน . (2557). **ประวัติความเป็นมาของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน**. ออนไลน์: www.bpp.go.th/bppmain_school, 5 เมษายน 2557.
- กาญจนา นาคสกุล . (2541). **ระบบเสียงภาษาไทย** . พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เกศินี จันทร์เกษร . (2548). **การศึกษาวิธีการสอนอ่านภาษาไทยแก่นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานช่วงชั้นที่ 1-2**. วิทยานิพนธ์ ศษ .ม., นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2553). **การคิดเชิงวิเคราะห์**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: ชัดเชส มีเดีย.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2554). **การคิดเชิงสังเคราะห์**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: ชัดเชส มีเดีย.
- กำชัย ทองหล่อ. (2537). **หลักภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : รวมสาสน์.
- ชันธัชชัย อธิเกียรติ . (2555). **การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย** . พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จตุรพร ลิ้มมันจรี. (2556). **จิตวิทยาเด็ก**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จเร ฤทธิ์แก้ว (2548). **การศึกษาทักษะการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านโดยใช้วิธีจัดประสบการณ์ทางการอ่าน** วิทยานิพนธ์ ศษม., นครปฐม มหาวิทยาลัยศิลปากร
- จันจิรา จิตตะวิริยะพงษ์ (2550). **แบบเรียนภาษาไทยโบราณการศึกษาเชิงวิเคราะห์** รายงานการวิจัย กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง 2550
- จารุวรรณ เบญจาทิกุล. (2556). **พฤติกรรมการใช้พจนานุกรมในการเขียนสเกตคำของนิสิตคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยารายงานการวิจัยพะเยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา**
- ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์. (2546). **จิตวิทยาการอ่าน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ธารอักษร.
- ชฎารักษ์ บุรณ์เจริญ . (2547). **การพัฒนาการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้** . การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ .ม., มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2554). **การจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริงนทบุรี: สหมิตรพรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิง**

- ณรงค์ อุ้ยหนอง และคนอื่นๆ . (2544). **โครงการพัฒนาความร่วมมือระหว่างโรงเรียนกับชุมชน : ศึกษากรณีโครงการส่งเสริมคุณภาพการศึกษาในโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนภาคใต้** รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ทองสุข รวยสูงเนิน. (2547). **การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการที่เน้นโครงการพระราชดำริฯ เพื่อพัฒนาทักษะภาษาไทย ทักษะคณิตศาสตร์ และทักษะการทำงาน** . สุรินทร์: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุรินทร์ เขต 1.
- ธวัช ปุณโณทก . (2544). **วิวัฒนาการหนังสือแบบเรียนวิชาภาษาไทย** . พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ธวัชชัย มีประเสริฐ . (2552). **การส่งเสริมการอ่านเพื่อพัฒนาผู้เรียนและการพัฒนาผลงานทางวิชาการ**. กรุงเทพฯ: ชารอักษร.
- นฤมล มหาไพบูลย์ . (2547). **การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและการเขียนคำที่สะกดด้วยแม่กนของนักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก โดยใช้แบบฝึกการออกเสียงและการเขียนคำที่สะกดด้วยแม่กน** . วิทยานิพนธ์ ค.ม., นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- นภา คงเมือง . (2532). **การศึกษาการจัดการศึกษาสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน**. วิทยานิพนธ์ ค.ม., กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- น้ำทิพย์ เจริญสุข. (2548). **ศึกษาการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนในสังกัดกองกำกับการตำรวจ**. วิทยานิพนธ์ ค.ม., ฉะเชิงเทรา: มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.
- บุญลักษณ์ เอี่ยมล้ำอาจ. (2545). **“การอ่านคำภาษาไทย” ใน บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 1**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- บุญเลิศ คำปัน. (2540). **ผลของการอ่านซ้ำและพฤติกรรมนำตนเองที่มีต่อทักษะการอ่านและการแผ่ขยายทักษะการอ่านของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 3**. วิทยานิพนธ์ ค.ด., กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เบญจวรรณ สุนทรากุล (2550). **วิวัฒนาการแบบเรียนไทย** กรุงเทพฯ: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประเทิน มหาจันทร์. (2530). **การสอนอ่านเบื้องต้น**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ประเทือง คล้ายสุบรรณ. (2537). **อ่านเขียนคำไทย**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ประภัสสร เสวิกุล. (2555). **“เล่นกับเรียน” คมชัดลึก : 4**.

- ประสงค์ ราชณสุข . (2531). **การศึกษามลการทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา**. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- เปรมจิต ชนะวงศ์ . (2538). **หลักภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 8. นครศรีธรรมราช : โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- พนมวัน วรตลย์. (2542). **การสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม., กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พระยาศรีสุนทรโงหาร (น้อย อาจารย์ยางกูร). (2521). **มูลบทบรรพกิจ วาหนิตินิกร อักษรประโยค สังโยคพิธาน ไวยากรณ์พิจารณา พิศาลการันต์**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: คลังวิทยา.
- เพียงอาภา แดงสระน้อย. (2544). **การพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน**. วิทยานิพนธ์ ค.ม., กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภคินี พวงทอง (2546). **การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวเขาเผ่าม้งงานการวิจัย** กรุงเทพฯ: คณะกรรมการวิจัยการศึกษา การศาสนาและการวัฒนธรรม กระทรวงศึกษาธิการ
- มูลนิธิกระจกเงา. (2557). “เมี่ยน” ออนไลน์ [<http://mien.hilltribe.org>]. 10 เมษายน 2557.
- รัชนี ศรีไพรวรรณ. (2539). “หน่วยที่ 15 แบบฝึกทักษะการเขียน” ใน **เอกสารการสอนชุดวิชา หน่วยที่ 9-15 ภาษาไทย 6 (การเขียนสำหรับครู)**. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมมาธิราช.
- ราชบัณฑิตยสถาน (2556). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พศ.2554**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- วรรณิ์ โสมประยูร. (2553). **การสอนภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้าวิชาการ.
- วลารัตน์ ปฏิวะ . (2551). **การใช้การวัดประเมินควบคู่การฝึกทักษะการเขียนในการส่งเสริมพัฒนาการการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2**. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม., กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2551). **วิธีวิทยาการวิจัย**. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วัชรพล วิบูลยศรีน. (2556). **นวัตกรรมและสื่อการเรียนการสอนภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2540). **ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ของครูชั้นประถมศึกษาปีที่1 ปีการศึกษา 2540 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคาม** รายงานการวิจัย มหาสารคาม มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- ศิวกานท์ ปทุมสูติ. (2554). **เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้แ่ง่ายนิดเดียว** . พิมพ์ครั้งที่ 11 : สุพรรณบุรี, ศูนย์เรียนรู้ทุ่งสักอาศรม.

ศรีวิไล พลมณี. (2545). **ภาษาและการสอน** พิมพ์ครั้งที่ 4. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย เชียงใหม่

ศุภลักษณ์ สัตย์เพริศพราย . (2556). **การประยุกต์ใช้แนวทางการทรงงานตามรอยพระยุคลบาท (SAPAE) เพื่อพัฒนาพฤติกรรมเศรษฐกิจพอเพียงและพฤติกรรมใฝ่รู้ของครูและ นักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน (ตชด.) จังหวัดกาญจนบุรี**. รายงานการวิจัย . กาญจนบุรี: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี.

ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร องค์การมหาชน. (2557). “เมียน” ออนไลน์: [www.sac.or.th/databases/ethnic]. 5 เมษายน 2557.

สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ . (2545). **บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 1: ระบบเสียง อักษรไทย การอ่านคำและการเขียนสะกดคำ** . กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย กรม วิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

สนธิ สัตโยภาส. (2531). **การสร้างแบบฝึกเพื่อสอนเสริมนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มี ปัญหาด้านการออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจน** รายงานการวิจัย เชียงใหม่: วิทยาลัยครูเชียงใหม่
สนธิ สัตโยภาส . (2555). **แบบฝึกเพื่อสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่มีปัญหาด้านการออกเสียง ตัวสะกดไม่ชัดเจน**. กรุงเทพฯ: ชารอักษร.

สอangs ดำเนินสวัสดิ์ . (2545). “อักษรและการใช้อักษรไทย ” ใน **บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 1**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ. (2542). **แบบเรียนเร็ว เล่ม 1,2,3**. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี . (2529). **การพัฒนานวัตกรรมเสริมทักษะการ เรียนการสอนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย** ปริญญานิพนธ์ กศ.ด.. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สมร เชนจิจะ. (2555). **กิจกรรมพัฒนาทักษะการอ่าน...ภาษาพาสุข**. เชียงใหม่: พิมพ์นานา หลังมอ. สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ
(2550). **รายงานการศึกษานวัตกรรมที่ใช้แก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอนอ่าน ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.

สิริพัชร เจษฎาวิโรจน์. (2553). **ภาษาไทยสำหรับครูประถมศึกษา** . พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สุชุม เฉลยทรัพย์ . (2553). **รูปแบบการส่งเสริมการอ่านของเด็กปฐมวัยในทรรณะของครูและ ผู้ปกครอง**. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2537). **หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- สุเมธ นิยมธรรม. (2544). **การศึกษาเกณฑ์มาตรฐานสื่อการเรียนการสอนสำหรับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน**. วิทยานิพนธ์ ค.ม., กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิษฐา ประสิทธิ์ชัยกิจ . (2545). **การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียน ผู้ปกครองและเด็กพิเศษ**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุภาพร พลพัฒน์ . (2550). **ความสัมพันธ์ระหว่างค่าระยะเว ลากับค่าความถี่ฟอร์เมอร์ของเสียงสระ กรณีสึกษาภาษาแม่ เมียน และมัลติภาษาอินชอ.ม.,** กรุงเทพฯ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุวรรณ ศรีคุณ. (2532). **พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา** . กรุงเทพฯ: โครงการเอกสารและตำราทางวิชาการ วิทยาลัยครูจันทระเกษม.
- โสภณ นาปรัง . (2543). **การพัฒนามาตรฐานการศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน** . วิทยานิพนธ์ ค.ม.. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรนุช ลิมตศิริ. (2555). **การสอนเด็กพิเศษ**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2553). **ภาษาพาสอน: เรื่องน่ารู้สำหรับครูภาษาไทย** . พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อารี สันหนวี. (2550). **สอนภาษาไทยแนวสมดุลภาษา (ชั้นอนุบาล 1-ประถมปีที่ 6)**. กรุงเทพฯ: สมาคมเพื่อการศึกษาเด็ก.
- อุบลรัตน์ เพ็งสฤติย์ (2556). **จิตวิทยาการเรียนรู้** พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- เอกนัท จารุเมธิชน. (2537). **ภาษาไทยสำหรับครู**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- Webster, N.W. (1998). **Webster's Third New International Dictionary**. Springfield, Massachetts: G&C Merijam.

ภาคผนวก

1. เครื่องมือวิจัยระยะที่ 1

ศึกษาสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน

แบบสำรวจสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน
โครงการวิจัย กระบวนการแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน :
กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน

ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ทำแบบสำรวจ

ท่านอยู่ในสถานภาพใดต่อไปนี้

1. ผู้บริหารและครู

☐ ผู้บริหาร ตำแหน่ง.....
☐ ครู ประจำชั้นประถมศึกษาปีที่.....

2. นักเรียน

เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่.....

3. ผู้ปกครอง

เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่.....
 ชาติพันธุ์ ☐ เมียน ☐ คนเมือง หรืออื่นๆ โปรดระบุ.....

ตอนที่ 1 สภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ประเด็นคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. สอนนักเรียนพร้อมกันทั้งชั้น					
2. สอนโดยใช้หนังสือเรียน					
3. มีการใช้ชุดแบบฝึก					
4. มีการบ้าน					
5. ขอความร่วมมือกับผู้ปกครอง					
6. มีการสอนซ่อมเสริม					
7. มีการแก้ปัญหาเด็กเป็นรายบุคคล					
8. มีการใช้สื่อประเภท ICT					
9. มีการสอนโดยใช้แหล่งการเรียนรู้					
10. มีการสอนแบบบูรณาการ					
11. มีกิจกรรมเรียนรู้จากห้องสมุด					
12. กิจกรรมแข่งขัน ประกวด ชิงรางวัล					
13. จัดแสดงผลงานด้านการอ่านการเขียน					

ความคิดเห็นต่อสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (ถ้ามี)

.....

.....

.....

.....

2. ศักยภาพของผู้เรียน

ประเด็นคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ความกระตือรือร้นในการเรียน					
2. ความรับผิดชอบในฐานะผู้เรียน (การเตรียมตัวก่อนเรียน การทบทวนบทเรียน การทำแบบฝึกหัด)					
3. การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน					
4. ทักษะที่ดีต่อการเรียน					

ความคิดเห็นต่อศักยภาพของผู้เรียน (ถ้ามี)

.....

.....

.....

.....

3. งบประมาณและสิ่งสนับสนุนการสอน

ประเด็นคำถาม	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ความเหมาะสมของงบประมาณที่ได้รับจัดสรรในการจัดการเรียนการสอน					
2. ความเหมาะสมของสถานที่ในการจัดการเรียนการสอน (ห้องเรียน)					
3. ความเหมาะสมของวัสดุ อุปกรณ์และสื่อการเรียนรู้					

ความคิดเห็นต่องบประมาณและสิ่งสนับสนุนการสอน (ถ้ามี)

.....

.....

.....

.....

2. เครื่องมือวิจัยระยะที่ 2

ศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหา

อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้

แบบสัมภาษณ์ผู้บริหารผู้บริหารและครูโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน
โครงการวิจัยเรื่อง “กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน: กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจ
ตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน

ข้อมูลส่วนตัว

ชื่อ-สกุล.....อายุ.....ปี
 สถานที่ทำงาน..... ตำแหน่ง.....เป็นเวลา.....ปี
 คุณวุฒิการศึกษาสูงสุด..... ภูมิลำเนา.....

ประเด็นคำถาม

1. ที่มาและความสำคัญของโครงการอ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา การสนับสนุนจากมูลนิธิพลังที่ยั่งยืน บริษัท
 ปตท. จำกัด (มหาชน) ตลอดจนการเข้ามาติดตามและประเมินผลของ ผศ.ศิวกานท์ ปทุมสูติ

.....

2. ขั้นตอนการดำเนินงาน ทั้งระยะเริ่มต้นและเตรียมการ ระยะดำเนินงาน และระยะสรุปและประเมินผล

.....

3. ปัญหาและการแก้ปัญหา ซึ่งเกิดขึ้นในระยะเริ่มต้นและเตรียมการ ระยะดำเนินงาน และระยะสรุปและประเมินผล
 และปัญหาลักษณะอื่น

.....

4. ความสำเร็จที่ได้รับ ทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ

.....

5. แนวทางการพัฒนาเพื่อขยายผลสู่โครงการอื่น อาทิ รักการอ่าน พัฒนาทักษะการสื่อสาร

.....

6. อื่นๆ โปรดระบุ

.....

แบบบันทึกข้อมูล

โครงการวิจัยเรื่อง “กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน

: กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน”

ระยะที่ 2 การศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้

ระยะเริ่มต้นและเตรียมการ		
กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ	รายละเอียดกิจกรรม	ผู้รับผิดชอบ
ระยะดำเนินงาน		
กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ	รายละเอียดกิจกรรม	ผู้รับผิดชอบ
ระยะสรุป		
กิจกรรม/งานที่ปฏิบัติ	รายละเอียดกิจกรรม	ผู้รับผิดชอบ

เครื่องมือวิจัยระยะที่ 3

ศึกษาบริบทปัญหา อุปสรรคและมาตรฐานการจัดการเรียนการสอน
ที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน

ชื่อ-สกุล.....ชั้นประถมศึกษาปีที่.....

แบบทดสอบการเขียนคำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา

1. ปีนี้แม่ขายข้าวได้.....มาก
2. เขารู้สึก.....มากที่ได้รับเสด็จสมเด็จพระเทพฯ
3.ของฉันคือบ้านริมน้ำ
4. สมคิดทำ.....ไม่รู้เรื่อง
5. หมู่บ้านนี้มี.....ใช้แล้ว
6.ไหลท่วมหมู่บ้าน
7. อย่างางของ.....ขวางทางเดิน
8. ปู่ต้องใช้.....ช่วยเดิน
9. นักเรียนต้องมีความ.....อุตสาหะในการเรียน
10. ฉันทานไข่.....เมื่อเช้านี้

11. แม่ซื้อ.....ซื้อมือเรือนใหม่
12. เด็กชายแมวอย่ามาเดิน.....แถวนี้
13. เดิน.....แบบนี้ทำให้ช้ามาก
14. ปีนี้อากาศ.....มาก
15. เด็กหญิงก้อยพูดดัง.....มากเลย
16. คีนี่.....สว่างมาก
17. น้อง.....แล้วหลับไป
18. หากทำดีจะได้ขึ้น.....ชั้นฟ้า
19. พ่อแม่มี.....ต่อลูก
20. พี่ชายนั่ง.....เพื่อแต่งเพลง
21. แก้อีพิ้งต้อง.....แล้ว
22. ไม่ต้องพูด.....นะ

23. แกวนี่.....ใบดกมาก
24. โรงเรียนเรามี.....เครื่องใหม่
25. น้องติดดูการ์ตูน.....เลย
26. ลูกต้องไม่ใช้จ่ายให้.....นะ
27. แม่มี.....หลายอัน
28. เพื่อนๆกันอย่างสนุก
29. วันนี้พ่อ.....ทั้งวัน
30. แก้วต้องแสงแดด.....มาก
31. บ้านหนูขาย.....ต้มยำ
32. นิทานเรื่องนี้พระเอกเป็นชาย.....
33. วันนี้รู้สึก.....มาก
34. ผมชอบเรียนวิชา.....

35. หาก.....ดู วันนี้ฝนจะตก

36. มดใต้แขนคัน.....ไปหมด

37. วันนี้.....จะได้กินขนม

38. พระที่วัด.....แข่งคนร้าย

39. ใน.....หน้าเราไม่ต้องเรียน

40. ขายนีว..... น่าสงสาร

41. น้อง.....ให้ยาย

42. โรงเรียนมี.....กว้างขวางมาก

43. อากาศ.....เย็นสบายดี

44. ไปเอา.....มาชนของเถอะ

45. เราต้อง.....นะ

46. หนูพก.....มาโรงเรียน

47. พ่อขับ.....ไปทำงาน

48. ชาวบ้าน.....หนีน้ำท่วม

49. เียนนี้ ช่าง..... เรามาเจอกัน

50. เพื่อนๆ ร้องเพลงกัน.....มาก

51. โรงเรียนมี.....สวยงามมาก

52. นักเรียนที่ชอบคุยต๋อง.....ตนเอง

53. โรงเรียนของเรา.....ดี

แบบทดสอบการอ่านคำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน

1. ไฉ้ละเห่	2. ระเกะระกะ
3. สไบ	4. นาฬิกา
5. โฉ่งฉ่าง	6. สวรรค์
7. จินตนาการ	8. วิญญาณ
9. ซ่อมแซม	10. คอมพิวเตอร์
11. แว่ววาว	12. เชี่ยวชาญ
13. เอกลักษณ์	14. มัคคุเทศก์
15. คณิตศาสตร์	16. พิสูจน์
17. เว็บบเพจ	18. นิพพาน
19. สัญจร	20. สัมผัส
21. ดัชนี	22. ประชวร
23. เข้มกั๊ก	24. รถเข็น
25. อพยพ	26. โพลีเพล็กซ์
27. สวนหย่อม	28. จวัดเจวียน
29. ปรับปรุง	30. กว้างขวาง

แบบทดสอบการอ่านคำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา

โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน

ชื่อ-สกุล.....ชั้น

ลำดับ	รายการคำ	ลักษณะการอ่าน		
		ถูก	ผิด	จุดที่ผิด
1.	ไอ้ละเห่			
2.	ระเกะระกะ			
3.	สโบ			
4.	นาฬิกา			
5.	โถ่งฉ่าง			
6.	สวรรค์			
7.	จินตนาการ			
8.	วิญญาน			
9.	ซ่อมแซม			
10.	คอมพิวเตอร์			
11.	แวววาว			
12.	เชี่ยวชาญ			
13.	เอกลักษณ์			
14.	มัคคุเทศก์			
15.	คณิตศาสตร์			
16.	พิสุจน์			
17.	เว็บเพจ			
18.	นิพพาน			
19.	สัจจ			
20.	สัมผัส			
21.	ด้วน			
22.	ประจวร			
23.	เข็มกลัด			
24.	รถเข็น			
25.	อพยพ			
26.	โพล้เพล้			
27.	สวนหย่อม			
28.	ฉวัดเฉวียน			
29.	ปรับปรุง			
30.	กว้างขวาง			

4. บทความสำหรับการเผยแพร่

เรื่อง “กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน

: กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน”

โดย รศ.พูนพงษ์ งามเกษม และคณะ

กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ที่ยั่งยืน: กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน

The Sustainable Solution Process for Illiteracy:
A Case Study of Betty Dumen Border Patrol School

รศ.พูนพงษ์ งามเกษม และคณะ

Assoc.Prof.Phunphong Ngamkasem and others

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษากระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ที่ยั่งยืนของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอปาง จันทบุรี ตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ปัญหานิดเดียว” ของศิวกร พุ่มสุติ (2554) ใน 3 ประเด็น ได้แก่ สภาพปัญหา กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหา และบริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหา วิจัยแบ่งเป็น 3 ระยะ โดยใช้แบบสำรวจสภาพปัญหา ของครู/ผู้บริหาร และแบบสำรวจสภาพปัญหาของนักเรียน แบบสัมภาษณ์และแบบบันทึกข้อมูล แบบทดสอบการเขียนและการอ่านคำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ผลการวิจัยโดยสรุปมี 3 ประเด็น

1. สภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ พบว่าครูและนักเรียนมีความเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่า ครูสอนนักเรียนพร้อมกันทั้งชั้นอยู่ในระดับ มากที่สุด ส่วนความเห็นในระดับมากที่สุดทั้งสองฝ่ายเห็นสอดคล้อง คือการสอนโดยใช้หนังสือเรียน การใช้ชุดแบบฝึก และการบ้าน ข้อคิดเห็นที่ครูและนักเรียนมีความแตกต่างกัน คือ การขอความร่วมมือกับผู้ปกครอง การสอนซ่อมเสริม การแก้ปัญหาเด็กเป็นรายบุคคล การใช้สื่อประเภท ICT การสอนโดยใช้แหล่งเรียนรู้ การสอนแบบบูรณาการ กิจกรรมเรียนรู้จากห้องสมุด /มุมหนังสือ กิจกรรมแข่งขัน ประกวด ชิงรางวัล และการจัดแสดงผลงานด้านการอ่าน- การเขียน ในด้านศักยภาพของผู้เรียน ครูและนักเรียนมีความเห็นที่สอดคล้องกันในทุกด้าน คือ ความกระตือรือร้น ความรับผิดชอบ การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน และการมีทัศนคติที่ดี ในการจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ได้ในระดับดีมาก สถานที่ในการจัดการเรียนการสอน อาทิ ห้องเรียนมีความเหมาะสมในระดับดีมาก

2. กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ มี 6 ขั้นตอน คือ ออกคำสั่งมอบหมายหน้าที่ ครูอาสาทำการทดสอบนักเรียน แบ่งกลุ่มนักเรียนตามผลคะแนนสอบ จัดทำตารางสอน 18 สัปดาห์ เขียนชาร์ตแผนภูมิ และดำเนินการสอน

3. บริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ที่ยั่งยืน ในด้านปัญหาการเขียนคำไทย มี 3 ปัญหา คือ ปัญหาการเขียนพยัญชนะ การเขียนสระ และการเขียนวรรณยุกต์ ส่วนปัญหาการอ่านคำไทยมี 4 ปัญหา คือ ปัญหาการอ่านไม่ออกทั้งคำ การอ่านไม่ออกบางส่วน การออกเสียงระดับพยางค์ และการอ่านเป็นคำอื่น

คำสำคัญ : การอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้, โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดุมเมน, ภาษาไทย

Abstract

The objective of this study was to examine the sustainable solution process for illiteracy of Betty Dumen Border Patrol School, Pong District, Phayao Province. This study was based on the innovation of Siwakarn Patoommasoot (2010). The present study reported three issues as problem, sustainable solution process for Illiteracy, problem of the context, obstacle, and effective teaching and learning standard for the resolution. The research methodology were divided into three stages. The first stage was the study of illiteracy problem surveyed by questionnaire eliciting the data from teachers, administrators, and students. The second stage was the study of sustainable solution process for Illiteracy using interview and recording form. The third stage was the problem of the context, obstacle, as well as effective teaching and learning standard for the sustainable solution process for illiteracy using Thai word writing and reading test for primary school student.

The results revealed three important issues as follows.

1. With regard to the problem of illiteracy responded by teachers and students, there was an agreement among them in “much level” in the item of teachers teaching the whole class not grouping them based on their proficiency levels. Both the teachers and the students agreed in “much level” that the teaching activity was relied on books, exercises, and homework. The teachers and the students had different opinion on the request for parent cooperation, remedial teaching, problem solving of each student, ICT teaching media, teaching by using source of information, integrated teaching, learning activity from the library/ book corner, academic competition, and reading and writing activity exhibition. For the students’ efficacy, it was found that both the teachers and the students had an agreement in “much level” in all aspects. These were their enthusiasm, responsibility, class participation, positive attitude, the suitability of teaching and learning. The classroom was also viewed in “much level”.

2. There were six stages of the solution process for Illiteracy. This was started from assigning the responsibility for teachers involved. It was followed by testing the students by using dictation method, grouping them based on the scores, scheduling the 18-week teaching table, constructing chart. Finally, the volunteer teacher taught the students based on the four-step skills pattern.

3. There were three problems found when examining the problem of the context, obstacle, as well as effective teaching and learning standard for Thai word writing. These problems were writing character, vowel, and tonal mark. Also there were four problems found in reading Thai word as being unable to read the whole word, being unable to read some part of the word, pronouncing wrong syllable, and pronouncing wrong word.

Keywords : Illiteracy, Betty Dumen Border Patrol School, Thai

บทนำ

โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตี๋ยตูเมน บ้านปางพริก ตำบลผาซางน้อย อำเภอปางง จังหวัดพะเยา เป็นโรงเรียนอยู่ภายใต้การกำกับดูแล ของกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 ภาค 3 กองบัญชาการตำรวจแห่งชาติ จัดตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 18 มกราคม 2510 โดยได้รับการสนับสนุนเงินลงทุนการก่อสร้างจากท่านผู้หญิงเบ็ดเตี๋ยตูเมน พระสหายในสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี

ในปี 2511 ผู้ก่อการร้ายคุกคามเผาทำลายโรงเรียนและหมู่บ้าน ชาวบ้านอพยพไปอาศัยในหมู่บ้านใกล้เคียงโรงเรียนจึงยุบลง กระทั่งปี 2528 สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีทรง มีพระมหากรุณาธิคุณโปรดฯ ให้สร้างโรงเรียนขึ้นใหม่ในบริเวณที่ตั้งปัจจุบัน พระราชทานนามแก่โรงเรียนเพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ ท่านผู้หญิงเบ็ดเตี๋ยตูเมน หลังจากที่สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี สิ้นพระชนม์ และสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์สิ้นพระชนม์แล้ว สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีทรงสืบพระราชกรณียกิจต่อจากทั้งสองพระองค์ ปัจจุบันโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตี๋ยตูเมนแห่งนี้อยู่ในเขตพื้นที่การศึกษา พะเยา เขต 2 นอกจากนี้จะดำเนินการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการแล้ว ยังดำเนินา นตามโครงการพระราชดำริ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีจำนวน 7 โครงการ อาทิ โครงการเกษตรเพื่ออาหารกลางวัน โครงการควบคุมโรคขาดสารไอโอดีน และโครงการส่งเสริมคุณภาพการศึกษา

ปัญหาการเรียนการสอนสำคัญประการหนึ่งที่เกิดขึ้นกับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตี๋ยตูเมน และยังมีอาจแก้ไขให้ลุล่วงไปได้ คือปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ในรายวิชาภาษาไทย ซึ่งมีความซับซ้อนและโยงใยไปสู่ปัญหาอื่นๆ หลายกรณี ทั้งเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับโรงเรียนอนุบาลศึกษา ประถมศึกษา และมัธยมศึกษาทั่วประเทศ

ปัญหาทางด้านการศึกษาของชาติโดยเฉพาะปัญหาที่เกิดขึ้นกับการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทยนั้นมีมานานแล้ว อีกทั้งไม่ได้รับการแก้ไขให้ลุล่วงไปได้ แต่จะทวีความรุนแรงขึ้นและโยงใยไปสู่ปัญหาอื่นๆ อีกหลายปัญหา สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (2529) ทรงตระหนักในความสำคัญของการแก้ปัญหาเป็นอย่างดี ทรงนิพนธ์ดุชฎินิพนธ์ระดับปริญญาเอก สาขาวิชาพัฒนศึกษาศาสตร์ เรื่อง “การพัฒนานวัตกรรมเสริมทักษะการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย” แม้ครูอาจารย์และนักวิชาการส่วนหนึ่งจะยึดถือแนวทางที่พระองค์ทรงเสนอไว้ แต่ก็มิอาจแก้ปัญหาได้อย่างเป็นรูปธรรม ทั้งนี้เพราะปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทย มีความซับซ้อนเกินกว่าจะแก้ไขได้ด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่ง

“การอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ” นับได้เป็นปัญหาแรกและปัญหาใหญ่ซึ่งเป็นต้นตอให้เกิดปัญหาทางการศึกษาอื่นๆ อีกหลายประการตามมา เพราะหากอ่านหนังสือไม่ออกเขียนไม่ได้นั้นก็ย่อมแสดงถึงความตึบตันทางปัญญาของผู้เรียน ไม่อาจจะเรียนวิชาใดๆ ได้อีกแล้ว ตามที่กล่าวไปในข้างต้นแล้วว่า ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้นั้นเกิดขึ้นทั่วประเทศในทุกระดับชั้น และยังไม่อาจแก้ไขให้ลุล่วงไปได้

แม้จะมีการศึกษาวิจัยหาวิธีการแก้ไขกันอย่างหลากหลาย แต่ก็ยังเป็นเพียงการศึกษาที่ไม่สามารถปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม ปัจจุบันนี้ไม่มีนักวิชาการทางภาษาไทยคนใดที่จะกล้ายืนยันถึงผลงานหรือวิธีการแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่ง ศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) ยืนยันว่าวิธีการ “แจกลูกสะกดคำ” ของครูเมธีที่สืบทอดมาแต่โบราณ นั้น หากปฏิบัติตามรูปแบบและขั้นตอนที่ถูกต้องแล้วจะแก้ปัญหาดังกล่าวได้จริง แต่ทว่ารูปแบบและขั้นตอนดังกล่าวยังมิได้มี การศึกษาตามระเบียบวิธีวิจัยเพื่อการยืนยันแนวทางที่ชัดเจนและมีประสิทธิภาพในการแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้

โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน ตำบลผาซางน้อย อำเภอปง จังหวัดพะเยา เป็นหนึ่งในโรงเรียนส่วนมากที่ประสบปัญหาใหญ่ด้านการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทยซึ่งผลการสอบโอ-เน็ต (O-NET-Ordinary National Educational Test) ของนักเรียนยังไม่ผ่านเกณฑ์ และอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์มาก ด้วยเหตุที่การเรียนภาษาไทยให้มีผลสัมฤทธิ์ที่ดีนั้นผู้เรียนจะต้องอ่านออกเขียนได้อย่างคล่องแคล่วก่อน แล้วจึงจะเรียนในวิชาการอื่นๆ ที่สูงขึ้นไปได้ แต่ด้วยสภาพพื้นที่ สังคม วัฒนธรรม และชาติพันธุ์ของนักเรียน กอปรกับหลักสูตรสถานศึกษาที่ต้องจัดตามที่กระทรวง ศึกษาธิการกำหนดไว้รวมกันเป็นฐานให้เกิดปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนจำนวนหนึ่งที่แม้จะยากต่อการแก้ไขให้เป็นรูปธรรม แต่ก็จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน

มหาวิทยาลัยพะเยามีปณิธานอันแน่วแน่ในการดำเนินงานว่า “ปัญญาเพื่อความเข้มแข็งของชุมชน (Wisdom for Community Empowerment) คณะศิลปศาสตร์ก็มีปณิธานดังกล่าวร่วมกับมหาวิทยาลัยจึงมีความตระหนักในปัญหา “การอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้” ในกลุ่มสาระวิชาภาษาไทยของนักเรียนไทยโดยเฉพาะที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน เบ็ตตี้ดูเมนเป็นอย่างยิ่ง จึง เห็นสมควร ทำวิจัยเรื่อง “กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน : กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน” เพื่อเรียนรู้และพิสูจน์กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน ตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ได้ง่ายนิดเดียว” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) นอกจากจะช่วยแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนโดยตรงแล้ว โรงเรียนหรือสถานศึกษาอื่นๆ ยังสามารถนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปปรับประยุกต์ใช้แก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อันเป็นปัญหาพื้นฐานในการเรียนวิชาภาษาไทยได้เช่นกัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากระบวนการแก้ปัญหา อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอปง จังหวัดพะเยา ตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ได้ง่ายนิดเดียว” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) ใน 3 ประเด็น ได้แก่

1.1 สภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้

1.2 กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้

1.3 บริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยิ่งย่น

2. เพื่อพัฒนาระบบการบริหารจัดการงานวิจัยเชิงพื้นที่ในระดับคณะ

สมมุติฐานการวิจัย

1. สภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น ครูสอนนักเรียนพร้อมกันทั้งชั้น การสอนโดยใช้หนังสือเรียน และการใช้ชุดแบบฝึก เป็นต้น ในด้านศักยภาพของผู้เรียน เช่น ความกระตือรือร้น ความรับผิดชอบ และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน เป็นต้น และในการจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ เช่น สถานที่ในการจัดการเรียนการสอน และงบประมาณสนับสนุน

2. กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ มี 6 ขั้นตอน คือ ออกคำสั่งมอบหมายหน้าที่ ครูอาสาทำการทดสอบนักเรียน เขียนตามคำบอก แบ่งกลุ่มนักเรียนตามผลคะแนนสอบ จัดทำตารางสอน 18 สัปดาห์ เขียนชาร์ตแผนภูมิ ดำเนินการสอนแบบบันไดทักษะ 4 ขั้น ซึ่งเป็นไปตามที่ศิวากานท์ ปทุมสูติ (2554) วางเอาไว้

3. บริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยิ่งย่น ในด้านการเขียนคำไทย จะเป็นปัญหาการเขียนพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ส่วนปัญหาการอ่านคำไทย จะอยู่ในลักษณะ อ่านไม่ออกทั้งคำ อ่าน ไม่ออกบางส่วน ออกเสียงพยางค์บางพยางค์ไม่ถูกต้อง และการอ่านเป็นคำอื่น

ขอบเขตของการวิจัย

ประกอบด้วยขอบเขตด้านพื้นที่ ขอบเขตด้านเวลา และขอบเขตด้านเนื้อหา ดังนี้

1. ขอบเขตด้านพื้นที่

โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็ญเม่น หมู่ 3 บ้านปางพริก ตำบลผาซำน้อย อำเภอปางงิ้ว จังหวัดพะเยา

2. ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาในการวิจัยครั้งนี้อยู่ในช่วง 1 ตุลาคม 2556 ถึง 31 ธันวาคม 2557

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษากระบวนการแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยิ่งย่นของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็ญเม่น อำเภอปางงิ้ว จังหวัดพะเยา ตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ด้วยนิทานเดียว” ของศิวากานท์ ปทุมสูติ (2554) ใน 3 ประเด็น ได้แก่

3.1 สภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ คือสภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้เรื่องอ่านออกเขียนได้ของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง

3.2 กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เป็นกระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ง่ายนิดเดียว” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554)

3.3 บริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยิ่งย่น เป็นปัญหาที่ยังปรากฏอยู่หลังจากที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนดำเนินการตาม แนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ง่ายนิดเดียว” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) แล้ว โดยเน้นที่ปัญหาภายในภาษาระดับเสียงและอักษร โดยปัญหาระดับเสียง คือเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ของคำที่เป็นปัญหาในการอ่าน และปัญหาระดับอักษร คืออักษรพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่เป็นปัญหาเมื่อเขียนประกอบเป็นคำ

นิยามคำศัพท์เฉพาะของการวิจัย

1. กระบวนการแก้ปัญหา อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยิ่งย่น หมายถึง กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอปาง จังหวัดพะเยา
2. สภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ หมายถึง ลักษณะปัญหาในการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง
3. กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ หมายถึง ขั้นตอนหรือวิธีการนำนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ง่ายนิดเดียว ” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) มาใช้ในการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของ โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอปาง จังหวัดพะเยา
4. บริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอน หมายถึง ลักษณะของปัญหาภายในภาษาระดับเสียงและอักษร โดยปัญหาระดับเสียง คือเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ของคำที่เป็นปัญหาในการอ่าน และปัญหาระดับอักษร คืออักษรพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่เป็นปัญหาเมื่อเขียนประกอบเป็นคำ
5. นวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ง่ายนิดเดียว ” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ หมายถึง ชุดความรู้ในหนังสือเด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ง่าย นิดเดียวของศิวกานท์ ปทุมสูติ ในด้านเหตุแห่งปัญหา กุศโลบายแห่งการแก้ปัญหา กระบวนการแก้ปัญหาตอนที่ 1, 2, 3, 4 การสอนอ่านเขียนต่อยอดโครงการ รวมทั้งศิลปะการสอนและการวัดประเมินผล
6. ระบบการบริหารจัดการงานวิจัยเชิงพื้นที่ในระดับคณะ หมายถึง ระบบการบริหารจัดการงานวิจัยเชิงพื้นที่เรื่อง “กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยิ่งย่น : กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน” ของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ชุดความรู้เกี่ยวกับกระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืนของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอบึง จังหวัดพะเยา ตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบเด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้แ่งายนิตเดียว ” ของศิริกานท์ ปทุมสูติ (2554) ในด้านสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ และบริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน
2. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยามีการพัฒนากระบวนการบริหารจัดการงานวิจัยเชิงพื้นที่
3. ได้มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาและวางแนวทางป้องกันการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนให้กับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน อำเภอบึง จังหวัดพะเยา
4. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยามีคณะนักวิจัยรุ่นใหม่ที่จะพัฒนาศักยภาพทางการวิจัยของกลุ่มและเฉพาะบุคคล ทั้งจะเป็นแนวทางให้นักวิจัยอื่นได้ศึกษาและขอติดอันมีประโยชน์ในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ระยะ

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน โดยศึกษาถึงสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในมุมมองของนักเรียน สภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในมุมมองของครู ศักยภาพของผู้เรียนโดยการประเมินตนเอง และศักยภาพของผู้เรียนโดยการประเมินของครู ประชากรที่ใช้ในการวิจัยระยะ ได้แก่ ครู/ผู้บริหาร และนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน สังกัดกองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนที่ 32 จำนวนทั้งสิ้น 96 คน แบ่งออกเป็นครู/ผู้บริหาร จำนวน 10 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 86 คน โดยใช้แบบสำรวจสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของครู/ผู้บริหาร และแบบสำรวจสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน เป็นเครื่องมือในการวิจัย

ระยะที่ 2 ศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้เพื่อค้นหากระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ“เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้แ่งายนิตเดียว”ของศิริกานท์ปทุมสูติ (2554) ข้อมูลการวิจัยเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพที่เป็นข้อมูลปฐมภูมิได้จากสัมภาษณ์บุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน และผู้ดำเนินงานเกี่ยวกับปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้โดยตรง และข้อมูลทุติยภูมิ เป็นเอกสารรายงานผลการดำเนินการประกอบการตี กษาวิจัย ผู้วิจัยเก็บข้อมูลดังกล่าวโดยใช้แบบสัมภาษณ์และแบบบันทึกข้อมูล

ระยะที่ 3 ศึกษาบริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน เพื่อค้นหากระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้

ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมนตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้แค้นเดียว ” ของศิวกันท์ ปทุมสูติ (2554) ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมน ชั้นปีที่ 2-6 ที่เคยเข้าร่วมโครงการอ่าน คัด เขียน เรียนรู้ มุ่งสู่ปัญญา ในระหว่างวันที่ 12 พฤศจิกายน 2555-22 มีนาคม 2556) และวันที่ 21 พฤษภาคม 2556-10 ตุลาคม 2556 และเป็นนักเรียนที่เรียนอยู่ตามปกติในปีการศึกษา 2557 จำนวน 35 คน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบการเขียนคำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา และแบบทดสอบการอ่านคำไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ 3 ประเด็น ดังนี้

1. สภาพปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยแบ่งเป็นการสะท้อนความคิดเห็นจากนักเรียนและครูพบระดับการให้ความคิดเห็นที่สอดคล้องและแตกต่างกัน สำหรับข้อคิดเห็นที่สอดคล้องกันในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พบว่า ครูและนักเรียนมีความเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าครูสอนนักเรียนพร้อมกันทั้งชั้นซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด นอกจากนี้พบว่ากิจกรรมที่ครูจัดทำให้นักเรียนในระดับมากโดยทั้งสองฝ่ายมีความเห็นสอดคล้อง คือ การสอนโดยใช้หนังสือเรียน การใช้ชุดแบบฝึก และการบ้าน สำหรับข้อคิดเห็นที่ครูและนักเรียนมีความแตกต่างกันประกอบด้วยการ ขอความร่วมมือกับผู้ปกครอง การสอนซ่อมเสริม การแก้ปัญหาเด็กเป็นรายบุคคล การใช้สื่อประเภท ICT การสอนโดยใช้แหล่งเรียนรู้ การสอนแบบบูรณาการ กิจกรรมเรียนรู้จากห้องสมุด /มุมหนังสือ กิจกรรมแข่งขันประกวด ชิงรางวัล และการจัดแสดงผลงานด้านการอ่าน- การเขียน ซึ่งส่วนใหญ่ ครูจะให้ข้อคิดเห็นต่อสภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด ในขณะที่นักเรียนมีความคิดเห็นว่าได้มีโอกาสที่จะได้ดำเนินกิจกรรมเหล่านี้กับครูในระดับมากในบางประเด็น โดยประเด็นที่มีความเห็นแตกต่างอย่างชัดเจนคือการใช้สื่อประเภท ICT และการสอนแบบบูรณาการ ซึ่งจะเห็นได้ว่าครูให้ความเห็นในระดับมากที่สุด ส่วนนักเรียนเห็นว่าได้รับกิจกรรมเหล่านี้ในระดับปานกลางเท่านั้น

ในด้านศักยภาพของผู้เรียนโดยนักเรียนประเมินตนเองและครูเป็นผู้ประเมินพบว่า ครูและนักเรียนมีความเห็นที่สอดคล้องกันในทุกด้าน คือ ความกระตือรือร้น ความรู้ บัณฑิตชอบ การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน และการมีทัศนคติที่ดี พบว่านักเรียนมีศักยภาพในการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด อาจกล่าวได้ว่าศักยภาพและทัศนคติของผู้เรียนไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้

ในการจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ได้ในระดับดีมาก สถานที่ในการจัดการเรียนการสอน อาทิห้องเรียนมีความเหมาะสมในระดับดีมาก และยังพบอีกว่าวัสดุ อุปกรณ์และสื่อการเรียนรู้ที่โรงเรียนจัดให้กับนักเรียนนั้นอยู่ในระดับดีมาก ถือได้ว่าการจัดสรร

งบประมาณของโรงเรียนและความเหมาะสมของสิ่งสนับสนุนการสอนไม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของนักเรียนและการจัดการเรียนการสอนของครู

2. กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้

กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เป็นกระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน ตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ง่ายนิดเดียว” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) การแก้ไขปัญหาดังกล่าวดำเนินงานโดยจัดทำเป็นโครงการ คือโครงการ **อ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญาครั้งที่ 1** โดยดำเนินการอยู่ในช่วง 12 พฤศจิกายน 2555–22 มีนาคม 2556 และโครงการ **อ่าน คัด เขียน เรียนรู้มุ่งสู่ปัญญา ครั้งที่ 2** ดำเนินการอยู่ในช่วง 21 พฤษภาคม 2556–10 ตุลาคม 2556

โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน มีขั้นตอนการดำเนินงานตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ 6 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 ออกคำสั่งมอบหมายหน้าที่ ให้แก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างเป็นทางการ ได้แก่ ครูอาสา, ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, ครูประจำชั้นอนุบาล 1 และ 2 และครูผู้ช่วยนิเทศติดตาม

2.2 ครูอาสาทำการทดสอบนักเรียน เขียนตามคำบอกจากคำมาตรฐาน 50 คำ ชุดที่ 1 ตามที่ระบุไว้ในนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ง่ายนิดเดียว” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) ให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2–6 โดยการดำเนินงานครั้งที่ 1 ใช้คำทดสอบมาตรฐาน 50 คำ ชุดที่ 1 และการดำเนินงานครั้งที่ 2 ใช้คำทดสอบมาตรฐาน 50 คำ ชุดที่ 2

2.3 แบ่งกลุ่มนักเรียนตามผลคะแนนสอบ โดยแบ่งจำนวนที่เท่าๆ กัน

2.4 จัดทำตารางสอน 18 สัปดาห์

2.5 เขียนชาร์ตแผนภูมิ โดยแต่ละแผนให้นำพยัญชนะและสระที่จะใช้แจกลูกมาวางนำด้านบนของชาร์ตทุกครั้ง

2.6 ดำเนินการสอน โดยมีกำหนดการสอน กลุ่มละ $18 \times 5 = 90$ ชั่วโมง สอนแบบบันไดทักษะ 4 ขั้น ได้แก่ แจกลูกให้ผูกจำ อ่านคำย่ำวิธี คัดลายมือซ้ำอีกที และเขียนตามคำบอกทุกชั่วโมง

3. บริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยิ่งย่น

3.1 ปัญหาการเขียนคำไทย ผลการทดสอบในภาพรวม หากใช้เกณฑ์การเขียนได้ คือ เขียนได้ถูกต้องตามหลักการเขียนคำไทยสอดคล้องกับพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 กับการเขียนไม่ได้คือไม่เป็นไปตามเกณฑ์และไม่ต้องตามพจนานุกรมฉบับข้างต้น ไม่ปรากฏว่ามีคำใดที่นักเรียนได้หรือเขียนไม่ได้ร้อยละร้อย แต่ละคำมีทั้งเขียนได้และไม่ได้ในอัตราร้อยละแตกต่างกัน เช่น “กำไร” เขียนไม่ได้ร้อยละ 42.9 เขียนได้ร้อยละ 57.1 “ปิติ” เขียนไม่ได้ร้อยละ 8.6 เขียนได้ร้อยละ 91.4

เมื่อวิเคราะห์ปัญหาการเขียนคำไทยของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนโดยใช้แนวคิดเรื่องการเขียนตามหลักเกณฑ์ทางภาษาแล้วพบว่า ปัญหาการเขียนคำไทยของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนหลังจากได้เข้าร่วมโครงการอ่าน คัด เขียน เรียนรู้ มุ่งสู่ปัญญา มี 3 ปัญหา คือ ปัญหาการเขียนพยัญชนะ ปัญหาการเขียนสระ และปัญหาการเขียนวรรณยุกต์

ปัญหาการเขียนพยัญชนะของนักเรียนนั้นมีปัญหาทั้งพยัญชนะต้นกับพยัญชนะสะกด และตัวการันต์ นักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมนมีปัญหาการเขียนพยัญชนะทั้ง 2 ชนิด เช่น “ปิติ” เขียนเป็น “ติติ”, “กำไร” เขียนเป็น “รำไร”

ปัญหาการเขียนสระ นักเรียนมีปัญหาการเขียนรูปสระเดี่ยวที่เป็นปัญหา จำนวน 11 เสียง คือ /i/ ี, /e/ เ-ะ, /e:/ เ-, /ε/ แ-ะ, /ε:/ แ-, /u:/ ู, /a/ -ะ, /u/ ู, /o/ โ-ะ, /o:/ โ-, /v:/ -อ โดยแต่ละเสียงจะเขียนเป็นรูปสระอื่นที่มีรูปใกล้เคียงกัน เขียนประสมรูปสระไม่ถูกต้อง หรือเขียนตามเสียงในภาษาพูดที่ตนเองออกเสียง สระประสมมีปัญหาอยู่ 2 เสียง ได้แก่ /ia/ ซึ่งมีรูปแปร 2 รูป คือ เอียะ, เอีย และ /ua/ เอือ ลักษณะที่ผิดคือนำเอาสัญลักษณ์ในระบบอักษรไทยมาประกอบเป็นรูปสระไม่ถูกต้อง อาจเพราะจำผิด เข้าใจผิด หรือเดาสุ่ม

ปัญหาการเขียนวรรณยุกต์ ลักษณะของปัญหา เช่น ใส่รูปวรรณยุกต์ในคำที่มีเสียงสามัญ หรือใช้วรรณยุกต์ผิดรูป ไม่ตรงกับหลักการเขียนคำในภาษาไทย ทั้งนี้เพราะนักเรียนเขียนตามเสียงที่ได้ยิน เข้าใจเอาเองเช่นนั้น หรือเพราะเดาสุ่ม รายละเอียดการใช้รูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

3.2 ปัญหาการอ่าน คำไทย ผลการทดสอบในภาพรวม หากใช้เกณฑ์การอ่านได้ คือ เขียนได้ถูกต้องตามหลักการอ่านคำไทยสอดคล้องกับพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 กับการอ่านไม่ได้คือไม่เป็นไปตามเกณฑ์และไม่ต้องตามพจนานุกรมฉบับข้างต้น ไม่ปรากฏว่ามีคำใดที่นักเรียนได้หรืออ่านไม่ได้ร้อยละร้อย แต่ ละคำมีทั้งอ่านได้และไม่ได้ในอัตราที่ต่างกัน เช่น “โหละเห” อ่านไม่ได้ร้อยละ32.4 อ่านได้ร้อยละ67.3, “ระกะระกะ” อ่านไม่ได้ร้อยละ41.2 อ่านได้ร้อยละ58.5

ปัญหาการอ่านคำไทยนั้นสรุปได้ 4 ปัญหา

3.2.1 ปัญหาการอ่านไม่ออกทั้งคำ มีคำไทยจำนวน 12 คำ ที่นักเรียนอ่านไม่ออก คือไม่รู้ว่าจะอ่านออกเสียงอย่างไร เช่น ระกะระกะ, สวรรค์, วิญญาณ, แว่ววาว, เอกลักษณ์

3.2.2 ปัญหาการอ่านไม่ออกบางส่วน นักเรียนจะมีปัญหาการอ่านออกเสียงทั้ง 3 ประเภทคือ

1) ปัญหาที่พยัญชนะ เช่น พยัญชนะต้นเดี่ยว คำว่า “เชียวชาญ” อ่านเป็น “เชียวชาน”, “โหล่งฉ่าง” อ่านเป็น “โหล่งล่าง”, “ปรับปรุง” อ่านเป็น “ปัปปรุง”

2) ปัญหาที่สระ คือออกเสียงสระ /i/ ี, /e/ เ-ะ, /e:/ เ-, /a/ -ะ, /a:/ -า, /o:/ โ-, /v/ -ะ เป็นสระอื่น เช่น “เว็บเพจ” อ่านเป็น “เว็บบเฑด, แวบแพด”, “ระกะระกะ” อ่านเป็น “ระกะระกะ”

3) ปัญหาที่วรรณยุกต์ คือ / ˊ / ˋ , โท / ˆ / ˘ , ตริ / ˊ / ˘ โดยจะอ่านออกเสียงไม่ตรงตามเสียงในหลักภาษา เช่น “ไอ้ละเห” อ่านเป็น “ไอ้ละเห, โอละเห”, “โพล์เพล้” อ่านเป็น “โพล์เพล้”

3.2.3 ปัญหาการออกเสียงระดับพยางค์ พบปัญหา 3 ลักษณะ ได้แก่

- 1) ไม่ออกเสียงพยางค์ เช่น “เอกลักษณ์” อ่านเป็น “เอกลัก”
- 2) ออกเสียงเกินพยางค์ เช่น “นิพพาน” อ่านเป็น “นิบพะพาน นิพะพาน”
- 3) ออกเสียงเรียงพยางค์ เช่น “อพยพ” ออกเสียงเป็น “อะพะยบ”

3.2.4 ปัญหาการอ่านเป็นคำอื่น เช่น นิพพาน อ่านเป็น นินจา หรือ นิทาน

อภิปรายผล

โครงการวิจัยนี้แบ่งออกเป็น 3 ระยะ โดยผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยไปตามระยะการวิจัยทั้ง 3 ระยะนั้น และแต่ละระยะก็เป็นไปตามวัตถุประสงค์ย่อยของการวิจัยที่วางไว้ 3 ข้อ วัตถุประสงค์ย่อยข้อหนึ่งคือหนึ่งประเด็นการวิจัยที่มีสมมุติฐานการวิจัยรองรับ เมื่อลงมือ เก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลจนกระทั่งได้ผลการวิจัยนั้น ปรากฏว่าผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องหรือเป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่วางไว้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการอย่างละเอียดถี่ถ้วน โดยได้ศึกษาทั้งข้อมูลด้านบริบททางสังคมซึ่งพบว่าโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบตตี่ดูเมนตั้งอยู่ใน พื้นที่ทุรกันดาร ประชาชนมีฐานะยากจน อันเป็นอุปสรรคในการเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของณรงค์ อ้วนทอง และคนอื่นๆ (2544) นอกจากนี้ภาษาถิ่นที่ประชาชน ในข้อมูลมีโครงสร้างทางภาษา หน่วยคำและหน่วยเสียงที่มีพื้นฐานมาจากภาษาเมียน ระบบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาเมียนมีถึง 6 เสียง (สุภาพร พลพัฒน์. 2550) ต่างจากโครงสร้างภาษา หน่วยคำ และหน่วยเสียงของภาษาไทย

การศึกษาปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบตตี่ดูเมนครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้นวัตกรรมต้นแบบของศิริกานท์ ปทุมสูติ (2554) เป็นแนวทางในการค้นหาปัญหา โดยพิจารณาร่วมกับหลักการเขียนการอ่านคำไทย และมาตรฐานการเรียนรู้วิชาภาษาไทย (เปรมจิต ชนวงค์. 2538, สอวค์ ดำเนินสวัสดิ์. 2545, บุญลักษณ์ เขี่ยมสำอาง 2545, ประเทือง คล้ายสุบรรณ 2537 และ เอกนัท จารุเมธิชน. 2537) พบว่า

1. สภาพปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พบว่า ครูให้ความสำคัญต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.01) กลุ่มประชากรเด็กนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบตตี่ดูเมนให้ความเห็นสอดคล้องในกิจกรรมการสอนโดยใช้หนังสือเรียน การใช้ชุดแบบฝึก และการบ้านครูนำมาปฏิบัติกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย สำหรับข้อคิดเห็นที่ครูและนักเรียนมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน คือการใช้สื่อประเภท ICT และการสอนแบบบูรณาการทั้งนี้สุเมธ นิยมธรรม (2544) ศึกษาเรื่องเกณฑ์มาตรฐานสื่อการเรียนการสอนของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ได้

ให้ความเห็นไว้ว่า ครูโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนจะ มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เตรียมสื่อ และการวัดผลประเมินผลอย่างสม่ำเสมอ แต่ใช้สื่อกันค่อนข้างน้อยมาก

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการ ศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของศิริกานท์ ปทุมสูติ (2554)

ผลการทดสอบโดยใช้นวัตกรรม มีกลุ่มตัวอย่างที่ ผ่านการทดสอบ 34 คน คิดเป็น ร้อยละ 58.33 ไม่ผ่าน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0 ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสนใจที่จะเรียนดีมาก มีความอยากเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างมีพัฒนาการดีขึ้นตามลำดับ ($\bar{X}$ 18.18) เริ่มสะกดได้และเริ่มอ่านได้ และกลุ่มตัวอย่าง มีทักษะการเรียนรู้ที่ดีขึ้น และเขียนตามคำบอกในเนื้อหาที่เรียนในแต่ละชั่วโมงได้ถูกต้องมากขึ้น

ทั้งนี้อาจเป็น ผลจากการที่ครูมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เตรียมสื่อและการวัดผล ประเมินผลอย่างสม่ำเสมอ หรือมีวิธีการสอนแบบบูรณาการ สุขเมธ นิยมธรรม (2544) ได้ศึกษาไว้ อย่างไรก็ตามการศึกษพบ ปัญหา/ข้อขัดข้องจากการดำเนินงานระยะที่ 1 คือวิธีการสอนที่ใช้กับกลุ่ม ตัวอย่างมีข้อจำกัดด้านเนื้อหาในการสอนค่อนข้างมากเมื่อเทียบกับกำหนดเวลาสอนไม่เพียงพอสำหรับผู้เรียน โดยเฉพาะนักเรียนกลุ่มช้า ทำให้เกินเวลาชั่วโมงการสอนวิชาอื่น นอกจากนี้ไม่สามารถดำเนิน กิจกรรมการเรียนได้ ต่อเนื่อง เพราะนักเรียนขาดเรียน ส่วนอุปสรรคจาก ปัญหาอื่นๆ ของกลุ่ม ตัวอย่าง เช่น เปล่งเสียงพยัญชนะ ร จ ไม่ได้ อ่านออกเสียงบางมาตราไม่ชัดเจน น่าจะมีสาเหตุมาจากการใช้ภาษาถิ่น (ภาษาเมี่ยน) ของกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะโครงสร้างทางภาษาต่าง จากภาษาไทย (สุภาพร พลวัฒน์ . 2550) นอกจากนี้ ปัญหาที่พบในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอุปสรรคต่อการเขียนการอ่าน ภาษาไทย ได้แก่ ความจำ การเขียนเขียนซ้ำ สมาธิสั้น และผู้ปกครองไม่ใส่ใจการเรียนของบุตร เป็นต้น

จากการวิจัยในระยะที่ 3 ที่ศึกษาบริบทปัญหา อุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ เพื่อแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน เป็นการศึกษาว่าหลังจากที่ โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมน ดำเนินโครงการตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้แ่ง่ายนิดเดียว” ของศิริกานท์ ปทุมสูติ (2554) จากดำเนินโครงการครั้งที่ 1 ในภาพรวม นักเรียนสอบผ่านร้อยละ 92.11 ไม่ผ่านร้อยละ 7.89 ส่วนการดำเนินโครงการครั้งที่ 2 นักเรียนสอบผ่าน สอบผ่านร้อยละ 82.61 และสอบไม่ผ่าน ร้อยละ 17.39 เมื่อผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดย เลือกคำจาก **บัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6** ของกระทรวงศึกษาธิการ (2556) มาจัดทำเป็นเครื่องมือเก็บข้อมูลปัญหาการอ่านการเขียน พบว่าในด้านการเขียน นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6, 5, 4, 3 เขียนได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 55.53, 43.22, 49.60, 41.51 ตามลำดับ ใน ภาพรวมนักเรียนสามารถเขียนคำไทยได้ถูกต้อง คิดเป็นร้อยละ 48.09

จากการสังเกตปัญหาการเขียนและการอ่านคำของนักเรียน พยัญชนะต้นเดี่ยวที่เป็นปัญหา ร่วมกันทั้งการเขียนและการอ่าน มี 2 หน่วยเสียง คือ /ch/ และ /r/ ส่วนพยัญชนะต้นคู่ที่มีปัญหาร่วมกัน

มี 3 คือ /pr/, /phl/, /kw/ หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่มีปัญหาเฉพาะการเขียน มี 10 หน่วยเสียง คือ /p, k, ph, kh, b, f, s, h, l, j/ และหน่วยเสียงพยัญชนะคู่ที่มีปัญหา 2 หน่วยเสียง คือ /khl, khw/ ส่วนปัญหาที่เกิดขึ้นเฉพาะกับการอ่านนั้น คือการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น คู่ คือ /pr/, /kl/, /phl/, /kw/ โดยจะออกเสียงเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยวแทน ส่วนพยัญชนะสะกดที่มีปัญหา คือ /k/, /t/, /ŋ/, /n/, /m/, /w/ ลักษณะปัญหาที่พบ คือไม่ออกเสียงนั้น และออกเสียงเป็นเสียงพยัญชนะอื่นๆ เมื่อพิจารณากับงานวิจัยระบบเสียงภาษาเมียนของ สุภาพร ผลิพัฒน์ (2550) เป็นภาษาแม่ของนักเรียนส่วนใหญ่ของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมนนันพบว่า หน่วยเสียง /r/ จะไม่มีในภาษาเมียน จึงเป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาการเขียนและอ่านคำที่ประสมด้วยเสียงดังกล่าวในภาษาไทย

การสำรวจโดยใช้แบบทดสอบการเขียนและการอ่านคำไทยมนวัตกรรม “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้” ของศิริกานท์ ปทุมสูติ (2554) จำนวน 53 คำ พบค่าเฉลี่ยร้อยละของคำที่เขียนได้ถูกต้อง = 51.92 และค่าเฉลี่ยร้อยละของคำที่เขียนไม่ได้ = 48.08 และหากคำนวณตามชั้นเรียนของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ค่าเฉลี่ยร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เขียนคำไทยได้ถูกต้องในชั้นประถมปีที่ 3 มีเพียงร้อยละ 40.0 ขณะที่ค่าเฉลี่ยร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่เขียนคำไทยได้ถูกต้องในชั้นประถมปีที่ 6 = 55.57 อธิบายได้ว่าเป็นเพราะพัฒนาการของนักเรียนที่โตกว่าจะต้องพัฒนาขึ้นเพื่อเลื่อนชั้นเรียน และเมื่อวิเคราะห์ปัญหาการเขียนคำไทยของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แนวคิดเรื่องการเขียนตามหลักเกณฑ์ทางภาษาแล้วพบว่า เป็นปัญหาด้านการเขียนพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ อาจสรุปได้ว่าเป็นผลมาจากหลักการเขียนคำไทยมีวิธีการประสมตัวพยัญชนะกับตัวสระ โดยการนำเอาตัวพยัญชนะกับตัวสระมาประกอบเข้าด้วยกันเป็นพยางค์หรือคำ อาจมีการเติมวรรณยุกต์ และมีตำแหน่งการวางแต่ละตัวอักษรแน่นอนตายตัว เช่นวางไว้ด้านหน้าบ้าง กลางบ้าง หรือหลังบ้าง (สอวค์ ดำเนินสวัสดิ์, 2545)

ปัญหาการอ่านคำไทย ผลการทดสอบเพื่อค้นหาปัญหาการอ่านคำไทยของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้คูเมนนันโดยทดสอบการอ่านคำไทยจำนวน 30 คำในกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-6 จำนวน 34 คน ในภาพรวมพบว่า ค่าเฉลี่ยร้อยละโดยรวมของคำต้นแบบตามนวัตกรรมของศิริกานท์ ปทุมสูติ (2554) รวม 30 คำ ที่กลุ่มตัวอย่างอ่านได้ถูกต้องและอ่านไม่ได้ มีค่าเฉลี่ยร้อยละของคำที่อ่านได้ถูกต้อง = 70.59 และค่าเฉลี่ยของคำที่อ่านไม่ได้ = 29.41

ปัญหาการออกเสียงสระเดี่ยว 7 สระ คือ /i/ ิ, /e/ เ-ะ, /e:/ เ-, /a/ -ะ, /a:/ -า, /o/ โ-, /o/ เ-ะ โดยจะออกเสียงเป็นสระอื่น และสระประสม ที่มีปัญหา 1 เสียง คือ /ua/ โดยจะออกเสียงเป็นสระ /a:/ กับ /o:/ ปัญหาดังกล่าวอาจเกิดจากนักเรียนเขียนตามเสียงที่ได้ยินและเข้าใจ การได้ยินและเข้าใจนั้นอาจไม่ถูกต้อง เพราะสระในภาษาไทยมีทั้งสระลดรูป และสระเปลี่ยนรูป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ข้อเสนอแนะให้นำกระบวนการ แก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืน ของโรงเรียน ตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตล็ดไปใช้เป็นแนวทางปฏิบัติการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน

1.2 โรงเรียนแต่ละแห่งมีบริบทแตกต่างกัน ดังนั้นก่อนที่จะใช้นวัตกรรมแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ได้ง่ายนิดเดียว” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) หรือนวัตกรรมอื่นๆ ควรได้มีการศึกษาบริบทของโรงเรียนให้รอบด้านและเข้าใจเป็นอย่างดีก่อน หากมีประเด็นที่ไม่เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียน ก็ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในสาระย่อยให้สอดคล้องกับสภาพของโรงเรียน ก็จะเกิดประโยชน์ผลที่ดีกว่า

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัยต่อ

2.1 ข้อเสนอแนะให้วิจัยเชิงเปรียบเทียบการใช้ นวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ได้ง่ายนิดเดียว” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) ของโรงเรียนต่างพื้นที่และบริบทกัน เช่น ในเมืองกับชนบท ภาคเหนือกับภาคใต้ และโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนเอกชน

2.2 ข้อเสนอแนะให้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการใช้นวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ได้ง่ายนิดเดียว ” ของศิวกานท์ ปทุมสูติ (2554) กับนวัตกรรมการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ลักษณะอื่นๆ

2.3 ควรศึกษาความพึงพอใจของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการใช้นวัตกรรม ได้แก่ นักเรียน ผู้เข้าร่วมโครงการ ครูผู้สอนในโครงการ ครูผู้เกี่ยวข้อง/ครูในโรงเรียน ผู้บริหาร ผู้ปกครอง และชุมชน

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ (2531). **บัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยช่วงชั้นที่ (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3)**. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- บุญลักษณ์ เอี่ยมสำอาง. (2545). “การอ่านคำภาษาไทย” ใน **บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 1**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- ประเทือง คล้ายสุบรรณ. (2537). **อ่านเขียนคำไทย**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ประสงค์ ราชณสุข. (2531). **การศึกษามูลการทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา**. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- เปรมจิต ชนะวงศ์. (2538). **หลักภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 8. นครศรีธรรมราช : โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- ราชบัณฑิตยสถาน (2556). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พศ.2554**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.
- ศิวกานท์ ปทุมสูติ. (2554). **เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้่าง่ายนิดเดียว**. พิมพ์ครั้งที่ 11 : สุพรรณบุรี, ศูนย์เรียนรู้ทุ่งสักอาศรม.
- สอangsค์ ดำเนินสวัสดิ์. (2545). “อักษรและการใช้อักษรไทย ” ใน **บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 1**. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. (2529). **การพัฒนานวัตกรรมเสริมทักษะการเรียนรู้การสอนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย** ปริญญาโท กศ.ด.. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุเมธ นิยมธรรม. (2544). **การศึกษาเกณฑ์มาตรฐานสื่อการเรียนการสอนสำหรับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน**. วิทยานิพนธ์ ค.ม., กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาพร ผลพัฒน์. (2550). **ความสัมพันธ์ระหว่างค่าระยะเวลากับค่าความถี่ฟอร์เมินท์ของเสียงสระ** วรรณคดีภาษาแม่ เย็น และมัลลิกานิพนธ์อ.ม., กรุงเทพฯ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- เอกฉันท จารุเมธิชน. (2537). **ภาษาไทยสำหรับครู**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- Webster, N.W. (1998). **Webster’s Third New International Dictionary**. Springfield, Massachetts: G&C Merijam.

5. กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

กิจกรรมการประชุมคณะกรรมการโครงการวิจัยพัฒนาคณะเพื่อการพัฒนาพื้นที่ด้วยวิชาการ

เรื่อง “กระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อย่างยั่งยืน
: กรณีศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดุมเนน”

12 พฤศจิกายน 2556

กิจกรรมโครงการ

“การใช้สื่อการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมการอ่านออก เขียนได้
ของนักเรียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบตตี้ คูเมน”

3 มีนาคม 2557

กิจกรรม

สรุปผลการดำเนินงานของโครงการโรงเรียนอ่านออกเขียนได้ เจริญพระเกียรติสมเด็จพระเทพ

รัตนราชสุตาฯ สยามบรมราชกุมารี เนื่องในโอกาสทรงเจริญพระชนมายุ 60 พรรษา

ประจำปีการศึกษา 2556 30-31 มีนาคม 2557

ณ ห้องประชุมเมืองพะเยา มหาวิทยาลัยพะเยา

กิจกรรม

“การใช้สื่อการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมการอ่านออก เขียนได้
ของนักเรียนโรงเรียนบ้านป่าคา อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา”

12 มิถุนายน 2557

6. ตารางเปรียบเทียบวัตถุประสงค์ กิจกรรมที่วางไว้
กิจกรรมที่ดำเนินการ และผลที่ได้รับตลอดโครงการ

ตารางเปรียบเทียบวัตถุประสงค์ กิจกรรมที่วางไว้
กิจกรรมที่ดำเนินการ และผลที่ได้รับตลอดโครงการ

วัตถุประสงค์	กิจกรรมที่วางไว้	กิจกรรมที่ดำเนินการ	ผลที่ได้รับตลอดโครงการ
1. เพื่อศึกษากระบวนการ การแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืนของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบัตตีกูเมน อำเภอปราง จังหวัดพะเยา ตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ แก่ง่ายนิดเดียว” ของศิว กานท์ ปทุมสูติ (2554) ใน 3 ประเด็น ได้แก่ 1.1 สภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้	ศึกษาสภาพปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียน	1. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 2. สร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 3. เก็บข้อมูล 4. วิเคราะห์ข้อมูล	1. ได้ชุดความรู้เกี่ยวกับกระบวนการแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืนของโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ตามแนวทางนวัตกรรมต้นแบบ “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ แก่ง่ายนิดเดียว” ในด้านสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ และบริบทปัญหาอุปสรรคและมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืน
1.2 กระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้	ศึกษากระบวนการตามนวัตกรรมต้นแบบแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้	1. รวบรวมข้อมูลการวิจัย 2. สร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 3. เก็บข้อมูล 4. วิเคราะห์ข้อมูล	2. คณะศิลปศาสตรจารย์พัฒนาระบบการบริหารจัดการงานวิจัยเชิงพื้นที่
1.3 บริบทปัญหาอุปสรรคและมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืน	ศึกษาบริบทปัญหาอุปสรรค และมาตรฐานการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อแก้ปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อย่างยั่งยืน	1. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 2. สร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 3. เก็บข้อมูล 4. วิเคราะห์ข้อมูล	3. ได้มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาและวางแนวทางป้องกันการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของนักเรียนให้กับโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน 4. คณะศิลปศาสตรจารย์คณะนักวิจัยรุ่นใหม่ที่จะพัฒนาศักยภาพทางการวิจัยของกลุ่มและเฉพาะบุคคลทั้งจะเป็นแนวทางให้นักวิจัยอื่นได้ศึกษาและข้อคิดอันมีประโยชน์ในการวิจัย

ประวัติผู้วิจัย

1. รศ.พูนพงษ์ งามเกษม

1.1 คุณวุฒิ

กศ.บ.(ภาษาไทย)

กศ.ม.(ภาษาและวรรณคดีไทย)

1.2 ตำแหน่ง คณบดีคณะศิลปศาสตร์

1.3 สังกัด คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

1.4 ผลงานวิชาการ

- ภาษามาลี สันสกฤตที่เกี่ยวกับภาษาไทย
 - หลักภาษาไทย
 - ความหมายของคำซ้อน
 - เพลงจากวรรณคดี
 - เพลงจากสำนวนไทย
- ฯลฯ

2. ดร.วรวรรณ ศรียาภัย

2.1 คุณวุฒิ

ศศ.บ.(ภาษาไทย)

ศศ.ม.(จารึกภาษาไทย)

ปร.ด.(ภาษาไทย)

2.2 ตำแหน่ง อาจารย์

2.3 สังกัด คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

2.4 ผลงานวิชาการ

- การเขียนเพื่อการสื่อสาร
 - ภาษาศาสตร์ภาษาไทย
 - ภาษาไทยเพื่อการประยุกต์ใช้
 - พุทธให้ได้ดีเด่นทุกสถานการณ์
 - การสร้างสรรค์โครงการเพื่อพัฒนาองค์การ
 - การจัดประชุมและฝึกอบรมอย่างมีประสิทธิภาพ
 - การเขียนเชิงราชการ: หนังสือราชการ รายงานการประชุม ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- ฯลฯ

3. ผศ.ดร.จารุวรรณ เบญจาทิกุล

3.1 คุณวุฒิ

กศ.บ.(ภาษาอังกฤษ)

ศศ.ม.(ภาษาศาสตร์อาเซียน)

อ.ด.(ภาษาศาสตร์)

3.2 ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์

3.3 สังกัด คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

3.4 ผลงานวิชาการ

- ลาวแก้ว
- ปัญหาการอ่านและเขียนคำไทย
- หมอกกลางบ้านและการบำบัดรักษาโรคบางอย่าง
- การทำนายโชคชะตาในจังหวัดลพบุรี

4. ผศ.ดร.พรสวรรค์ สุวรรณธาดา

4.1 คุณวุฒิ

กศ.บ.(ภาษาไทย), กศ.ม.(ภาษาไทย)

ปร.ด.(ภาษาไทย)

4.2 ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์

4.3 สังกัด คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

4.4 ผลงานวิชาการ

- ร้อยกรองไทย
- แม่พลอยกับเฟมินิสต์
- สตรีในวรรณกรรมพระราชหัตถเลขารัชกาลที่
- มโนทัศน์สตรีนิยม: ความเสมอภาคหญิงชายในนวนิยาย
- นวนิยายลาภพลักษณ์ของการปฏิบัติจริงหรือ

5. ดร.ดารินทร์ อินทับทิม

5.1 คุณวุฒิ

ศศ.บ.(ภาษาไทย), ศศ.ม.(ภาษาอังกฤษ)

Ed.D. (TESOL)

5.2 ตำแหน่ง รองคณบดี คณบดีคณะศิลปศาสตร์

5.3 สังกัด คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

5.4 ผลงานวิชาการ

- Promoting Learner Autonomy through Reflective Writing: A Case Study of Master Students at University of Phayao
- Readiness and Attitudes for Self-Directed English Learning via Online Learning Media of Undergraduated students of University of Phayao supported by School of Liberal Arts, University of Phayao research grant
- The Sustainable Solution Process for Illiteracy: A Case Study of Betty Dumen Border Patrol School supported by The Thailand Research Fund

6. ดร.จิตติมา กาวีระ

6.1 คุณวุฒิ

ศศ.บ.(ภาษาอังกฤษ)
ศศ.ม.(ภาษาอังกฤษ)
Ph.D.(English Language Studies)

6.2 ตำแหน่ง รองคณบดี คณบดีคณศิลปศาสตร์

6.3 สังกัด คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

6.4 ผลงานวิชาการ

- The efficacy of different types of teacher written feedback on EFL university students' writing

7. ดร.เพ็ญภา คล้ายสิงห์โต

7.1 คุณวุฒิ

ศศ.บ.(ภาษาอังกฤษ)
ศศ.ม.(ภาษาศาสตร์ประยุกต์)
อ.ด.(ภาษาศาสตร์)

7.2 ตำแหน่ง อาจารย์

7.3 สังกัด คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

7.4 ผลงานวิชาการ

- วจนลีลาข้อความสถานะเฟสบุ๊คในภาษาไทย
- Stylistic Variation in Thai Facebook Status Posting

8. ดร.น้ำฝน กันมา

8.1 คุณวุฒิ

วทบ.(สถิติ), กศ.ม.(การวัดผลการศึกษา)
กศ.ด.(วิจัยและการประเมินผลการศึกษา)

8.2 ตำแหน่ง อาจารย์

8.3 สังกัด วิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา

9. ดร.รัชนีศรี เกียรติบุตร

9.1 คุณวุฒิ

ศศ.บ.(ภาษาอังกฤษ)
M.P.A.(Public Administration)
Ph.D.(Computational Linguistics)

9.2 ตำแหน่ง อาจารย์

9.3 สังกัด คณะรัฐศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

9.4 ผลงานวิชาการ

- ความพึงพอใจของผู้รับบริการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา
ผลกระทบด้านสังคมและเศรษฐกิจชุมชนของการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน : กรณีชุมชนรอบกว๊านพะเยาและตำบลภูซาง (บ้านฮวก) จังหวัดพะเยา
- The Lexical Morpho-syntactic Analysis of Thai Machine Translation Applied to the Domain of Public Administration

10. ดร.ประยงค์ จันทร์แดง

10.1 คุณวุฒิ

ศศ.บ.(สารนิเทศศาสตร์) อ.ม.(ศาสนาเปรียบเทียบ)
Ph.D.(Philosophy)

10.2 ตำแหน่ง อาจารย์

10.3 สังกัด คณะรัฐศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

10.4 ผลงานวิชาการ

- พุทธ หัวใจแห่งชีวิต
- ปาฏิหาริย์ชีวิตตามแนวพุทธ